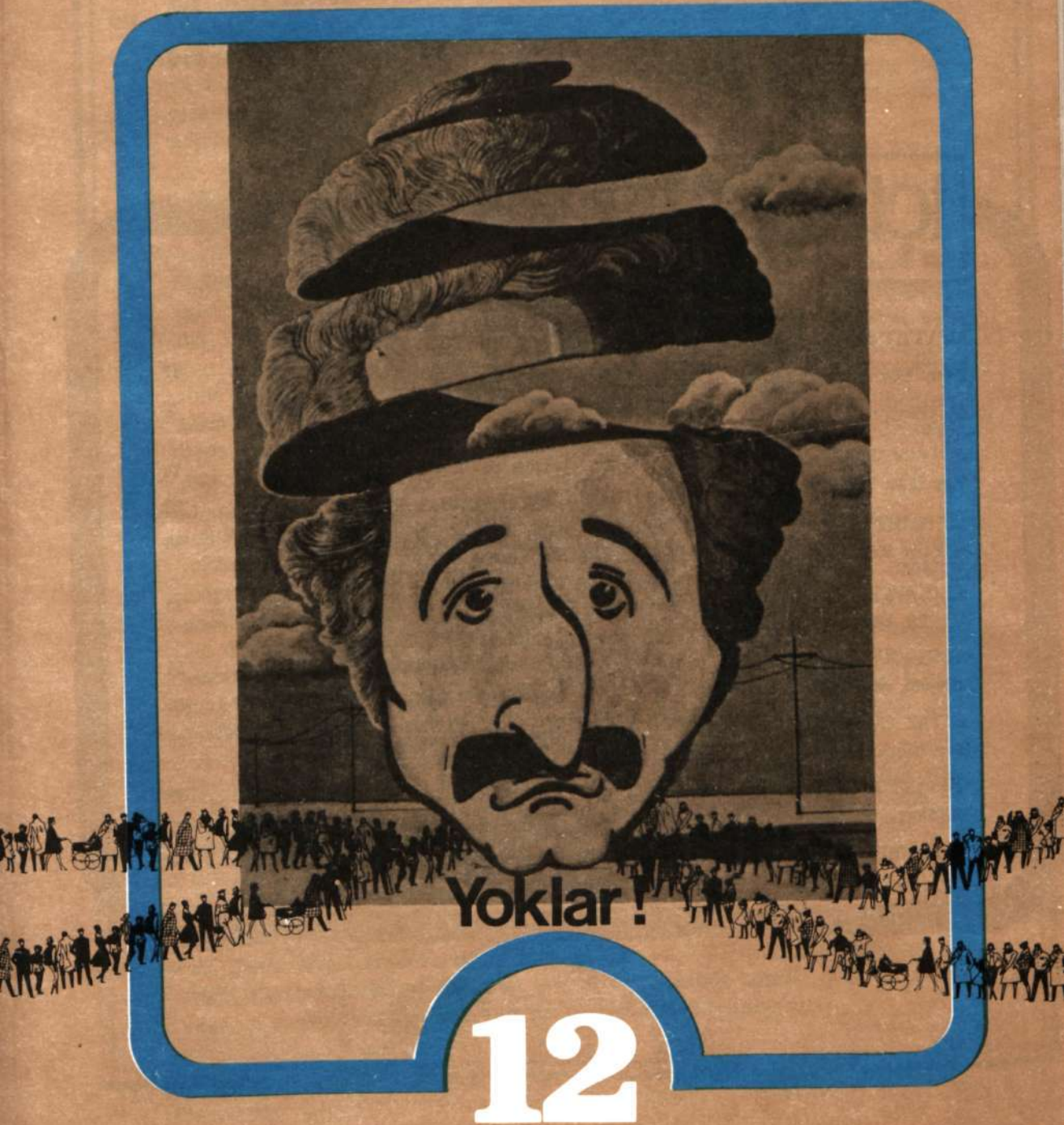

DEVLET

Milliyetçi Aktüalite-Fikir ve Yorum Dergisi

İÇİNDEKİLER

DEVLET'ten Okuyucuya	1	AYHAN TUĞCUGİL	
Aydın Yorumu	2	İşkence İddialarına İnanmıyorum ...	19
İç Olaylar	4	ERCÜMENT BERKER'le Mülakat ...	20
ERGÜN GÖZE		AHMET RİFAT	
Ecevit'in Tek Hedefi	5	Dün ve Bugün	22
MEHMET ÖZKAN		Millî Eğitim Haberleri	22
Ankara Kulisi	7	TRT'den Haberler	30
A. GÖRKEM		Dr. SÜHA DÜNDAR	
Alkollü Umut	8	«Uygar Hayvanlar» ın Marifetleri	32
NURİ GÜRGÜR		KÂMİL KUTLUAY	
Allende ve Ecevit	11	Petrol Oyununun Perde Arkası	34
AYVAZ GÖKDEMİR		141 - 142 Üzerine Oynanan Oyunlar ...	36
Her Günkü Konu	14	Diyânet Makamı Tecâcîze Uğradı ...	36
HÜSAMETTİN TİYANŞAN'la		Dergimiz DEVLET ve, Vazifesinas	
Mülakat	16	Bir Savcı!	37
AP ve MHP'nin Mitingleri	18	Ocaklılara Mektup	39
		Dış Olaylar	40

Muhterem Okuyucularımız;

Onbir yıldır hizmetinizde olan **DEVLET**, yayın hayatının 2. dönemindeki bir yılını da doldurmuş bulunuyor. İnşallah daha uzun yıllar hizmete devam edeceğiz. Ancak, bu arada hemen belirtelim ki, CHP iktidarının hayatı felce uğrayan uygulamaları, yanlış iktisat politikası basın - yayın işlerini de büyük bir çıkmazın içine soktu. Matbaalar birbirini ardınca kapanıyor; bu yüzden her sayımızı bastırabilmek için yeni matbaa aramak zorunda kalıyoruz. Kâğıt bulup alabilmek için oradan oraya koşuyor, borca giriyoruz. Kâğıt fiyatlarına Hükümet tarafından yapılan aşırı zamlardan ayrı olarak nakliye ve matbaa fiyatları arttıkça artıyor. Klişe fiyatları da öyle.

Değerli okuyucularımız; hükümet yetkilileri sizlerden «**ÖZVERİ**» istiyor; biz ise «**ÖZVERİ**» değil ama, **FEDAKÂRLIK** istiyoruz. Buna mecburuz. Çünkü, 11 ay önce koyduğumuz «10» lira fiyatla kendini kurtaran **DEVLET** bugün büyük ölçüde zarar ediyor. O günle bugün arasında köprülerin altında çok sular geçti ve dergimizin maliyeti en az iki misli arttı. Bu yüzden, önceden sözünü ettiğimiz yenilikleri de uygulamaya safhasına koyamadık. Mevcut şartlar altında 20 liralık bir fiyat uygun olacaktı ama, biz yine de ortalama bir fiyat bulduk. Çok zarar yerine az zararı göze alarak elinizdeki bu 12. sayıdan itibaren **DEVLET**'in satış fiyatını 15 TL. olarak tespit ettik. Aylık dergilerin hemen hemen hepsi bizden çok önce fiyatlarını arttırdılar ve kimi 15, kimi 20-25 liradan satılmaya başladı.

Yayın organlarını besleyen en büyük maddî kaynak aldığı ilân ve reklâmlardır. Ama, işte gördüğünüz gibi **DEVLET**'in arka kapaktaki reklamdan başka aldığı reklâm yoktur. Neden? Geçen sayımızda resmi belgeli, klişeli olarak yayınladığımız gibi başta Rahşan Ecevit'in '**UMUT**' gazetesi olmak üzere diğer sol gazete ve dergilere reklâm vermek, abone olmak için bol bol «olanak» bulan resmî kuruluşlar, bize gelince «**Olanak**» bulamıyorlar! Onlar «olanak» bulamayınca biz de imkân aramak zorunda kalıyoruz ve sizlerden her ay 5 lira daha fedakârlık bekliyoruz. Bir paket sigaranın 20 lira olduğu Türkiyemizde bir dergi için 15 lira fiyat, her halde pahalı sayılmıyacaktır.

Abonelerimiz, önceden olduğu gibi yine indirimli ücrete tâbi olacaklardır. Buna göre, 1 yıllık abone 180 yerine 150, 6 aylık abone 90 yerine 80 lira olacaktır. Toplu abonelerimize ise dergi 15 yerine 12 liradan gönderilecektir.

Müddeti bitmemiş eski abonelerimizin hakları bâkidir.

Bu sayımızda bazı teknik yenilikler bulacaksınız. Münderecatımızda Türk siyasî hayatından, Millî Eğitim ve TRT'den enteresan ve ilk defa derginizde çıkan haberler yer alıyor. Aktüel konularla ilgili mülakat ve makaleleri de yine ilgi ile okuyacağınızı umuyoruz.

KARARLI OLAN KAZANACAKTIR

Her günkü gazete başlıklarını okuyan, haber bültenlerini dinleyen kimsenin kimseye, memleket ahv li hakkında anlatacağı bir şey yoktur. Z lim ve beceriksiz bir iktidarın elinde rejim ve devlet, bir tıkanma noktasına gelmiştir. Açlık ve sef letten, es rete kadar bütün ihtimaller, kapımızın önündedir. Humeyni'ye  zenenden, Milli Demokratik Devrim Aşaması sar'ası geçirene kadar her türlü gaafil ve hâin hummalı bir faaliyetin içinde. İktis den dostun düşmanın «saygın» bakışları arasında ifl s ve çöküntüye gidiyoruz.

Makyavel : «Bir devlet vurguncusunun emniyetinin gerektirdiği bütün zulmü, bir daha buna dönmeye mecbur kalmaması için, bir kerede yapıp bitirmesi gerekir.» diyor ve hemen pekiştiriyor : «Tekrar ediyorum, daha az incitici olması için, bu kötülükler bir kerede yapılmalıdır.» Bülent Ecevit'in iyi bir Makyavel  ırağı olduğu anlaşılıyor. 14 aylık iktidarı, herkesin ağzını açık bırakan, kitleleri apıştıran tam bir zulüm tatbikatı oldu. Mille-tin yüzünü g ld rebildiği bir tek icraatı yoktur. Son «ekonomik önem» ve zamlarıyla tam bir proleterleşme «sürecine» gir-

 EVREY  VE MUHATAPLARIMIZI SUSTURACAK, MANTIK  CEVAPLARI BULMAK MÜMKÜNDÜR. AMA MÜHÜM OLAN V CDANLARI TATM N EDEB LMEKT R. DEMOKRATİK şARTLARDA BU İKT DARI DEğİşT RMEK VE YER NE MEMLEKET N DÖRDÜNE DEV  OLA-CAK B R İKT DAR KURMAK H SUSUNDA MUHALEFET ÇARESİZ VE AC Z İSE, DÜRÜSTÇE ACZ N  VE  ARESİZL Ğ N  S YLEMEL D R. M LLET  ARES N  BULUR. H M ÇARE VARDIR, ÇARE TÜKENMEZ, DEMEK H M DE BU ÇARE NEYSE ORTAYA KOYMAMAK, OLMUYOR. BÖYLE B R OYALAMANIN K MSEYE FAYDASI YOKTUR.

miş bulunuyoruz. Bu « nemler» gündemdeki «Vergi Yasası» ve «Belediye Gelirleri Yasası» ile de takviye edilince eksikli kalmayacak! Karakolda dayak ve işkenceden, her temel ihtiyaç maddesi için teşkil edilen sonu gelmez kuyruklara, il tan deterjana kadar yokluklara, h r basını köleleştirme veya yok etme tedbirlerine, işsizliğe,  s yişsizliğe kadar zulüm tamam olacak. Böylece zemin ve zaman Türk milletinin «k rını tamam» etmek isteyenlere, bütün şartları ile açılmış bulunacak. Devleti bütün müessese ve g  leri ile zaptetmek için iktidarın, önümüzdeki yaz ve göz v desine bağlı bir iki hassas operasyona daha ihtiya ı var. Onları da yaptıktan sonra, kimsede bu iktidara karşı mukavemet ve mukabil aksiyon gücü kalmayacak. Ondan sonrası solun her t rl st  için diken-siz g l bahçesi demektir. Nerede isterlerse orada dururlar. «  nk  insanları ya-

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ GÜNLER, HALKIN LİDER, ÖNDER VE AYDINLARINDAN BÜYÜK JESTLER BEKLEDİĞİ GÜNLERDİR. BÖYLE GÜNDE HESAP YALNIZ VATANIN VE DEVLETİN HESABI OLMAK GEREKİR.

kazanmak, ya da onlardan yakayı sıyırmak gerektiğini gözden kaybetmemelidir: onlar hafif kabahatların öcünü alabilirler, ama büyük suçlarının alınamazlar. Böylece insana karşı işlenecek kabahat öyle olmalı ki hükümdârın (iktidârın) öcünden yana korkusu olmasın.» Makyavel Üstad böyle buyuruyor!..

Aynı zâtın bir öğüdü daha var : «Kötülükler önceden görüldü mü, çâreleri kolaylıkla bulunur; size kadar gelmelerini beklerseniz, çok geç kalmış olursunuz, hastalık da devâsız kalır. O zaman, verem hastalığı ile hekimlerin başına gelen şey ortaya çıkar: Bu hastalığı başında iyi etmek kolay, ama teşhis etmek güçtür. İlerleyince de, başlangıcında kökünden iyi edilmemişse, teşhisi kolay, ama iyi edilmesi güç olur. Devlet işlerinde de aynı şeyle karşılaşılır: Hazırlanmakta olan kötülüklerin maskesi hemen düşürülürse ki bunu ancak becerikli biri yapabilir, çâreleri çabuk bulunur; herkesin göreceği güne kadar ilerlemelerine göz yumulursa, artık çâre diye bir şey söz konusu olamaz.» Bu satırları da muhalefetin ve bu iktidardan bir an önce kurtulmak gereğine inanan herkesin kulağına küpe olması için iktibas ettik. Her partinin kendine göre sıkıntıları, kendi şartları içinde haklı bir takım hesabı kitabı olabilir. Fakat her

zümre kendi hesabının heyecanı ile mest iken, atı alan da Üsküdar'ı geçebilir. İçinde bulunduğumuz günler, halkın lider, önder ve aydınlarından büyük jestler beklediği günlerdir. Böyle günde yapılacak hesap yalnız vatanın ve devletin hesabı olmak gerekir.

C.H.P. yıpranıyor, halk nezdinde itibârını ve taraftarlarını kaybediyor; doğru. İktidar Türkiye'de ateşten gümdür ve halihâzırın şartları iktidar olmak için son derece nâmüsâittir; bu da doğru. Bu kabil doğruları daha da çoğaltmak mümkündür. Ama vatan ne oluyor, millet ne çekiyor ve bu tehlikeli mâceranın sonu nereye varacak? Bu sualler de vatandaş vicdânında ciddî ve tatminkâr cevaplar bekliyor. Feragat, fedakârlık, vatanseverlik böyle günler için lüzumludur. Çevreyi ve muhataplarımızı susturacak, mantikî cevapları bulmak her zaman mümkündür. Ama mühim olan vicdanları tatmin edebilmektir. Demokratik şartlarda bu iktidarı değiştirmek ve yerine memleketin derdine devâ olacak bir iktidar kurmak hususunda muhalefet çâresiz ve âciz ise, dürüstçe aczini ve çâresizliğini söylemelidir. Millet çâresini bulur. Hem çâre vardır, çâre tükenmez, demek hem de bu çâre neyse ortaya koymamak, olmuyor. Böyle bir oyalamanın kimseye faydası yoktur.

Tedirgin kitleler gittikçe pasifleşiyor, organize ve müşterek hareket kaabiliyetini kaybediyor. Bu gibi vasatlarda kararlı ve organize güçler netice alır. Millet ekseriyeti ve sağduyu, bu kararlılığı milliyetçilerden bekliyor.

DEVLET

Olmayan Petrole Olağanüstü Zaml..

İÇ OLAYLAR

Yoklar ... Kuyruklar ... Zamlar ... Ve Tükenen Hükümet!

«Umut» diye iktidara gelen CHP'nin foyası kısa zamanda ortaya çıkmıştı. Fakat her şeye rağmen hükümetin bir şeyler yapabileceğini bekleyenler vardı. 1979 Martı sonunda bunların da ümitleri söndü.

CHP'nin her zaman aynı CHP olduğunu söyleyenlerin haklılığı bir kere daha ortaya çıktı. CHP, batıcı - materyalist bürokrasinin partisi idi. Ne olursa olsun bu vasfı değişmezdi. Nitekim son olarak da «halkçı» ve «solcu» bir renge boyandılar. Fakat herkes gördü ki, boyanın altındaki yine aynı.

CHP hükümeti ne yapıyorsa milletin aleyhinde oldu, ne söyledi ise tersi çıktı. Anarşi, enflasyon, pahalılık, yokluk, kuyruklar... akıl almaz boyutlara ulaştı. Milliyetçi hükümet zamanında her söyledikleri şimdi kendileri için geçerli. Her dedikleri ısmarlama elbise gibi kendi tüzerlerine oturdu.

Memur maaşlarında yapılan ufaklık artışa rağmen, kor-

kunç hıza ulaşan enflasyonu, taban fiyatlarının düşük tutulmasına rağmen tahammül hudutlarını aşan zamları, he-saba - kitaba sığmaz olan anarşiyi, ilk başlarda «Sahibi-nin Sesi» TRT ve güdümlü basın örtmeye çalışıyordu. Bu desteklerle, Rauf Tamer'in «Aldırma Cambaza Bak» hikayesindeki gibi halk uyutuldu. Ama zaman geçtikçe CHP'nin beceriksizliği, kamufle tanımaz, örtülere sığmaz oldu. Son zamlarla son umutlar da yıkıldı.

1979'a girdiğimizde, yani CHP hükümetinin birinci senesinde, Türkiye bir «yoklar ülkesi» hâlini almıştı. Benzin, fuel-oil, motorin, gazyağı, tüp-gazı, ampul, şeker, margarin yağı, naylon çorap, blumum plastik maddeler, demir, çimento, oto yedek parçaları, lastik, aklü, boyalar, birçok ilaç çeşidi, gübre, sigara, saf alkol, kahve, tiner, her çeşit kâğıt, mürekkep, röntgen ve fotoğraf filmi, deterjan... gibi bir çoğu hayatî ehemmiyet taşıyan malları bulmak mümkün değildir. Bunlardan bazı-

larını satan resmi müesseseler önünde meydana gelen kuyruklar ise bir başka âlem-di. Tarihimizin hiçbir devrinde böyle kuyruklar görülmemişti. «CHP demek, kuyruk demektir.» diyenler haklı çıkmıştı.

Bütün bunlar karşısında Başbakan ve Bakanlar büyük bir pişkinlik içindelerdi. Sıkıntıları atlatmamıza vade biçiyorlardı. Bu uğurda bir bakanımız bıyıkları kesile kesile bir hâl oldu! Hattâ, en son büyük zamlardan sonra, Başbakan Ecevit, 21 Mart'ta CHP Grubunda yaptığı konuşmada, zerrece utanmadan ve yüzü kızarmadan, «1978'de hiçbir maddenin yokluğunu çek-tir-medik.» diyebilmiştir. Hazret eğer bu sözle «kendi evini» kastettiye, bilemiyoruz. Doğru olabilir! Kendi evinde 1978'de hiçbir maddenin yokluğunu çekmemiştir.

Son yapılan zamlar aylar önce dışarıya sızdırılmıştı. Hangi mallara zam yapılacağını bilmeyen kalmamıştı. Fakat CHP'nin halkçılığına bakın ki, meselâ son iki ayda, piyasaya öncekilerden iki misli daha fazla şeker verilmişti. Yani «stok edin» diyorlardı. Edildi de... Zam açıklanana kadar hiçbir yerde şeker bulmak mümkün değildi. Şimdi var... Neredeyse «Geliyorum Diyen Zamlar» diye tefrikalar yazılacaktı. Fakat lüzum yok, tarihe öyle geçti...

Son aylarda petrol ithal edilemediğinden büyük bir sıkıntı doğdu. Şehir içlerinde, müthiş trafik sıkışıklığı olan caddeler bile tenhalaştı. Şehirlerarası yollar ise âdetâ boşalmıştı. Benzin ve motorin olmamasına rağmen hükümet büyük bir pişkinlikle «sıkıntı yoktur» diyordu. Öyleyse benzin istasyonlarının yaridan fazlası niçin kapalıydı? Açık olanların önündeki kilometrelerce kuyruk neydi? Hükümetimiz bunların cevabını da verdi : «Stok yapıyorlar.» Allah Allah, saatlerce kuyrukta bekledikten sonra, ancak ya-

ECEVİT'İN TEK HEDEFİ

Ecevit'in tek hedefi "Ülkücü Gençlik" tir. Nitekim iktidara gelir gelmez, bütün kuvvetiyle, "yandaşlarıyla" alenen ve resmen ülkücü gençlere haclı seferi ilan etmiş kızıl bayrak çekerek üzerine yürümüştür.

Bütün ülkücüleri bulundukları noktalardan atmak için hiç bir hak ve hukuk kaidesi tanımadan hareket eden Ecevit üstelik ne kadar anarşik olay varsa "Hamidonun öldürülmesi" dahil, hepsini ülkücü gençliğin üzerine yıkmak için, a-kıl almaz, insaf kabul etmez bir "çaba" göstermiştir.

Ecevit bu çaba'yı antifaşizm edebittini fon müziği olarak kullanarak yürütmüştür. Yüzbinlerce genç, «izlemiş», «izletmiş» «sorguya çektilmiş» «tayin ettirmiş» «sürmüş» «sürdürmüş» tür.

Gazete sütunları, işkence olayları haksız "tutuklama" haberleri ile dolup taşmakta insan olanın vicdanını karartmaktadır.

TRT her Allahın günü «sağcı olduğu anlaşılan» diye başlayarak, polisin palas pandıras topladığı insanlara dair heberleri yalan yanlış vermekte ve fakat salıverilme haberlerini vermemekte sayısız faldeler bulmaktadır.

Meselâ Doçent Necmettin Hacıeminoğlunun mahkûmiyet haberini veren TRT, mahkûmiyete rağmen tevkiî edilmediğini açıklamamayı uygun görmüştür. Kimbilir belki bu açıklamayı yapar haberi tam verirse millet "Demekki, mahkeme kendi kararının temyiz tarafından bozulabileceği taktirindedir bunun için tevkiî kararı vermeye lüzum görmemiş" düşüncesi doğmasın, amme efkârında hiç olmazsa kısmen ve şimdilik, Hacıeminoğlunun mahkûmiyeti iyice tescil edilsin, ilerde temyiz bozarsa bile bu tesir silinmesin... düşüncesindedir. Solcu bir doçent olsa idi «mahkeme tevkiîye lüzum görmedi» demez miydi?

Temyiz bu kararı bozarsa ve eğer o zamana kadar bu millet bu idarenin kahır altında kalırsa hiç şüphensiz olmasın ki, TRT, bozma haberini vermeyecek; bütün vakti, müzmin spiker Ecevit'in bir başka projesine meselâ «ZDUP» Zulmün

DEVLETLE Ergun Göze

doruk noktasına ulaşma projesi» ne ayrıracaktır.

Ve anlaşılmalıdır ki, Ecevit'in ayrılmaz tek dostu, dalma çalacağı düdüğü, onu en son terk edecek davulu TRT dir.

TRT bu işi şehvetle yapmaktadır. Bütün programlarında yapmaktadır. TRT'cilerin başta meşhur uzatmalı «spikeriye» siyle pistlere dökülüp göbek atmalarına baksanıza...

Ecevit'in tek hedefi ülkücü gençliktir.. Ecevit, kolunda TRT ülkücü gençliğin üzerinde tepinmektedir. Halil Hilmi Sakaryadan, Antalyada on beş marta öldürülen hanım öğretmene, Samsun'da on altı mart günü öldürülen öğretmene kadar binlerce şehidin ölümünde Ecevit "antifaşizm"inin ve TRT'nin göbek atma meraklısı eylemci özgürlükçü spikerlerinin manevî mesuliyet payları vardır.

Ecevit devri Ülkücü gençliğin "Ateşle İmtihanıdır."

Ülkücü gençlik bu devirde en büyük sıkıntıları ve ızdırapları yüklenmiştir. Türk tarihinin hesabını vermiştir, yabancı idolojilere karşı... ve yabancı idolojilerin ve, "enternasyonalin" maşalarına karşı.

1944 de İsmet Paşanın o devrin milliyetçilerine reva gördüğü muameleden çok ağırı, çok sistemlisi, çok tehlikelisi, çok vahimidir bu günkü milliyetçi gençliğe yapılan. Ülkücü gençlik milletin bütününe alt ızdırabın hesabının kendisinden sorulduğu şuuru, bu kadar ağır muamelelerden sonra da unutmaz ve ilimci, medeniyetçi maneviyatçı yoldan millî birliğe doğru başlattığı yolu aynen devam ettirirse Türkiye'nin geleceği müemmen demektir.

Ecevit'in ÜGYPSİ "Ülkücü gençliği yok etme projesi" belki de, yepyeni bir Türkiye'nin mimarı olacak gençlerin ateşle bilenmelerinden, ve ciltlerce kitabın veremeyeceği bilgileri edinmelerinden ve CHP ile Enternasyonal Ecevit'in, ilk gününden bu güne kadar ne idüğünü anlamalarından ibaret bir hayırlı netice doğuracaktır.

Çok değerli bir netice bu...

Çok kana, gözyaşına, hüsrana, hicrana, ızdıraba mal oldu...

**Lâf Ebeliği
Sürüyor
Ama
İştahsız**

im depo benzin alabilen şö-
ör nasıl ve nerede stok yapı-
yordu? Herhalde, diye düşün-
torduk, zam yapılacak diye
piyasaya az benzin veriyorlar-
lır; zam yapılırca sıkıntı kal-
tar. Ama nerede... Hattâ sı-
tıntı o raddeye ulaştı ki, ma-
otsuzluktan büyük şehirlerde
lelediye otobüsleri bile çalış-
amaz hâle geldi. Yoksa Bele-
iyeler de mi stok yapıyor-
ardı?

Petrol zammıyla birlikte
am yağmuru başladı. Ben-
ine %90, gazyağına %100,
motorine %71, fuel-oile %90,
ipgaza %67, sigaralara %50-
0, yağlara % 35, zam yapıldı.
emir, çimento, elektrikli ev
letleri, sabundan deterjana,
lit ve süt mamûllerine kadar
tütün ihtiyaç maddeleri de
unları tâkip etti. En büyük-
en küçüğe, en mühiminden
n kıymetsizine kadar piyasa-
aki bütün mallar da bu fur-
adan nasibini almaya başla-
ı. Böylesine bir zam yağmu-
ı dünya tarihinde görülme-
miştir.

Fakat Hükûmetimize so-
rarsanız, bunlar memleketin
hayrınaydı; ekonomimizi güç-
lendirmek, kendi kendimize
yeterli olmak, ülkeyi aydınlı-
ğa çıkarmak, saygınlığımızı
artırmak, için yapılıyordu; ya-
pılması da şarttı! Yine Baş-
bakan'a sorarsanız, esasen
memur ve diğer çalışanların
ücretlerinde «büyük artış»
yapılmıştı! Dolayısıyla memur
ve işçiler bu zamlardan zarar

görmeyecekti! Bunları oku-
yunca hayretten neredeyse
küçük dilimizi yutacaktık. He-
men elimize kâğıt-kalem ala-
rak memur maaşlarını hesap-
layıp «büyük artış'ı öğrenme-
ye çalıştık. Mesalâ, lise me-
zunu, iki senelik bir memur,
300 lira katsayı artışından
140 lira da 1 derece artışın-
dan olmak üzere, cem'an 440
lira daha fazla alacaktı. Lise
mezunu, 10 senelik bir me-
mur, 420 lira katsayı artışın-
dan, 240 lira da 1 derece ar-
tışından olmak üzere, cem'an
660 lira daha fazla alacaktı.
Yine, yüksek tahsilli ve 10 se-
nelik bir devlet memuru ise,
450 lira katsayı artışından 440
lira da 1 derece artışından ol-
mak üzere, cem'an 890 liralık
artış sağlıyordu. Biz bu artış-
ların, yapılan bütün zamları
nasıl karşılayabileceğini bir
tür türlü anlayamadık. Ama, hiç
şüpheye düşmedik... Madem
ki Başbakanımız memur ma-
aşlarında yapılan artış zamları
karşılıyor, dedi; yalan
söylemiyor ya, elbette bir bil-
diği vardır....

İşçilerin eline geçenleri
incelerken de, bazı hususlar
dikkatimizi çekti. Birçok işko-
lunda çalışanların durumları
da memurlardan pek farklı
değildi. Fakat bazı işkolları
vardı ki, aldıkları para, cemi-
yet hayatını ve içtimalı adale-
ti sarsacak kadar vardı. Kim-

«CHP Demek Yokluk ve Kuyruk Demektir!..»

ya, maden, petrol ve petrokimya işkollarında işçi ücretleri korkunç rakamları buluyordu. İktisadi Devlet Teşekkülleri de bunlardan pek geri kalmıyor. Mesalâ petrokimya işkolunda, ücret ve diğer yan gelir ve sosyal yardımlarla birlikte, ilkokul mezunu ve 4 senelik bir işçinin yevmiyesi brüt 750 net 370 lirayı buluyor. Yâni ayda net 11.000 lira.. 10 seneyi geçen herhangi bir işçi ise, en yüksek memur maaşını alan Albay, hakim ve hattâ valilerden bile daha fazla para alıyorlar. Mesalâ Petkim ve Türkiye Petrolleri'nde çalışan işçiler böyleydi. Üstelik bunlar, son toplu sözleşmeye göre, 1979 senesi içinde çıplak ücretlerine 150 lira daha zam alacaklardı. Bu işkollarında çalışan işçiler, işten ayrıldıklarında veya emekli olduklarında, aldıkları kıdem tazminatı da milyonu geçiyordu. Petrol Ofisi gibi hem memur ve hem de işçi çalıştıran muesseselerde durum daha da karışık. Aynı işi yapan iki kişiden işçi olanı, memur olanından çok daha fazla para alıyordu. Hattâ, işçi kadrosunda olduğu için, memur kadrosunda bulunan müdüründen daha fazla maaş alan odacılar vardı. Bunlar huzursuzluğa sebep oluyor. Fakat halkçı hükümetimiz, eşitlikçi hükümetimiz bu konuda hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey yapmıyor. Ortada hiçbir çalışma yok. Bunun sonu nereye varacak belli değil.

Verhasıl işler o kadar kötü, memleketin vaziyeti o kadar fecî ki, «başarısız» kelimesi pek hafif kalıyor. Meselâ kabinenin büyük «beyn» lerinden, plancı - ekonomist Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Hikmet Çetin'in

Ankara Kulisi

MEHMET ÖZKAN

BİR SAF ADAM

Vakti evvelinde büyük bir kıtlık olmuş. Ahali perişan, bir dilim ekmek dahi bulamaz olmuş. Ve o günlerde oğlancağız babasına sormuş :

- Baba bu kıtlık kaç gün sürer?
- Kırk gün diye baba cevap vermiş.
- Peki sonra bolluk mu olacak? diye sormuş oğlan.
- Yooool.. Bu müddet içinde kıtlığa alışırız oğul demiş.

Zahir zam üstüne zam koyanlar milletin herşeye alışacağını zannediyorlar. Millet belki yokluğa alışır ama, birileri de başka şeylere alışır. Gerçi bazı alışkanlıklar insanı yüzüstü yapar, lâkin gene de acıyacak, kızaracak bir tarafı kalır.

...

Gazyâğı kuyruğuna giren ahbaplardan biri, sıra kendisine gelmek üzere iken, yanına elinde bidonu ile biri yanaşır, kulağına :

— Sıranı bana tahsis edersen, sana beş yüz lira veririm demiş. Bizimki razı olmamış. Nasıl razı olsun, en az üç saat yağmur altında, bir kaç litre gaz için ne amansız bir sabırla, inatla, daha doğrusu mecburen beklemiş. Şimdi sıranın kendisine gelmesi için, sadece üç kişi kalmış. Bu sıra beş yüzü bırakın, bine bile satılır mı diye hayıflanarak vak'ayı bana anlatıyordu.

— Ağabey diyordu, tam sıra bana gelmişti ki, gaz bitti. Ne yaparsın? Ölü müstün, öldürür müstün?

Evet siz olsaydınız, ne yapardınız? Yalnız hikâyeyi Devlet Bakanlarımızdan birine nakletmişler. Sayın Bakanımız beş yüz lirayı kaçırdığı için zavallı adamı ayıplamış. «O da amma saf adammış» demiş. Belkide doğru söylemiştir. Böyle saf adamlar olmazsak, başımıza bunlar nasıl gelirdi?

Ve tam günümüze uygun bir «Geçmiş Zaman Fıkrası»(*)

Maliye Nazırı Cavid Bey, Maliyedeki büyük odasında memleketin bütün münevverlerini davetle kendilerine tantanalı bir nutuk söyleyerek milleti istikrazı dahilî satın almaya teşvik için muallimlerin ders vermelerine, muharrirlerin makaleler yazmalarına, hatiplerin konferans yapmalarına, müelliflerin risâleler neşretmelerine kıymet veriyor, herkes için şahsî menfaat olduğunu izah ediyordu. Bunun üzerine İstanbul'da galiba Ferah Tiyatrosunda bir mü-

(Devamı Sayfa 38'de)

(*) A. Hak Şinasi Hırsar, Geçmiş Zaman Fıkraları. Ötüken Neşriyatı, 1979.

1977'de zamanın hükümeti için söylediği şu sözler, sanki kendilerinin bugünkü hâli için söylenmiş: «Başta memur, işçi, emekli gibi dar ve sabit gelirli olmak üzere halkın büyük bir kesimi her gün artan hayat pahalılığının altında ezilmektedir. Ülkelerin büyük bir çoğunluğu son iki yılda gördüğü bir fiat istikrarını gerçekleştirirken Türkiye'de her gün sürüp giden zamlarla enflasyon ve hayat pahalılığı hızla artmaktadır. İşbaşındaki hükümet, yapısı ve politikası itibarıyla güçlü çevrelerden, aracılardan ve sermayeden yana bir hükümettir. Bu nedenle halkı incitmeyecek önlemler alması mümkün değildir. Getirileceği söylenen önlemlerle buna olanak da yoktur. Yüksek gelir gruplarını vergilemeye dönük bir önlem üzerinde durulmadığına göre zamlarla bozuk olan gelir dağılımı daha da bozulacaktır. Normal konut kiralarının 4-5 bin liraya çıktığı ve sürekli arttığı ortamda halkın incinmemesi ve ezilmemesi olanağı var mıdır? Sonuç olarak hükümetin getireceği önlemlerin yükünü her zaman olduğu gibi yine dar ve sabit gelirli memurlar ve emeklilerle işçiler çekecektir.»

Bu arada büyük reklamlarla açılan «Önlemler Paketi» de fos çıktı. Boş laflardan, tutarsız vaatlerden, tatbiki mümkün olmayacak tedbirlerden başka bir şey yoktu. Sanki bir sihirli değnek her şeyi düzeltceklerdi. Halbuki Ecevit, 1977'de şöyle diyordu: «Demokrasilerde tılsımlı çözümler yoktur. Tılsımlı çözümler aramak maceracılığa götürür.»

Bütün bunlarla hükümet kendi sonunu da ilân etti. Ama «Sayısal Çoğunluk»ları devam ediyor. Fakat bunun da yetmeyeceğini, şimdiki Kültür Bakanı A. Taner Kışlalı 1977'de şöyle anlatıyor: «Bir Hükümetin siyasal istikrarı sağlaması, her şeyden önce kendinde tutarlı olmasına bağlıdır. Kendi içinde çelişkilerle dolu bir hükümet, parlamentodaki tabanı ne kadar geniş olursa olsun, siyasal istikrarı sağlayamaz. Hele bir de bu taban, ancak üç-beş sandalyelik bir sayısal çoğunluğa da-

yamıyorsa, siyasal istikrar hayal bile edilemez.»

Kısacası gidecekler, gitmeleri lâzım. Kültür Bakanı A. Taner Kışlalı, yine 1977'de seçimlerden sonra söylediği şu sözleri bugünlerde hatırlayabilse ne iyi olurdu: «Ekonominin çıkmazı derinleşiyor, devlet örgütü tahrip ediliyor ve insanlar öldürülüyor... Türk halkına daha fazla eziyet çekirtmeye hakkımız olmadığına inanıyorum.»

ALKOLLÜ UMUT!

● A. GÖRKEM ●

Geçtiğimiz günlerde büyük gazetelerimizde bol fotoğraflı bir haber çıktı; alkolle çalışan araba yapmayı başarmıştık. Uzayan benzin kuyruklarına, büyüyen döviz ihtiyaçlarına çare olacak yeni bir umut doğmuştur. Konu biraz karışık, biraz bulanık, biraz da esrükçe olmasına rağmen umut umuttur. Sanki ülkemizde bel bağlanan her umut daha açık, daha berrak, daha ayık kafalı mıdır?

Haberlere göre işte bu umut-oto sayın başbakana takdim edilmiş, kendileri de zevceleri hanımefendiyle birlikte bir pazar günü gezintisi yapmışlar ve sonuçtan çok memnun kaldıklarını açıklamışlardır. Aynı açıklamaya göre bundan böyle resmi arabalarda alkol kullanılmasına dair direktif de vermişlerdir.

Sayın Başbakan ekonomik konularda deha sahibi olmadıklarını daha önce açıklamışlardır. Ancak kendilerine işbu umut-otoyu takdim eden yüce bilginler hiç şüphesiz büyük deha sahibidirler. Öyle olmasa litresi Tekel tarafından 100 (yüz) liraya satıldığı halde piyasada bulunmayan saf alkolü benzin yerine ikâme etmeyi başarabilirler miydi?

Alkolle çalışan umut-oto yürütücüleri dahi olmasalar Brezilya dahil dünyanın bir çok ülkesini bu amaçla dolaşabilirler, en son Avusturya ve Amerika seyahatlerini garantiye alabilirler miydi? Daha ikinci dünya savaşı dönemlerinde düşünüp vaz geçilen bu tip projelerin Almanca tercümelerini bu kadar güzel ters-yüz edebilirler miydi?

Üstelik piyasada bulunamayan alkolü Eskişehir Şeker Fabrikası'ndan kaçak olarak temin etmek, 50 bin TL. masraf ve üç makina mühendisinin günlerce süren çalışmalarıyla gerçekleştirilen değişiklikleri «sadece 800 liraya mal olan küçük bir farklılık» haline indirivermek deha olmadan başarılabilecek işler midir?

ma yaparak olumlu oy kullanmıştır.

SIKIYÖNETİM TARTIŞMASI

EVREN'İN AÇIKLAMASI VE MUHALEFETİN CEVABI

Geçtiğimiz ayın önemli tartışmalarından birisi de Sıkıyönetim uygulamalarının yeterli olup olmadığı üzerine idi. Şubat sonlarında yapılan oylamada AP «red», MSP «evet» kullandı.

MHP ise «uygulamalar ye tersizdir ve sıkıyönetim amacından sapmıştır. Ama, yine de ibret olsun diye evet diyeceğiz» şeklinde bir açıkla-

Özellikle AP ve MHP yetkilileri sıkıyönetim uygulamaları ve başta Ecevit olmak üzere bu konuda hükümetin tutumunu çeşitli vesilelerle eleştirdiler. Her iki parti yetkilileri de «Bu gidişin iyi olmadığı, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni yıpratacağı» görüşündedir. «Eşgüdüm» ve «Demokratik Sıkıyönetim» gibi tabirlerin, bunlara dayanarak yapılan uygulamaların yetersiz olduğunu söylüyorlardı. Ecevit ise bu söylenenleri cevapsız bırakıyor, geçiştiriyordu. Bu arada Genel Kurmay Baş-

Kenan EVREN

kantı Org. Kenan Evren bir açıklama yaparak bu söylenenlere cevap verdi ve hükümete söylenen söz ve tenkitlerin savunmasını yapar bir pozisyona girdi. Bunu, «Ecevit'in bir kurnazlığı» olarak yorumlayanlar oldu. Bu görüşe göre, «Evren'in siyasi partilere cevap vermesi, muhalefet partileriyle Genel Kurmay Başkanı'na karşı karşıya getirmek» oluyordu!

DEMİREL VE TÜRKŞEHİRLİ'N CEVAPLARI :

Genel Kurmay Başkanı'nın bu açıklamasına ayrı ayrı cevap veren AP Genel Başkanı Süleyman Demirel ve MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş «Muhataplarının Ecevit hükümeti olduğunu» belirtiyorlardı :

Demirel şunları söyledi : «Evvelâ şunu belirtelim ki, sayın Genelkurmay Başkanı siyasi bir kişilik taşımadığı için söylemiş bulunduğu sözlerde siyasi nitelik bulunsa dahi şahsını ve makamını herhangi bir tartışmaya muhatap tutmak istemeyiz.

Bizim sıkıyönetimle ilgili tebliğlerimiz, sözlerimiz, beyanlarımız silahlı kuvvetlerin itibarını koruma gayesine matuftur.

Bizim bütün beyanatlarımızın muhatapı hükümettir.

Hükümetin sıkıyönetimle ilgili değerlendirmelere, tenkitlere cevap vermeyip sayın

Ülkemizin alkol üretme imkân ve kapasitesini bilip te alkolü benzin sıkıntısına çare olarak kabul ettirebilmek ise cidden süper-dâhî olmayı gerektirir.

Bilindiği gibi saf alkol şeker fabrikalarında bir ara-ürün olan melastan elde edilir. Halen üç adet alkol fabrikası faaliyettedir ve yıllık üretim 35 milyon litre 1. derece (% 96 lık), 11 milyon litre de 2. derece (% 94 lük) olmak üzere 46 milyon litre civarındadır. Bu miktar ise Tekel'in ve sanayi kuruluşlarının ihtiyacına yetmemektedir.

Şeker fabrikalarının yıllık melas üretimi 360 bin ton civarındadır. Besin değeri yüksek bir hayvan gıdasıdır. Bunun için fabrikaların küspelerine katılmakta, kurutulmuş küspe imalinde kullanılmaktadır. Hedef şu anda işlenen 9 milyon ton civarındaki pancardan elde edilen yaklaşık 3 milyon ton civarındaki bütün küspeye melas katıştırmak ve kurutmaktır. Montajları devam eden Kütahya, Malatya, Kayseri ve Ankara fabrikaları da önümüzdeki günlerde işletmeye açıldığında 180-200 bin ton melas bu amaçla tüketilecektir. Tekel'in şimdiki ihtiyacını karşılayacak alkolü elde etmek için 120 bin ton civarında melasa ihtiyaç duyulmaktadır. Diğer sanayi kollarının (Fürsân gibi) talebi de 20 bin ton civarındadır.

Geriye fazla alkol yapımında kullanılabilecek (20-40 bin ton civarında bir melas kaldığını kabul etsek bile bundan takriben 10 milyon LT. civarında alkol üretmek mümkündür. Alkol talebi artmadığı, tımarının benzine karıştırıldığı düşünülse bile ancak 7 bin ton benzin tasarruf edilebilir. Bu da yılda 5 bin adet umut-otoyu belki çalıştırabilir.

Dediğimiz gibi böyle bir konuyu akaryakıt kullanımında döviz tasarrufu, hal yolu, kurtuluş çaresi gibi takdim edebilmek, cidden dahi olmayı, başka bir şey değilse, en azından dahi olmayı gerektirir.

Ancak denilebilir ki bu ülke daha nice otolar gördü (Devrim-oto), ne umutlar yaşattı (Spor-toto), belki şimdide ikisini birden seyredecek: (umut-oto)! Biraz alkolü olmuş ne çıkar;

«Ko sarhoşu yıkıldığı yerde kalsın»!

Ülkücü Öğrencilerin Kaldığı Yurtlar Kapatıldı!

Genelkurmay Başkanı'nı cevap vermeye mecbur bırakması, üzerinde durulması gereken önemli bir konudur.

Hükümet böylece silahlı kuvvetlerin nüfuzunu, kendi aczini ve kusurunu örtmek için kullanmaya kalkışmıştır"...

TÜRKES : «HÜKÜMET SİLAHLI KUVVETLERİMİZİ PARTİ POLİTİKASI AÇISINDAN GÖRMEMELİDİR.»

MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş'in aynı konudaki cevabı şöyle idi :

«Sıkıyönetimin daha etkili tedbirler almasını ve kanun hakimiyetinin bir an önce sağlanmasını istemek, sadece iyi niyet değil, bir vatandaşlık görevidir. Çünkü Türkiye'yi bölmeyi ve köleleştirmeyi hedef alan hain saldırı sıkıyönetim tarafından da caydırılmazsa, devletin işleme koyacağı başka bir kurum kalmamış olacaktır.

Sıkıyönetimde işkence yapılmasını isteyenlerin bulunduğunu iddia edenlerin bunu ispatlaması lâzımdır. Bütün Türk halkı, sıkıyönetimin kanunî bir müessese olarak daha etkili olmasından değil caydırıcılığını kaybetmesinden

rahatsızlık duyar, milletimizin silahlı kuvvetlerimize itimadı tamdır. Bunun için sık sık arama yapılmayacağı intibahını uyandırmak silahlı teröristlere yardımcı olacaktır.

Eğer daha önce sıkıyönetim mahkemelerinde görev almış savcı ve hakimlere bu defa görev verilmemesi prensibi uygun görülürse bu kade neden bir kısım hakim ve savcılara uygulanmış, ötekiler için neden uygulanmamıştır?

Bazı çevrelerin hedef aldığı kimseleri tayin etmemek acaba başka bazı çevrelerin sempatisini tayin gerekçesi mi yapmıştır. Böyle değilse bu dönemde tekrar görevlen-

dirilmiş olan bazı hakim ve savcıların 12 Mart döneminde diğer sıkı yönetim mahkemeleri görev ifa ederken lağvına lüzum görülen, mahkemelerde görev almış bulunmaları bir tesadüf müdür? Nitekim bu tayinler Resmi Gazete'de "ilişik listede gösterilen isimler" diye müdahaleye ve değiştirmeye açık bir formülle yayınlanmıştır. Bu liste siyasi bir kişi olan Milli Savunma Bakanı'nın ve CHP Genel Sekreter yardımcısı ile bir başka kimsenin müdahalesi ile 3 defa geri çevrilmiş, yani kanunen görevli heyetin tesbit ettiği liste siyasi müdahale ile değiştirilmiştir. Görüldüğü gibi Türkiye'de sıkıyönetim müessesesini bugüne kadar olmadığı şekilde tartışma konusu haline getirmenin sorumluluğu siyasi iktidara aittir. İktidarın sıkıyönetimi etkileme ve etkisizleştirme çabalarıdır ki, konuyu tartışmaya açmıştır. Nitekim muhalefetin yönelttiği tenkitlerin hedefi ve konusu da daima iktidarın tutumu olmuştur.

İktidarın sıkıyönetim makamlarını engellemesi, yönlendirmeye çalışması tenkit edilmiştir.

İktidarın bir an önce uyanmasını ve demokrasinin, ülke bütünlüğümüzün en güçlü teminatı ve rejim düşmanlarına karşı en büyük caydırıcı

Yerleştikleri Evlerden de Çıkarıldılar!..

ALLENDE VE ECEVİT

AP Genel Başkanı Süleyman Demirel'in Bülent Ecevit'in durumunu Şili'nin eski Devlet Başkanı Allende'ye benzetmesi ve onun paralelinde bir akıbetten söz etmesi bazı çevreleri sinirlendirdi ve telâşlandırdı. Allende'nin özelliği, Marksist hareketler içerisinde dünyada ilk defa parlamenter mekanizmanın imkânlarından yararlanarak iktidara gelmiş olması ve Marksist devrimi demokratik usûllerle gerçekleştirmeye kalkışmasıdır.

Bay Ecevit daha evvel defalarca kendisinin bir Allende olmayacağını ifade ederken, Türkiye'de Marksist bir düzen peşinde olmadığını değil, onun akıbetine benzer bir sondan kaçınacağını, Allende'nin ölümünü hazırlayan iktidardan düşüşüyle ilgili tatbikat hatalarından kaçınacağını belirtmiş bulunuyordu. Demirel'in benzetmesi hangi tesbitlerden kaynaklanıyor, bir başka ifadeyle, Allende akıbeti ile ilgili tahminlerinin mesnedleri nelerdir, bilemeyiz. Ancak bu ifadeye şiddetle tepki gösteren, sinirlenen ve milletimiz için son derece tabii olan itibarından istifade kurnazlığı içinde Türk Ordusu'nun meccânî avukathlığını kendiliklerinden yüklenmeye çalışanlar, bundan evvel Türkiye'de Marksist bir nizam için vasatın tanzim edilip edilmediğinin, çeşitli devlet müesseselerinde buna yönelen hazırlıkların mevcut olup olmadığının cevabını aramak mecburiyetinde dirler.

Önemli müesseselerin, stratejik devlet organlarının bugünkü personel yapısı ne hâle getirilmiştir? Buralardaki şahısların ideolojik hüviyetleri, mensubu bulundukları legal veya illegal Marksist teşkilatlar, geçmişlerdeki tutum ve faaliyetleri nelerdir, sabıka durumları nedir?

Bay Ecevit'in Allende'ye benzetilmesinin tedirginliğini duyanlar Türkiye'nin Şili'ye benzetilmesi için uğraşılıp uğraşılmadığını, Allende'ye yarım bıraktıran «Parlamenter düzen içinde Marksist bir yapı kurma» özleminin ülkemizde denenip denenmediğini araştırmak zorundadırlar.

TRT gibi toplum üzerinde en önemli tesir ve tanzim imkânlarının sahibi bir devlet kuruluşunun hâli ortadadır. Personel değişiklikleriyle, bu değişimleri gerçekleştiren çevrelere, yayınlarıyla hangi amacın peşinde bulunduğunu idrak etmeyen insan acaba kalmış mıdır? Birlikler, kooperatifler, Tansa v.b.lerden belediyelere ve Emniyet teşkilatına varıncaya kadar müesseselerde gerçekleştirilen sessiz ve kesif değişimlerin ulaştığı çizgi ortadadır.

GÖRÜŞLER

Nuri Gürgür

Bir Emniyet teşkilatı ki, birbuçuk yıl içinde bazı tesadüfler ve failerin kendi hatâlarıyla ele geçirilmeleri bir tarafa, ciddi sayılabilecek hiçbir kızıl ve kürtçü şebeke ve teşkilat ele geçirememiştir. Sokak sokak Türk ordusunu güvenlik tedbiri alma mecburiyetinde bırakacak derecede faal ve tesirli olan komünist-kürtçü teşkilatlardan, öyle anlaşıyor ki haberdar olmayan yegâne çevre bizim «saygın ve de etkin» Emniyet teşkilatı yöneticileridir. Bu yöneticiler ki, 15-16 yaşlarındaki çocukların mahalle kavgalarında veya çocukça heveslerinde birtakım gizli «sağ eylem örgütleri»nin varlığını keşfeder, bunların uzantısını arar, işkencehanelerini en gaddar yüreklerde bile insanlık adına utanç ve nefret doğuracak derecede şiddetli ve kesif bir şekilde çahştırır.

Sadece son bir ay içerisinde 30 milyona yakın para kaldıran, başta MHP yöneticileri ve ülkücü gençler olmak üzere yüzlerce insanı katleden komünist cânilerden kaç tanesi yakalanmıştır? Hemen rakam verelim; bir yılda şehit edilen Türk milliyetçilerinin % 82'sinin kaatili bulunamamıştır. Bunların faili meçhuldür ama solcuların müşteki bulundukları en basit zabıta olayının bile itirafları yaptırılan düzinelerle saçıcı ve ülkücü sanığı içerde adaletin tecellisini beklemektedir.

Tarla ekilmeden evvel nadas yapılır. Marksistler dünya üzerindeki her denemelerinden sonra edindikleri tecrübelerle ideolojik literatürlerini ve metodlarını geliştirip zenginleştirme yolundadırlar. Sosyal bünyenin hassasiyetini, gerekli olanın dışında verilecek dozların doğuracağı tepkileri hesaplamak için sosyolog olmaya ihtiyaç yoktur; biraz akıl ve tecrübe yeter de artar bile.

Türkiye sistemli bir şekilde Marksist bir yapıya doğru itilmektedir. Bunu yapanların kimlikleri, irtibat merkezleri ve akıl hocaları uzun araştırmalara gerek kalmadan herkes tarafından teşhis edilebilir.

Hükûmetin toplum yapısında derin sarsıntılar doğurabilecek bir tarzda iktidardan uzaklaştırılması hiçbir aklı selim sahibi tarafından elbette arzu edilemez. Ancak hükûmet mi, millet ve memleket mi? sualine karşı millî şura sahip herkesin cevabının ne olacağı aşîkârdır.

... Ve Gidip Cami Avlularına Sığındılar...

cı güç olan silahlı kuvvetlerimizi parti politikası açısından görmemesini, bunun doğuracağı ciddi sakıncaları idrak etmesini diliyoruz.»

VE ECEVİT KONUSUYOR !

Yapılan bütün tenkitleri cevapsız bırakan Ecevit, Genel Kurmay Başkanı'nın açıklaması ve Muhalefet liderlerinin cevaplarından sonra nihayet konuşuyor ve «Silahlı Kuvvetlere gölge düşürülmesi sorumlu bir davranış olmaz» diyordu. Ecevit'e göre Demirel ve Türkeş'in açıklamaları kendisini değil de orduyu hedef alıyordu. Ecevit'in bu konudaki açıklaması şöyle idi :

"Yasalara ve demokratik hukuk devleti kurallarına bu kadar uygun davranan, halkı incitmeden etkinlik kazanmaya özen gösteren sıkıyönetim uygulamasının bazı çevrelerce sürekli tartışma konusu yapılması çok üzücüdür. Birtakım haksız hucumlarla, eleştirilerle silahlı kuvvetlerin baskı altına alınabileceği, sıkıyönetimin doğru yolundan saptırılabileceği düşüncesinde olanlar varsa, onlar da yanılmaktadırlar. Devletimiz ve silahlı kuvvetlerimizin konusunda

yalnız ikdidarın değil, muhalefetin de sorumluluca davranması beklenir. Genelkurmay Başkanı, silahlı kuvvetlerin görev ve sorumluluk anlayışını bütün açıklığıyla ortaya koymuştur.»

Ecevit'e aynı gün cevap veren Demirel ve Türkeş ise «Eleştirilerinin orduya değil, CHP'ye karşı olduğunu» tekrarlıyor, «Silahlı Kuvvetlerin gölgesinde iktidar olunamıyacağını» hatırlatıyorlardı.

Anlaşılan oydu ki, bu tartışma daha epey bir müddet sürüp gidecekti...

HACİEMİNOĞLU MAHKUM OLDU.

Hergün gazetesindeki bir yazısından dolayı Ocak ayı ortalarında Sıkıyönetim makamlarınca tutuklanan ve 40 gün tutuklu kaldıktan sonra, serbest bırakılan Türk milliyetçiliğinin tanınmış büyük isimlerinden ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türkoloji Bölümünün kıymetli hocalarından değerli bilgin Doç. Dr. Necmettin Hacıeminoğlu ve Hergün Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Veyis Sözüer, 14 Mart 1979 günü yapılan duruşma sonunda 1 yıl 8 ay hapis ve 6 ay sürekli İz-

mit'te emniyet gözetimi altında bulundurulma cezasına çarptırılmışlardır.

Bütün Milliyetçilerce yakından tanınan ve çok sevilen Doç. Dr. Necmettin Hacıeminoğlu, "Devletin Silahlı Kuvvetlerini tahkir ve tezyif ve askerî itaatsizliğe teşvik" iddiasıyla yargılanmış ve temyiz yolu açık olmak üzere mahkûmiyetine karar verilmiştir.

Muhterem N. Hacıeminoğlu'nun savunmasından bazı bölümleri alıyoruz :

"Sayın Savcının iddiasına göre, bahis konusu yazıda, benim EŞGÜDÜM kelimesi hakkında kullandığım Ne idiği belirsiz "sıfatı, "Eşgüdüm Başkanlığı" teşkilâtım hedef alıyormuş. Bu teşkilâtın toplantılarına da Sayın Başbakan, Sayın Genel Kurmay Başkanı, İktisatî orgenaral 6 sıkıyönetim komutanı katılıyormuş. Böylece ben onlara da «ne idiği belirsiz» demek istiyordum. Bu ise Türk Ordusunun mânevî şahsiyetine hareketmiş. halbuki yazıda kullandığım "ne idiği belirsiz" sıfatı. 1402 sayılı kanunda mevcut olmayan ve hâlâ mânâsı mûnâkaşa edilen "Eşgüdüm Başkanlığı" tâbiri hakkındadır. Çünkü "Eşgüdüm Başkanlığı" adında kanunî ve resmî bir kuruluş yoktur.

Kaldı ki, ben bu sıfatı "Sıkıyönetim Askerî Hizmetleri ve Koordinasyon Başkanlığı"dâiresi hakkında kullanmış olsam bile, buradan Türk ordusuna hakaret mânâsı çıkarmak mümkün değildir. Her hangi bir resmî kuruluş için kullanılan sıfat, zaman zaman onun toplantılarına katılan kişilere veya makam sahiplerine nasıl temsil edilebilir? O halde ben "NATO ne idiği belirsiz ve hiçbir işe yaramaz bir kuruluştur." desem, savcının mantığına göre, sık sık NATO toplantılarına katılan Başbakana, Gen. Kur. Başkanına ve M. S. Bakanına da hareket etmiş sayılacağımı!

Sayın Savcı, ayrıca aynı yazımda askerleri emirleri dinlememeğe ve yeminlerini bozmağa teşvik ettiğimi de ileri sürmektedir. Fakat bu iddiasına mesnet olarak tek bir cümle veya kelime dahi gösterememektedir. çünkü yazının bütününde, Savcının iddiasının tam aksine komutanlara kanun çizgisinden çıkmamaları gerektiği hatırlatılmaktadır.

Sayın Hâkimler onbeş yıldanberi devletimizin varlığını vatanımızın bütünlüğünü, milletimizin birliğini ve Anayasa nizamının devamlığını savunan bir kişi olarak Türk ordusunu fikrimin ve ülkenin tam yanında görmekteyim. Gönülündeki arzusun en güvenilir teminatı olarak

Türk Ordusuna sarılmış durumdayım. Bu sebeple nasıl olur da ona hakaret kastıyla makale yazabilirim?

..... ben milliyetçiyim ve bu sebeple de M. Ö. 209 yılında Mete Han tarafından kurulup zamanımıza kadar kesintisizce devap edip gelen Türk Silahlı Kuvvetleri'ni aşk derecesinde seven bir kişiyim. Ordumuzun hakkında yazdığım samimi takdir yazıları dolayısıyla yüksek komutanlardan teşekkür mektupları almışumdur.

İşte bütün bu gerçek ve haklı sebeplerle, Türk Ordusunu yahut onun bazı mensuplarını tahkir ve tezyif kasdıyla yazı yazmam mümkün değildir."

Soygunlar, «En Büyük Soygun» ve «İktidarın Soyguncu Memurları»

Ecevit iktidarı kurulduğu günden beri anarşik olaylar, soygunlar, yokluklar ve dış borçlar adeta birbirleriyle yarış ediyor. İşte bu yüzden ki, Türkiye'nin birinci meselesinin ne olduğu üzerine henüz bir teşhis birliği bile sağlanamadı. Kimine göre anarşi, kimi ne göre ekonomik darboğoz, dış borçlar vs. ön planda tutuluyor. Ama, bütün bunlar bir yana, gerçek olan şu ki, Türkiye lime lime eriyor, karanlık bir çıkmaza doğru adım adım yaklaşıyor.

Artık soyguncular, anarşistler «sanatlarını» bir hayli ilerlettiler. Banka soygunlarının, iş adamı, fabrika kasası soymalarının modası adeta

geçti. Şimdi doğrudan doğruya devlet kasaları, devlet paraları soyuluyor. Üstelik, Sıkıyönetim altındaki İstanbul'da güpegündüz bu soygunların en büyüğü yapılıyor ve Cerrahpaşa Hastanesi personelinin maaşı olarak götürülen 15 milyon alınıyor, soyguncular iz bile bırakmadan çekip gidebiliyorlar.

İŞİN ASIL TARAFI

Bu 15 milyonluk Cerrahpaşa soygununun asıl enterasan yönü «en büyük soygun» olmasından ziyade 1 mart yerine 2 mart günü yapılmış olmasıdır. Bilindiği gibi maaşlar istisna dışında ayın ilk

15 Milyonluklardan!..

günü Merkez Bankası'ndan alınır, ödeneceği devlet dairelerine güvenlik kuvvetleri nezaretinde getirilir ve personele ödenir. Bu yüzden eğer soygun olacaksa, soygunu yapacak kişiler bunu ancak ayın birinde yapabilirler. Fakat! Eğer bir istisna olmuş ve 1 Mart Perşembe günü gelmesi gereken para 2 mart Cuma gününe kalmış ise ve soygun da o gün yapılmışsa bu, nasıl izah edilebilir?

Demek ki anarşistlerin, soyguncuların devlet dairelerine yerleşmiş adamları vardır. 15 Milyonun 1 Mart da değil de 2 Mart 1979 Cuma günü felan yerden alınıp felan plâkalı AMBULANSA konacağı ve felan güzergâhı takip ederek Cerrahpaşa hastanesine getirileceği onlara harfiyen söylenmiştir. Bu yüzden soygunun uygulanması da eksiksiz ve harfiyen yapılmıştır.

O halde devlet daireleri bu anarşistlerden, satılmışlardan, muhbirlerden temizlenmedikçe bu işlerin önüne geçmek hiç bir şekilde mümkün olmayacaktır.

BİR BAŞKA SOYGUN VE YİNE MEMURLAR

2 Mart günü İstanbul'da gerçekleştirilen bu «15 milyonluk en büyük soygun» dan sonra 5 Mart günü de Ankara'da bir soygun yapıldı.

Vakıflar Bankası'nın Kavaklıdere Şubesi'nden 100 bin lira alarak kaçan soyguncular Kızılay'da tek yönlü bir yola ters yönden girince yakayı ele verdiler.

15 Milyonu bunlar mı soydu?

DOSTLAR DİVANI AYVAZ GÖKDEMİR

HER GÜNKÜ KONU

Muhâlif-muvafık, yerli-yabancı her seviye ve kademededen, konuya ilişen herkesin müşte- rek müşâhede, tesbit ve kanaatine göre, Tür- kiye ağır bir buhran içindedir. Günün tâbirıyla bir "dar boğaza" girmiştir. Bütün alâmetleriyle görüyor ki, buhran millî çap ve seviyede- dir. Millet olarak hayatımızın her sâhasına ve her safhasına şâmilidir.

Bu buhrânın beşer tâkatini zorlayan teză- hür ve tecellileri zaman zaman her birimizli şiddetle bunaltmakta, isyân ettirecek derece- lerde madden ve mânen tazyik etmektedir. Ye- is ve kara,ansarlık gittikçe artmakta ve umûmî- leşmektedir. Korku, endişe, yılgınlık, güven- sizlik ve bunların neticesi olan pasiflik, kötülük karşısında gerileme, cemiyetin bütün katların- da gözle görünür hâle gelmiştir. Herkes, "Ne olacak bu memleketin hâli" diye sormakta, fak- kat hiç kimse şikâyetçisi olduğu hâlin ıslâhı, "mazarratın def'i" istikametinde bir şey yap- mak irâde ve casâretini gösterememektedir. Yaygın olarak şahsî şikâyet hakkının dahi, gü- vensizlik ve korku sebebiyle kullanılmadığı- nı görüyoruz. Kanun dışı güçlerin, şer ve fesat örgütlerinin korku ve belâsı, devlete olan gü- ven duygusunu bastırmıştır. Şikâyet hakkını dahi kullanamayan vatandaş, memleketin bu- gün içinde bulunduğu şartlar ve gerçekler mu- vacehesinde, izan ve insaf sâhibi olan hiç bir kimsenin kınamaya mecâl bulabileceğini de sanmıyoruz. Yaşadığımız buhrânın en kötü ne- ticesi de bu ümitsizlik ve yılgınlıktır. Cesâret ve teşebbüs irâdesinin aşınmasıdır. Dikkatli müşâhitler, ittifakla, bilhassa bu husûsun al- tını çizmektedirler. Çünkü bu noktada cemiyet, nefsinin müdâfaa gücünü, kötülöklere karşı mu- kavemetini, yâni devam ve bekaasının yegâne imkân ve teminâtını kaybediyor, demektir.

Bu durumda, her gün binlerce defa sorulan ve herkesi tatmin edecek cevâbı bulunamayan suâli bir kere daha soralım : "Bu buhrandan nasıl çıkacağız? Memleketin hâli ne olacak?" Bunun cevâbı kimsenin cebinde yoktur. Her hangi bir kitapta da yazılı değildir. Ancak, her samîmî konuşmada, her ciddi düşünme gay- retinde, aradığımızın bir parçası, çıkış yoluna yaklaştıran bir sağlam damar vardır. Bizim ya- şadığımız şartlarda bu kabil suallerin dört ucu bir arada sarıh ve kat'i cevâbı olamaz. Zanne- diyorum, tashih edilmesi gereken ilk hatâyâ bu noktada düşüyoruz. Dertle beraber derman da, ilâç alır gibi, hazır bulunabiliyorsa zâten buhran yok demektir.

Buhran dediğimiz hal, arapsaçı gibi karma- karışık ucu başı belirsiz, dolaşık bir yumaktır. Herkes kendine göre bir uç bulup çekiştirir ; sağlamaya, yumağı açmaya çalışır. Bulunan uç bâzan kırılır veya çözülmeyecek şekilde dü- ğümленir. Oradan koparır, başka bir uç bulur, ona bağlar, çözmeye, açmaya yine devâm eder- siniz. Bu itibarla, suâlimize cevap olsun diye söylenecek her sözün, ortaya konacak her dü- şünme cehdinin ancak bu kadar bir pratik kıy- meti olabilir. Milletlerin hayâtında afsunculu- ğun yeri yoktur. Hiç bir cemiyet hayat ve sıh- hatini sihirli formüllere veya sihirbaz reçete- lerine borçlu değildir. Türkiye'deki bûgünkü ka- ranlık, biraz da böyle sihirli reçetelerin, çabuk sönen yalancı mumlarının karanlığı değil midir?

Binâenaleyh, memleketin meselelerini kah- vehâne seviyesinde basit formüllere, ucuz çö- zümlere bağlama kolaycılığını ciddiye almaya imkân yoktur. Türkiye'nin meseleleri, bir si- hirli değnekle çözümlüverecek kadar ucuz de ğil- dir. Fakat "ilmî yaklaşım" veya "bilimsel çö- züm" tavrısı içinde terim kalabalığına bo ğul- muş "entellektüel ukalâlıklar" da da bir ağırlık olduğu kanaatinde değilim. Bunlara da mesele- leri çözeyim derken, büsbütün içinden çıkılmaz hâle getirmekten, gûyâ çözüm teklif ederken, aslında meselelerimizin çözülmeyecek cinsten olduğunu şuurumuza ve şuur altımıza yerleştir- mekten başka bir şeye yaramıyor. Meseleleri- mizin hepsinin çözümü insan kabiliyetinin içi- nedir. Bundan şüphe etmeye mahal yoktur. Me- selesini halletmiş ölkelerde olduğu gibi Türki- ye'de de insanlar yaşamaktadır! Ancak çözüm, ne çarıklı erkânıharbin dilindeki kadar kolay, ne de bir kısım ulemâmızın yazdığı ve söyledi- ği kadar zordur.

Yaşadığımız buhrânın Türk târihinin en ağır buhrânı olduğu da doğru değildir. Târihi- mizde çok ağır buhranlar vardır. Şimdiki hâlimi- zi bunlarla mukayeseye imkân yoktur. Meselâ Rus ordularını bir anda Pâyitahtın kapısına, Ye-

şilköy'e kadar getiren yarım milyondan fazla insanımızı telef eden, milyonlarcasını muhâcir eden, beşer yüz yıllık ata yurtlarımızı alıp götüren 93 Harbi felâketi ile veya 1919'un şartları ile bugünkü şartlarımızı uzaktan bile mukayese edemeyiz. Vatanın maruz ve muhatap olduğu tehlikeler aşırdır. Şuur ve idrâk sâhibi vatanseverlerin gönüllerini kanatacak kadar felâketli ihtimaller kapımızı çalmaktadır. Siyâsi ve ideolojik cinayetlerde insan öldürülmesini istatistiklerde ifâde edecek kadar fâcia içindeyiz. Esâsen tehlike tehlikedir, büyüğü küçüğü olamaz. Tedbirine tevessül olunmazsa insan baş ağrısından veya bir sivilce azmasından da ölebilir. Bu bakımdan yaşadığımız buhrânı hafife almaya, küçümsemeye imkân yoktur. Bunlarla beraber, mübâlağa da câiz değildir. Âcizlik hissi ve atâlet doğurur.

Bizim kanaatimize göre, her meselenin çözümünde başlangıç ve çıkış noktası, tutamak ve dayanak insandır. Türkiye'yi bu bâdireden kurtaracak olan da nâmuslu, haysiyetli, vatansever, dirâyet ve liyâkat sâhibi, kısacası ilimî ve ahlâklı aydın kadrolardır. Rejimin adı ne olursa olsun, devir hangi devir olursa olsun, memleketleri ve milletleri aydınlar idâre ederler. İyiliğin de, kötülüğün de kefilî ve mes'ûlû aydınlardır. Aydınlar bir devleti batırabilir, çıkarada bilir. Ehliyetsiz, liyakatsiz, şarlatan veya hâin de olsa bir aydın zümrenin yaptığını veya yıktığını, tashih ve telâfi şans ve imkânı, ancak bunların mukaabili olan müspet bir aydınlar grubunda mevcuttur. Hiç bir büyük hareket, kurtarıcı, diriltici, yükseltici hamle kalabalıklardan gelmemiştir.. Kalabalıklar, ancak organize edilebilir, iyiliğe de kötülüğe de sevk edilebilir. Aydınların rehberlik ve organizasyonu olmadan halk bir şey yapamaz. Yapamadığı için ehemmiyetsiz veya kabahatli de değildir. Ay-

dın önce kendine düşeni yapacak, sonra da halkından ne istiyorsa onu söyleyecektir. Türkiye'de memleketinin meselelerinin üstesinden gelebilecek, en çetin şartlarda milletin mes'ûliyetini liyâkatle taşıyabilecek nâmuslu, dirâyetli, vatanperver aydın kadrolar vardır. Mesele emânetin bunlara tevdi edilmesinde veya bunların bir araya gelerek mes'ûliyetlerine sâhip çıkıp emâneti yüklenmelerinde düğümlenmektedir.

Bu nasıl mümkün olur? Bilemiyorum. Bilmediğim bir şey varsa, yalnız başına ehliyetli, liyâkatli, faziletli ve vatanperver olmanın yetmediğidir. Liyâkat ve vatanperverlik, mutlaka müessiriyetini temin edecek seviyede kuvvet ve imkânla teyid edilmelidir. «Ne yapmalı?» suâlini samîmiyetle soranlar, bu kuvvet ve imkânı temin için seferber olmalıdırlar. Ne kadar haklı ve yerinde olursa olsun, sâdece tenkit, şikâyet ve suçlamalarla bir yere varamayız. Çünkü âciz ve güçsüz olanın hiç bir şeye hakkı yoktur. Okuduğum basit bir romanda, rakîbinin ölümüne sebep olan zâlim bir sporcuya birisi : "Sporcu kendine yakışır tarzda hareket etmelidir." diyor. Sporcunun cevâbı : "Sportmenlik kaybedenlerin kelimesidir.. Ben sâdece kazanmakla ilgileniyorum!" Gerçeğin yüzü bâzen bu kadar çirkin ve sevimsizdir. Siyâsetin de bir evliyâ oyunu olmadığı belli. Kaypak bir zeminde merhametsizce oynanıyor. Kazananlar ve kaybedenler var. Kimsenin kaaideye, centilmenliğe filân aldıracağı yok. Buna rağmen ve bunu bile bile, fazilet ehlini galip getirecek şartları temin etmek zorundayız. Türkiye, gevezelik ve ukalâlıkla değil, nâmuslu aksiyonla kurtulabilir. Bu aksiyonu yaratacak güç bulunmalıdır. Zor oyunu bozar, derler; bozulan oyun pekâlâ kötülerinki de olamaz mı?

20 Mart 1979

Ancak, yakalanan 4 soyguncunun kimlikleri oldukça ilgi çekiciydi :

1 — Haydar Alpaslan : Millî Eğitim Bakanlığında odacı.

2 — Ahmet Yücelkan : Ankara Belediyesinde EGO işletmesinde işçi.

3 — Tevfik Doğan Tokar : O D T Ü 'de öğrenci.

4 — Ali Millî : Teknik ressam.

Görüldüğü gibi Millî Eğitim Bakanlığının memuru, Ankara Belediyesi'nin işçisi ODTÜ'nün öğrencisi ve bir «sanatçı», «devrim uğruna»

birleşerek soygunu gerçekleştirmişlerdir. Ters yola gi-

rip yakalanmasalardı, onların kimliklerini öğrenemiy-

cektik, iyi oldu. Hem bu hadise, İstanbul'daki 15 milyonluk soyguna «memur» parmasının karıştığına dair olan kuvvetli iddialara geçerlilik kazandırıyor.

Birisi, «İşte bunlar CHP iktidarının soyguncu memurları» dedi. Güldük ve acı acı düşündük. Ve sorduk : «Bunlar bilinen'ler, ya bilinmeyenler ya faili meçhul soygunlar?...»

lantı ve son zamlarla ilgili olarak şu açıklamayı yaptı :

Kürşad SOLAK

CEVİTİN İŞÇİ VE İŞVERENLERLE YAPTIĞI TOPLANTI TARTIŞMALARA SEBEBOLDU

ECEVİTİN İŞÇİ VE İŞVEREN TEMSİLCİLERİ İLE YAPTIĞI TOPLANTIYA TÜRKİYE ESNAF VE SANATKÂRLARI KONFEDERASYONU DAVET EDİLMEDİ..

Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu Genel Sekreteri Kürşad Solak 16-Mart 1979 tarihinde hükümet yetkileri ile işçi ve işveren temsilcilerinin yaptıkları top-

TİYANŞAN : «Ticaret ve Tevziatta Devletçilik Anlayışının Tezahürleri Var!»

Cemiyetimizin en geniş kesimini teşkil eden Orta tabakanın temsilcisi Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu Genel Başkanı Sayın Hüsamettin Tıyanşan'la memleket meselelerini ve son ekonomik durumu görüştük :

DEVLET : 1978 Başkanlar İstişare Meclisi toplantınızdan sonra yayınladığınız "Uyarı" bildirinizi gayesi ve sonuçları bakımından değerlendirebilir misiniz?

TİYANŞAN : Ülkemizin içinde bulunduğu, milletçe topyekûn ızdırabını çektiğimiz "anarşi ve terör" ortamı ile ilgili olarak alâkalıların dikkatini çekmek ve en kısa zamanda tedbir alınması için ikaz etmek gayesi ile bu bildiri kaleme alınmıştır. Aynı zamanda, bu terör ortamından canı ve malı ile en çok etkilenen, bir zümre olarak vatanını seven, devletine bağlı insanlar olarak Devletin ve Milletın Bölünmezliğinin tartışılır bir hale geldiği bu ahvali, "sessiz çoğunluk,, halinde seyredemeyeceğimizin bilinmesini ve ikaz vazifemiz olduğu inancı ile adı geçen bildiriyi alâkalılara ve kamu oyuna sunduk.

Bildirimizde kısaca tesbitimiz : Ülkemizin çok vahim bir siyasî ve ekonomik anarşi ortamı içinde olması, teşhisimiz ; bu ortamın müsebbibleri ile kaynağının dış mihraklı komünizm ve onların yerli uşakları olduğu, tedbir olarak kısa vadede Anayasal fevkalâde hal şartlarının uygulanması, Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurulması, vs., uzun vadede ise topyekûn milletimizin her alanda Millî silkinme ve

ıslahata ihtiyacı olduğu şeklinde özetleyebiliriz. Bütün bunlar dikkate alınmadığı takdirde, orta tabakanın temsilcisi olan esnaf camiasının gerçekliği zaman uyarı gösterilerine ve direnişlerine başlayacağı şeklindeki ikazımız da bildirimizde yer almıştır.

Gerek kamu oyununda, gerekse teşkilâtımızda büyük bir tasvîp gören bildirimizin Devletimizin en azından daha etkin tedbirler almasına da vesile olduğu inancı içerisindeyiz.

DEVLET : Tansa Projesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

TİYANŞAN : Kanaatımızca bu proje mevcut Hükümetin "Sanayide devlet,, anlayışına ilave olarak "ticarette ve tevziatta devletçilik,, anlayışının tezahürlerinden biridir. Böyle olduğu içindir ki karma ekonomi felsefesinin fırsat eşitliği prensibine aykırı olarak devlet memuru, devlet vasıtaları ile "aracı,, diye hücum ettiği esnafımızın ekmeği ile oynamaktadır. Yalnız esnafımıza toptan mal satmalar bir derece makul görebileceğimiz bu uygulama ile, bakkal esnafımızın yanı sıra devlet, perakendecilik ve bakkallık yapmaktadır. Halbuki devlet, kaynaklarını kıt veya yok olan malların üretimine tahsis etse çok daha iyi olacaktır.

«16. Mart 1979 tarihinde, Hükümet yetkilileri ile işçi ve işveren temsilcilerinin katıldığı, dolayısıyla toplumun bütün kesimlerinin iştirakinin sağlandığı ve bu vasıflarıyla da Sayın Başbakanımızın deyi mi ile tarihi (!) bir özellik taşıdığı söylenen bir toplantı yapılmıştır.

Toplantının gayesi, organizasyon şekli ve neticelerini incelediğimiz zaman şu tesbitleri yapmış bulunmaktayız.

Bir kere, toplantının gayesi belirtildiği üzere, ülkemin içinde bulunduğu ekono-

mik bunalım karşısında alınacak tedbirlerin görüşülmesi idi. Bunun için de toplumumu zu meydana getiren kesimlerin temsilcilerinin görüş ve katkılarını almak için davet edilmişlerdir.

Ama, görebildiğimiz kadarı ile işçi ve hür teşebbüs camiasının pek çok kuruluşu yanı sıra, toplumumuzun en geniş kesimi orta tabakanın ve ekonomik tedbirler üzerinde en çok görüşleri alınması gereken camianın temsilcisi olan Konfederasyonumuz davet edilmemiştir. Dolayısıyla,

iddia edildiği gibi toplumun büyük kesimlerinin iştiraki sağlanmamıştır. Bu hüviyeti ile mezkûr toplantı, sadece bundan evvelki benzeri toplantılarda olduğu gibi özel kesimin bölünmesi ve parçalanmasına yönelik bir mahiyette gözükmektedir.

Başlangıçta ifade edilen gayesi bu olan istişari toplantıya davet edilmeyişimizi, hükümetin başından beri esnaf ve sanatkâra karşı takip ettiği samimiyetsiz ve ilgisiz politikasının bir belgesi daha kabul ediyor ve bu

Bu uygulama, zaten mahdud olan kaynaklarımızın israfından ve devletin parasını batırmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Ekonomiden biraz anlayan kafaların en kötü tüccar olarak vasıflandırdıkları devlete yaptırılan bu aracılığın, şikâyet ettikleri esnafımızın verdiği hizmetten daha iyi olduğunu da herhalde kimse söyleyemez.

DEVLET : Esnafın bu ekonomik bulanımındaki başlıca sıkıntıları nelerdir.

TIYANŞAN : İçinde bulunduğumuz ve ka-
naatımızca belli bir ekonomi politikası olmayan yönetimin yarattığı ekonomik bunalım, en çok günlük ticareti veya hizmeti ile geçimini sağlayan camiamızı etkilemekte, çaresizlik içine sokmaktadır. Yağından temizlik tozuna,

ampuldan tuza, sigaradan gaza kadar hiç bir şeyi bulup satmak imkânımız kalmamıştır. Küçük sanayicimiz saçı, demiri, kurşunu, kalayı, deriyi, suntaı vs. diğer hammadde ve malzeme-yi bulup çalışmamaktadır.

Taşımacılık yapan esnafımız felç halindedir. Saatlerce hatta günlerce akaryakıt sıralarında uykusuz, yemeden içmeden beklemekteyiz. Bir parça yakıt bulabilenin bu sefer de çalışma takati tükeniyor.

Bazı kurtarılmış bölgelerde ve hatta Sıkıyönetim mahallerinde bile esnafın can ve mal güvenliğine yönelik saldırıların sürmesi de ayrı bir derdimizdir.

DEVLET : Son zamlar için ne dersiniz?

TIYANŞAN : Sadece zam yaparak ekonominin düzeleceğini zanneden kafalardan çıkan bu zam furyası, mevcut pahalılığı daha da arttırarak hayatı çekilmez hale getirecektir. En başta İktisadî Devlet Teşekküllerine alınan politik amaçlı, lüzumsuz istihdam kadroları ve sebep oldukları finansman açıkları gerçekçi tedbirlerle önlenemediği sürece bu zamları diğer zamların da kovalayacağı muhakkaktır.

Keza yakıta yapılacak %100'e yakın zammın şoför esnafımızın tarifelerine %20 - 40 oranında yansması da kabul edebileceğimiz bir durum değildir.

Yukarıda çok azını özetlemeye çalıştığım bu ve benzeri meselelerimizin bütünü, diyalog-istegiimize rağmen halâ anlayırsızlıkla karşılanması sebebiyle, Başkanlar Meclisimizden aldığımız yetki çerçevesinde haklarımızı aramak için herhalde bizler de en etkin bir şekilde tavrımızı alacak ve protesto gösterilerimize başlayacağız. Bu taktirde artık günah bizim olmayacaktır. Başka çare kalmayınca ne yapalım?

Not : Bu müläkat 22.Mart.1979 günü yapılmıştır.

diyalog eksikliğini teessürle karşılıyoruz.

Böyle olmuş veya olmamıştır, ama toplantıya katılan işçi ve işveren temsilcilerinin, Başbakanın emrivaki yaparak kesimler arasında görüş sağlandığını ifade ettiği bu konudaki suskunluğu devam ettiği taktirde, kamuoyunda yukarıdaki kanaatler giderek tutsuz bir Hükümetin destek-

çisi ve zamların ortakçısı olma şeklindeki kanaate dönüşecek ve kesinleşecektir.

Biz, bu konuda sadece görüşlerimizin ifade bulmadığı bir toplantının sonuçlarına bizim ve hür teşebbüs grubunda olumlu bir görüş bildirildiği intibamı yaratacak kandırıcı beyanları yalanlamayı bir görev saydığımızı belirtmekle iktifa ediyoruz.»

le öldürülen Şili Diktatörü Allende'ye benzetiyordu.

Bilindiği gibi Allende döneminde Şili tamamen bir yokluklar ülkesi haline gelmiş, zamlar alabildiğine artmış, tıpkı Türkiye'nin şu andaki durumu gibi hayat adeta çekilmez olmuştu. Halk feryat ettikçe Allende baskıyı iyice arttırmış ve ölüm akibetini kendi eliyle hazırlamıştı.

Demirel, hükümetin durumunu yeni zamlar ve yoklukları dile getirdiği konuşmasında özetle şöyle diyordu :

"Bunlara kim akıl veriyorsa, yanlış veriyor. bu kadar yanlış yapmak için, sadece cahil olmak da yetmez, gafil olmak lazım. Hükümet böylesine vahşice zamlarla milleti soymaktadır ve bu bir ihtikardır. İhtikar da suçtur. Hadi çıkıp savunsunlar bakalım, bunun ihtikar olmadığı. Takip edilen politika Türkiye'yi pahalılaştırma ve fakirleştirme politikasıdır. Bu politika ile ekonominin güçleneceği külliyen yalandır. Bu vatandaş ezecektir. Akaryakıt zamları herşeye yansıyacak ve hayat en az yüzde 50 pahalılaşacaktır.

Bu hükümet, daha dün yaptığı bütçeyi rafa kaldırmıştır. Bütçe bir kenara atılmış-

(Devamı Sayfa 25'de)

MUHALEFET TAARRUZA GEÇTİ :

AP ve MHP'nin Mitingleri Büyük İlgi Görüyor

AP Genel Başkanı Süleyman Demirel 11 Mart 1979 günü Ege bölgesinde bir geziye çıktı ve çeşitli yerlerde konuştu. Demirel'in gezisi olağanüstü bir ilgi topladı. Ecevit hükümetinin aldığı kararlar ve ülkemizin geldiği karışık durum, artık çekilmez hale gelen yokluk ve pahalılık milleti canından bezdirmişti. AP liderinin gezisi sırasında halkın bu durumu açık bir şekilde görülmüyordu.

Demirel, gezisinin ilk gününde Banaz, Kula, Alaşehir, Salıhlı ve Turgutlu ilçelerinde ikinci günü de Akhisar, Kırkağaç, Soma, Kınık, Bergama ve Menemen'de konuştu. Demirel'in deyimiyle memleketin şu ortamında «Muhalefet yapmak çok kolay» diyor ve Demirel Türkiye'nin tablosunu yoklukları, darlıkları, zamları, üreticinin emeğinin karşılığı alamadığını, dış politikadaki başarısızlığı, anarşinin ülkeyi ne hale getirdiğini, kısacası 14,5 aylık Ecevit hükümetinin her alanda karanlık bir tablo çizdiğini anlatıyor, halktan büyük destek görüyor, alkış topluyordu.

Bu arada AP konvoyunun Akhisar'dan ayrılmasından bir süre sonra solcu militanlar Akhisar - İzmir yolunu trafiğe kapatmak istediler. 12 Mart'ın yıldönümü dolay-

siyle yurdun çeşitli yerlerinde olay çıkartan komünistler, burada da güvenlik kuvvetlerine ateş açarak Cemal Ilgaz isimli polis memurunun ölümüne sebep oldular. Kaatilin Coşkun Çağlar isimli aşırı solcu bir dernek üyesinin olduğu açıklandı.

DEMİREL : «ECEVİT ALLENDE'NİN TA KENDİSİDİR»

Ege gezisinden sonra İstanbul'a geçen ve isadamlarıyla bir toplantı yapan Süleyman Demirel orada yaptığı basın toplantısında Ecevit'in durumunu, askeri bir darbey-

Demirel AP Mitinglerinden Birinde

İŞKENCE İDDİALARINA İNANMIYORUM!..

KONUŞMALAR
Ayhan
Tuğcuğil

Emniyet binalarından günde yirmidört saat canhıraş feryatlar duyuluyormuş. Sorguya giren birkaç hafta ortadan kaybediliyormuş. Emniyete, valiliklere ve diğer yetkililere yapılan hekim muayenesi müracaatları cevapsız kalıyormuş. Ankara'dan taşraya özel işkence timleri gidiyormuş. Taşradan işkence mütehassıslarına sanık taşınıyormuş. Haftalar sonra nihayet hâkim huzuruna çıkarılan sanıklar bile ayakta zor duruyormuş. Yüzlerinin, gözlerinin şişleri inmiyormuş. Suçlusu yakalanmış cürümlere bir daha, bir daha sanık bulunuyormuş. Bir ülkücü yakalandı mı Edirne'den Ardahan'a kadar mekân ve on-yirmi yıllık zamanı kapsayan suçların tümünü birden itiraf ediyormuş. Falanmış, filânmış...

Ben, işkence yapıldığına inanmıyorum efendim!

Emniyetten yükselen o sesler, emekçi halk polislerinin dünya proleteryaşının sömürülüşüne ağıtlarıdır. Bir de polis radyosunun yanık türküleridir... O cevapsız kalan müracaatlara mutlaka cevap verilecektir ama yetkililer o kadar hekim nereden bulsun? Malûm doktor açığımız var. Hem tam gün yasası da henüz yerine iyice yerleşmedi. O yüz göz şişmeler alerjidir. Bir kısmı da psikolojiktir. Bir suçlu birkaç cürüm işleyebilir de bir cürmü birkaç suçlu işleyemez mi efendim? Bu sabah Trabzon'da ateş eden ülkücü, öğleden sonra Adana'da bomba atamaz mı? Ricâ ederim, yirminci asırdayız-

Yok Teoman diye bir it söylemiş, yok Güneş diye bir serseri işkenceye katılıp iyi polis-kötü polis oyunculuğuna çıkıyormuş...

Hiçbirine inanmıyorum. İşkence yoktur. İşkence yapılmamaktadır. Beni, katiyen aksine inandıramazsınız. Türkiye'de emniyette, karakolda, hapishanede işkence yapılmaz. Yapılmıştır, yapılmıyacaktır. İnanmam efendim. Kabul etmem efendim!

Neden mi?

Bir an kabul etsem ne olur? İktidara geldiğimde işkenceciler hakkında tahkikat açarım. Yüzde yirmisinin suçunu isbat etsem yüzde seksenininkini edemem. İsbat ettiklerime ne olur? Hafazanallah işlerine son verilir! Hattâ, Allah yazdıysa bozsun, hapse mahkûm olurlar ve belki cezaları tecil edilir. Sonra o cevap vermeyen yetkililer, bunca işkence iddiasını ihbar kabul etmeyen savcılar hakkında da kovuşturma yapmam gerekir. Yüzde onunu isbat etsem yine yüzde doksanı isbat edilemez. Suçlu bulunanların da sicillerine —Allah saklasın— kötü not düşülür.

Onun için ben işkenceye inanmam. İnanmam. Yoktur! Yapılmamaktadır! Yapılmıyacaktır!

Göreceksiniz bakın. İktidar değişip ben geldiğimde de aynı saçma sapan iddialar tekrarlanacak. Hattâ bu sefer işkencecilere işkence yapıldığı iddia edilecek. İşkenceye azmettirenlere işkence yapıldığı iddia edilecek. Dokunulmazlığı olanlara bile işkence yapıldığı iddia edilecek. Ne sacma... Hiç dokunulmazlığı olana işkence yapılabilir mi? Adam emniyete bile getirilemez. (Yanlışlıklar müstesna.) Ama, «Yok efendim, diyecekler, «bu dokunulmazın yedi sülâlesinin de mi dokunulmazlığı var? Onlara yapıyorsunuz.» Elâlemin ağzı torba değil ki blüzesin!

Ama ben inanmayacağım. Aynen bugünkü gibi olacak. O sesler radvoda çıkacak. O şişlikler alerjiden olacak. Yahut da psikolojik... Yalnız müstakbel sanıklara, petrol ürünlerinin gittikçe daraldığı şu günlerde simdiden vazelin stok etmelerini tavsiye ederim. Fizikî ve psikolojik alerjiye iyi gelir, rahatlık ve kolaylık sağlamış.

Ve Türkiye'de emniyette, karakolda, hapishanede işkence yapılmamaktadır, yapılmamıştır, yapılmıyacaktır! İnanmazsanız bugünün yetkililerine sorunuz. Ben inanmıyorum. İnanmadım. İnanmayacağım!

BUDANAN BİR MİLLÎ KÜLTÜR KURUMU : TÜRK MÜSİKİSİ DEVLET KONSERVATUVARI

«Devlet» muhâbiri, Kültür Bakanlığı'nın İstanbul Türk Müsiki Konservatuvârı'nda uygulamaya koyduğu milli kültür düşmanı, menfi tasarruflarla ilgili olarak, Konservatuvâr'ın kuruluşuna öncülük eden ve kurulduğu günden beri tam bir aşk ve ferağatla Kurucu Yönetim Kurulu Başkanlığı'nı yapmış olan Sayın Ercüment Berker'le konuştu. Aşağıda bu konuşmayı sunuyoruz:

DEVLET — Sayın Berker, teşebbüs ve öncülüğünüzle 1975 yılında M.E.B. Öğretmen Okulları Genel Müdürlüğü'ne bağlı olarak kurulan T.M.D. Konservatuvârı'nın amaç ve fonksiyonunu kısaca belirtir misiniz?

BERKER — Türk Müsiki, Türk toplumunu tarihin karanlık çağlarına kadar uzunlamasına ve bütün katlarına sinmek suretile derinlemesine etkileyen, millî kültürümüzle dokulaşmış, bundan başka taşıdığı büyük gelişme gücü ile evrensel kültürü de zenginleştirecek önemli bir kaynaktır.

Türk Müsiki Devlet Konservatuvârı ise, yarım yüzyıl eğitimsiz, öğretimsiz, denetimsiz, gözetimsiz ve üretimsiz kalmış olan bu musikiyi eğitmek, öğretmek, araştırmak, derlemek, uygulamak ve yaymak amacıyla kurulmuş, tarihinde ilk ve tek kuruluştur.

DEVLET — Konservatuvâr ne zaman Kültür Bakanlığı'na devredildi efendim?

BERKER — Sayın Ecevit başkanlığındaki C.H.P. ağırlıklı hükümet zamanında efendim. İki bakanlık arasında yapılan 17.8.1978 tarihli devir protokolü ile Kültür Bakanlığı'na bağlandı.

DEVLET — Bu devir, müessese için menfi gelişmelerin başlangıcı olmuş görünüyor?

BERKER — Tamâmen öyle oldu efendim. Önceki hükümetler zamanında büyük bir anlayış gösterilerek Konservatuvârımıza tahsis edilen yüksek evsâflı beş büyük piyanodan dördü, devir protokolünün 3. maddesi uyarınca elimizden alındı. Aynı protokolün 4. maddesine göre de müessesenin tek taşıma aracı olan kamyonetimiz alınıp bilâhare Tunceli Eğitim Enstitüsü'ne tahsis edildi. Bu başlangıç, yetkililerin Konservatuvârımız için pek de hayırlı niyetler taşımadığını gösteriyordu.

DEVLET — Beyefendi, Kültür Bakanlığı, devir alır almaz, bir komisyon marifetiyle müesseseyi geliştirmek için bir inceleme yaptırmış?

BERKER — Efendim, resmî yazışmada «Kültür Bakanlığına devredilen Türk Müsiki Devlet Konservatuvârının ihtiyaçlarını saptamak ve önerilerde bulunmakla görevli» olduğu bildirilen özel bir Komisyon kurulmuş, Kültür Bakanlığı Güzel San'atlar Genel Müdür Başyardımcısı Koral ÇALGAN başkanlığında Ankara Devlet Konservatuvârından Hikmet ŞİMŞEK, İstanbul Devlet Konservatuvârından İlhan US-

MANBAŞ, Konservatuvârımızdan bendeniz ve Yalçın TURA, Devlet Klâsik Türk Müsiki Korosu'ndan Nevzat ATLIĞ'dan oluşan bu Komisyon, bandlara ve tutanaklara geçen üç günlük çalışması sonucunda, isminin değiştirilmesi, araştırma, belgeleme, geleneksel müsikî kültürümüzü koruma ve örneklemeye çalışmalarına ağırlık verilmesi yolundaki iki şahsî öneri istisna edilirse, Türk Müsiki Devlet Konservatuvârının güçlendirilerek ve geliştirilerek yaşaması ve korunması gerektiği görüşünde birleşmiştir.

Kültür Bakanlığı Müsteşarı Sayın Şerafettin TURAN bu değerlendirmeyi daha sonra «bu Komisyondan da sonuç alamadık» sözleriyle yorumlamış ve böylece bu komisyonun kurulmasındaki gerçek maksadın peşin alınmış kararlara gerekçe hazırlamak olduğu, beklenen sonuç alınmayınca da bundan üzüntü duyulduğu yeterince açıklığa kavuşmuştur.

DEVLET — Sonra?

BERKER — Bunda başarıya ulaşamayınca, M.E.B. na bağlı olduğumuz sırada, okulumuza siyasî ve ideolojik akımları sokma girişimlerini önlediğimiz bir takım örgütlerin asılsız isnat ve iftiralara üzerine bu Bakanlıkça yapılan geniş kapsamlı bir teftişten sonra, bütün isnatların asılsız olduğu anlaşıldığı halde, Kültür Bakanlığı aynı konuları, aradan çok kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen, yeniden kendi müfettişlerince incelettirerek, bizi suçlama sebepleri aramıştır.

DEVLET — C.H.P. iktidarı, masa başında rapor düzmenin, ihtiyaç duyarsa, sebebe de, rapora da bakmadan müessese zaptetmenin üstâdıdır Beyefendi! Bu bakımdan T.M.D.K.'na revâ gördükleri muamele bir istisnâ değildir. Önce, 22 öğretim üyesinin sözleşmelerini feshetmişler galiba?

BERKER — Evet efendim. Daha önce, 1978-1979 öğretim yılı için öğrenci alımına, imtihan komisyonlarına müdahaleleri, disiplin yönetmeliği dâhil eksik mevzuatımızın ikmâli, açık yönetim kurulu üyeliklerimizin doldurulması konularında engelleme ve istiskalleri oldu.

Bir süre sonra da içlerinde üçü aynı zamanda Yönetim Kurulu üyesi olan, yerleri doldurulamıyacak değerinde 22 öğretim üyesinin sözleşmeleri hiç bir sebep ve gerekçe gösterilmeden, yetkili kurullarımızın ve bu arada kuruluş Yönetmeliğimizin 15. md. sinde «Konservatuvârın en yüksek karar ve icra organı» olarak tanımlanan Yönetim Kurulumuzun kararı, hattâ sadece görüşü bile alınmadan Bakanlıkça re'sen feshedilmek suretile, eğitim ve öğretim, ders yılı ortasında çöktürülmüştür.

DEVLET — Sözleşmeleri feshedilen öğretim üyelerinin isimlerini lütfeder misiniz?

BERKER — Eştâfurullah, arz edeyim: Neriman Tüfekçi, Saadettin Heper, Orhan Borar, Cevdet Çağla, Hüsnü Özenen, Naim Bata-nay, Râfet Yalbas, Kâmil Şekerkanan, Nurten Erpek, Göksel Buykut, Belkıs Aran, Güher Güney, Nâhit Rıfka Dinçer, Özcan Sevgen, Fikret Kutluğ, Laila Karabey, Câhit Atasoy, Metin Örsler, Özdam Orhon, Şâhin Gültekin, Yılmaz Öztuna, İnci Çayırılı.

DEVLET — 22 Şubat'ta sizin görevden alındığınız ilân edildi.

BERKER — Evet, hiç haber verilmeden, hiçbir işlem ve tebligat yapılmadan, 22 Şubat'ta da benim sözleşmemin feshedildiği, görevden alındığım radyo, TV, haber bültenleri ve basın aracılığı ile kamuoyuna duyuruldu. Ben de bu suretle öğrenmiş oldum. Fakat bilâhare gördük ki benim görevden alınmamla ilgili Bakanlık mucibinin tarihi 8 Marttır.

DEVLET — Sizin ahnışınızdan sonra diğer Yönetim Kurulu üyeleri de istifa mı ettiler?

BERKER — Evet. Değerli arkadaşlarımız Nida Tüfekçi, Nevzat Sümer, Yılmaz Öztuna, Cahit Atasoy, Prof. Dr. Muharrem Ergin, Cüneyd Orhon, Neriman Tüfekçi ve Dr. Alâaddin Yavaşca, «Konservatuvârımızı siyasî iktidarın uydusu hâline getirmek isteyen, Türk müsikisine ve mensuplarına karşı kesin ve yıkıcı tavır aldığı açıklıkla belli olan bir bakanlıkla işbirliği yapamayız.» diye istifa, daha doğrusu Kültür Bakanlığı'nın tutumunu protesto ettiler. İstifa eden üç arkadaşımızın sözleşmelerinin yenilenmeyeceği önceden ilân edilmiş olmakla beraber, daha önceki sözleşmeden doğan görev süreleri fiilen ve resmen bitmemişti. Şubat sonunda bitecekti. Bu bakımdan onlar da bu protesto hareketine imzalarıyla iştirak etmişlerdir.

DEVLET — Sayın Berker, sizce, Kültür Bakanlığı bütün bunları yapmakla nereye varmak istemiştir?

BERKER — Konservatuvârın en önemli araç ve gereçlerini elinden almakla başlayan, Konservatuvârı kapatma kararına gerekçe ve dayanak arama, öğrenci alımını kısıtlama ve

hizmeti aksatma çabalarıyla süren, ders yılı ortasında eğitim ve öğretimi çöktürmek ve yönetimi tam felce uğratmakla sonuçlanan eylemin; Türk Müsikişinin Devlet katındaki ilk ve tek barınağı olan kuruluşumuzu ortadan kaldırmayı veya yörüngesinden çıkararak siyasal iktidarın uydusu haline getirmeyi amaçladığı, böylece millî kültürü korumakla yükümlü Kültür Bakanlığının Türk Müsikişine ve dolayısı ile millî kültüre karşı kesinlikle menfi bir tutum içine girdiği açıklığa kavuşmuştur.

Kuruluş hâlindeki bir müessesenin bazı eksiklikleri, aksaklıkları olması çok tabiidir. Bunları iyi niyetle, elbirliği ile, «bilim ve sanat özgürlüğü»ne saygı içinde tamamlamak, gidermek kaabildi. Kuruluşumuzdan itibaren Bakanlığımız ilgililerinden daima anlayış ve iyi niyet görmüş ve gayet olumlu bir hava içinde bir çok güçlükleri aşarak imkânsızlıklara, mahrumiyet ve yokluklara rağmen millî kültürümüzün inkişafı için son derece lüzumlu ve hattâ zarurî böyle bir müesseseyi bugüne getirmişizdir. Halbuki, her türlü siyasî tasallutun dışında tutulması şart olan ve bugüne kadar bu çizgiden asla ayrılmamış olan bu müesseseyi, C.H.P. iktidarının Kültür Bakanlığı, kapalı kapılar ardında alınmış, peşin kararla budamıştır. 50 yıllık bir gecikmeden sonra devlet ilgisine kavuşan Türk müsikisine karşı takınılan, bu menfi tavır ve ona bağlı hukuk dışı icraat yüzde yüz suinîyet eseridir.

Mamafih Türk müsikisi, Türk kültürünün en mukavim, en gelişmiş, iftihar kaynağımız olan başlıca unsurlarından biridir. Bu bakımdan böyle bir menfi tutumun en çok bu tutum sahipleri için bir talihsizlik teşkil ettiğini düşünüyorum. Yoksa, faydalı bir tedbir geriletilse, güzel bir müessese yıpratılsa da Türk müsikisini yıkmaya kimsenin gücü yetmez.

DEVLET — Elbette efendim. Teşekkür ederiz.

BERKER — Ben de teşekkür ederim.

Çok değil, bir sene evveline kadar kimse inanmazdı. Ama şimdi iş değişti. Bıçak kemiğe dayanmak üzere; ha kesti, ha kesecek. Şimdi tam zamandır, söylenenler akılda kalabilir, zihinlerde yer edebilir ve belki bir faydası olabilir. Bu sebeple mâziye ait bazı şeyler, olmuş, gerçek şeyler anlatmak istiyorum. Bugün kırk yaşında bulunanlar veya onun üstünde olanlardan binlerce kişi bu anlattıklarını, aynen veya benzerini defalarca yaşamışlardır. Bu yazıyı okuyanlar okumayanlara anlat-sın. Anlatmış ki, yaşı müsâit olanlar yeniden eskiyi hatırlasın. Yeniler de, yaşı daha küçük olanlar da bunları dinleyip bugün ile kıyasla-sın.

Ben kuş uçmaz kervan geçmez, dağlar arasında kütüçlük bir kazanın yanında 60 hanelik bir köyde doğup büyüdüm. Bir dağın yamacında olan köyümüzde evin çardağına (siz ona balkon dersiniz) çıktığımda görebildiğim en uzak mesafe beş kilometreyi geçmezdi. Dağlar göze de geçit vermezdi. Onların gerisi artık bizim için 'dağların ardı' idi. Köyümüzde mektep yoktu. Bir-iki kilometre ilerideki kazaya giderdik. Sabahları iki yoldan köy dışına çıkar, biraz ilerde birleşir, hemen dâima beraber giderdik. Kışın bu, ayrıca mecburiyet olurdu. Çok kar yağardı, kurt inebilirdi. Ayrıca soğuktan üşüdüğümüz için beraber olmak mecburiyetinde idik. Donabiliydik. Sırtımız pek değil idi, tıpkı karnımızın da tok olmadığı gibi. Ayağımızda, ham bezden veya elde dokunmuş yünlünden, şalvarla pantolon arası bir şey, sırtımızda da yine evlerdeki iptidai tezgâhlarda anamızın dokuduğu pamuklu ham bezden elle dikilmiş mintan, işlik bulunurdu. İçimizde de sadece birer don-gömlek, iç gömlek ki bunlar da şüphesiz boyanmamış ham bezden olurdu. Üzerimizde kazak olan nadirdi. Paltoyu dedelerimizde göürdük. Bu vaziyette köyden çıkardık. Ellerimizde 'ellik' dediğimiz, yine anamızın yünden ördüğü eldivenler bulunurdu bazan. O da herkeste olmazdı. O bile lüks idi. Bu halde birkaç etapta, birkaç koşu ile kasabanın altına gelirdik. Yolda, şimdi hatırladığıma göre Akçeşme'de, mezarlığın duvarının dibinde ve Gazhâne'de üç kere mola verirdik. Başka türlü sü mümkün olmazdı. Aksi halde ya çok dayanıklı olmamız lazımdı, ya da bizi bir vasıta ile götürmeleri gerekirdi. Bu üç mola yeri kuzey rüzgârına kapalı olurdu. Orada biraz kendimize gelirdik. Ağımız soğuktan eğilirdi, iki lafi

bir araya getiremez ve konuşamazdık. Ellerimizi, parmaklarımızı uç uca getirecek şekilde toparlıyamaz, kavuşturamazdık. En iyi çâre bu mola yerlerinde iki elimizi pantolonumuzun içine sokup vücudumuzun ısısından istifade ısıtmaktı. Biz de bunu yapardık. Bir çok arkadaşımız, ancak biraz istirahatından sonra ve soğuduğu için altlarına koyuverdiklerinin farkına varırdı!

Her şeye rağmen hemen hepimizin başında başlık dediğimiz, bugün çarşılarında sebil gibi satılan, giyildiğinde sâdece gözlerimizi açık bırakan şeyler olurdu. Bunları da anamızız örerdi. Bu bizim hazinemizdi, her şeyimizdi. Bunlar olmasa kulaklarımız düşecek gibi üşür, kıpırmızı olurdu. Sanki biri şöyle bir fiske vursa düşecek zannederdik. Yazık ki bu faydasına rağmen biz bu başlıkları ağız tadı ve rahatlıkla kullanamazdık. CHP devrinin jandarması, dağda-bayırda, yaylada-ovada (Şapka Kanunu) nun bekçiliğini yapardı. Başımızı, kulaklarımızı, ağzımızı, yüzümüzü soğuktan koruyan bu başlıklar (Şapka Kanunu) na aykırı bulunurdu ve kazanın kaymakamı, jandarma komutanı, bu kanunun amansız takipçileri idi. İnkılapların bekçiliği mazereti ile, CHP'nin zulüm makinaları idiler. Köyden çıkar, ilerileri devamlı kontrol ederek giderdik. En iyi tarassut yerimiz Topuzlu Belen dediğimiz yer idi. Oradan hemen yolun tamamı görünürdü. Bir iki kısım hariç, her yeri görebiliydik. Yolda Jandarmasının olup olmadığını anlardık ve ona göre giderdik. Jandarma yoksa mesele de yoktu tabii. Ama varsa, yandığımız gündü. Başlıklarımızı çıkarırsak Jandarma alır ve hemen yırtardı veya hiç vermezdi. Çıkarsak üşürdük, kulaklarımız kiremit gibi olurdu, ağzımız eğrilir giderdi. Burnumuzu tutamazdık. Zaten sadece çıkarmak da yetmezdi. CHP'nin jandarması elinizde de olsa Şapka Kanununa mugayir olan her nesneyi alır yırtardı. Tek çaremiz başlıklarımızı, o canımızın koruyucularını pantolonumuzun bile değil, donumuzun içine sokmaktı. Hey gidi günler hey!... Gözüm kamaşmaya başladı, o günler başka biçimler alarak, daha renklenecek, daha çeşitlenerek, zulüm ve işkence daha teferruatlanarak, asrın icaplarına uyarak yenden gelmekte; birçok yerlerde geldi bile... Sıkı durun, bu gelen CHP'dir! Hiç değişmeyen, hiç tâviz vermeyen, zâlimliğinden hiçbir şey kaybetmeyen CHP... Başındakinin ismet olması ile

Bülent olması arasında hiçbir fark olmayan CHP! Dünyü ile bugünü arasında kemmiyette olsa da keyfiyette hiçbir fark olmayan CHP... Ey ahali hazır olun! Başımızdaki başlıkların toplanacağı, Jandarmanın kıyafetinize müdahale edeceği, soğuktan donacağınız günlere hazır olun!... Bu gelen CHP dir!

Köyümüzün ufkunu târif ettim : Çardağa çıktığımda görebildiğim en uzak mesafe nihayet beş kilometre. Bunun ardı bizim için artık dağların ardı idi, dedim. Zaten hiçbir yere çıkmazdık. Çıkamazdık. Mümkün değildi ki. Ne ile ve ne sebeple çıkacaktık? Askerde iken kaldığı, çapaya gittiğinde, kaldığı için birkaç kişi, birkaç aile ferdi Aydın'da idi. Bu Aydın bildiğiniz Aydın değildir. Bizim kazanın dışındaki her yer bizim için Aydın idi. Herhalde Aydın taraflarına ilk defa gidilmiş olmalı ki, artık gurbete çıkanlar nazarımızda hep Aydın'a gitmişlerdi. Bizim köyde kız kaçırımlarda, evlenmelerde hemen ve irticalen türkî yakılır. Hem de kadınlar tarafından. Okuyup yazması olmayan, ama irfanı olan, hayal gücü olan kadınlar tarafından... Bunlardan biri hiç unutmam, sonradan İzmir'de olduğunu öğrendiğim ve halen de İzmir'de büyük bir tüccar olan bir kimse için idi. Evlenmişti bu zat, tabii hemen de türküsü yakılmıştı ve ilk iki mısraı şöyle idi :

**Amad Çavuş damarı
Aydın'a gitmiş Omar'ı.**

Burada Amad Çavuş Ahmed Çavuş demektir ve birinci A'nın uzun okunması gerekir. Omar da tabii ki Ömer'dir. İşte böyle dışımızdaki her yer Aydın idi. Ufkumuz bu idi. Babalarımız gurbete giderler, birkaç ay kalırlar, kimisi amelelik yapar, kimisi varsa san'atını icra eder, birçoğu da ticaret, seyyar esnafılık yapardı. Memleketimizin adını söylemeyeceğim. Üçte ikisi dışarıdadır ve hemen hepsi de tüccardır, okumuştur, her türlü münaveveri çoktur. Şimdilerde zengini pek fazladır, fakiri yok gibidir. Benim babam da bu arada gurbete gidenlerdendi. İkinci Dünya Harbinden evvel o da Aydın'a gitmiş idi. Evimizde dedemiz bize bakardı. 16 sene harbetmiş, vatani karış karış müdafaa etmiş, giden kırkdört köylümüzün dönübilen dördünden biri idi. Hasta idi, midesinde ülser vardı. Tabii biz o zaman ülser mülser gibi lâfları bilmezdik. Dedemin midesinde çıban vardı, okadar. Ameliyat olamamış idi. Korkmuştu, neticesini bilemiyordu. Çok çeken böyle olur. Kadere teslim oldu, iki sene yattı. Evdeki en büyük torunu idim; büyük oğlunun ilk çocuğu. Daha mektebe gitmeden okuma yazma öğretmişti bana dedem. Babamın adresini dayısının adresine bağlı olarak uzun uzun yazdırır, yatağında, sobanın arkasında yastığa yaslanarak sabırla bekler ve ben bitirince de

oku bakayım derdi. Ve ben de yanlışsız okuyunca 'Efferim dedem' der, yastığın altına elini sokar, para kesesini çıkarır, açar, ikinden bir beş kuruşluk çıkarır ve bana verir. Beş kuruş mu?... Ohooo!... Büyük para idi. Onunla ne alınırdı bilir misiniz?... Üç tane kestane veya yanına beş kuruş daha bulabilirsem üç tane portakal veyahut yine yanına beş kuruş bulabilirsem eğer, yarım has ekmek... Has ekmek ne mi dediniz?... Anlatayım : Biz ekmek deyince yufkayı biliriz. Unumuz kendimizindir. Tarladan kalkan buğdayı ambarlara koyarız. Her biri takriben birer metrekiplük, kalın tahtadan ambarlara. Oradan zaman zaman ikişer çuval çıkarır, eşeklere veya varsa katır veyahut atlara yükletir, ya değirmene götürür —ki birkaç saat gitmek lâzımdır— veya kazada yapılmış olan ve odunla çalışan, yakıtı odun olan un motoruna götürür, öğüttür, getiririz. Çok kere para olmadığı için hak karşılığı öğütülürdü unumuz. Hak nedir mi dediniz?... Ahmet Rasim'e döndük amma, onu da anlatayım : Hak, parası olmayan vatandaşın değirmende buğdayının öğütülmesi karşılığı değirmenciye verdiği bir miktar undur. Ve garip Anadolu insanı 950'ye kadar, yani devri Cumhuriyetin CHP devrinde, parası hiç olmadığı için buğdayını hep 'hak' ile, 'hak' karşılığı öğütebilmiştir. Ve bu kaide bir kazada bile câri olan kaide idi, 1950 lere kadar.

İşte analarımız bu undan hamur yapar, 'senit' dediğimiz tahtalar üzerinde ekmek açar, bu ekmek ateşin üzerindeki sacın üzerine konur, bir kişi de 'bişecek' dediğimiz, fırın küreğinin minyatürü küreklerle onu çevirir, pişirir. Bunlar biraz açıkta bırakıldıktan sonra 'dağar' dediğimiz, bu iş için sureti mahsusada yapılmış geniş ağızlı küplere konur ve artık bir hafta yenirdi. İşte ekmek deyince biz bunu anlardık. En büyük zevkimiz ve ziyafetimiz tam ekmek yapılırken —ki biz buna ekmek eğlemek, ekmek eylemek derdik— hemen oraya gelip, ağlayıp sızlayarak, olmazsa huysuzluk ederek, sıcak yufkaların üzerine biraz yağ sürdürüp yemekti. Öyle bir iştahla verdik ki, büyüklerimizin tabiri ile 'el gibisi yel gibi' giderdi. Ağzımıza attığımızla yuttuğumuz bir olurdu. Amma hamdolsun aç gözlü değildik, aç olduk ekseriya amma, hiçbir zaman aç gözlü olmadık. Hiçbir zaman komünist tabiatlı olmadık, kimsenin malında mülkünde ve ekmeğinde gözümüz olmadı.

Has ekmeğe gelince, o şehirlî idi. Hem de şehirlinin asîli, şehzadesi/ Ne mi demek istiyorum? Onu da anlatayım : Kazada bir tek fırın vardı. Bugün anlayabildiğim kadarı ile öyle zannediyorum ki günde kırk-elli ekmek çıkarırdı. Kazanın eşrafı için, varlıklı için, CHP'li zümre, mütegalibe için. Ancak bu ekmek de normal ekmek idi. Her biri birer kiloluk, am-

ma sahte olmayan, içinde yabancı maddesi olmayan, iyi pişmiş ekmek. Zaten kırk-elli ekmeğin sahtesi mi olur?... Kaymakam, belediye reisi, jandarma komutanı, mal müdürü gibi bir kaç kişi için de birkaç has ekmek çıkardı. Aman Allahım, ne idi o has ekmek!... Biz normalini bile bulamazdık, hası ise hayal idi.. Ama, o dedemin, iyi yazdığım için, 'efferim demli.' diyerek verdiği beş kuruslar var ya, işte ben, ender de olsa, onlardan ikisini birleştirerek fırından yarım has ekmek alır, taşların başına oturur ve yarım kilo gelen o has ekmeği, katıksız, bir çırpıda yedim.

Bilir misiniz o ne büyük ziyafettir! Kırk yaşımı geçtim, çok şey gördüm. İnan olsun daha o yarım ekmeğin lezzetini hiçbir yerde ve hiçbir şeyde bulamadım. Şimdi anlıyorum, insan oğlu ne kadar zâlimdir... Bilemiyorum arkadaşlarıma bir lokma olsun verir miydim? Hiç hatırlamıyorum, ama öyle zannediyorum ki vermiyordum. Zira arada bir başkaları da yarım has ekmek alabiliirdi ve onlar da benim gibi yapardı, kimseye vermezlerdi. Herhalde ben de vermemiştim.

Sâir zamanlarda bakın ne yerdik: Sabah mektebe gider, akşam üstü dönerdik. Öğle yemeği için evlerimizden yufka alır, pek çoğumuz onu kuru kuruya yerdik. Bazı varlıklı aile çocukları, yufkanın içine 'birkaç diş kavurma', biraz 'keş' veya 'incir karması' sucular öyle yerlerdi. Tamamen yerli tâbirler kullandım: Birkaç diş kavurma dedim, evet birkaç diş kavurmanın fazlasını zaten vermezlerdi, veremezlerdi. Bunun kokusu ve tadı ile ekmeğimizi yemeğe mecbur idik. Hattâ defalarca aramızda yarışa girerdik: Acaba hangimiz bir diş kavurma ile daha çok ekmek, yani yufka yiyecek diye. Varın hesap edin? Keş demek çökelek demektir. Bir adı da ayran kurusu. Yağı alınmış ayrandan yapılan ve bazı yerlerde lor denen yiyecek, katık. Bunun en iyisini bizim köyde babaannem yapardı. Lezzeti daha damağımdadır, hiç çıkmıyor. İtiraf edeyim ve siz de inanın ki, onun kadar lezzetli peynir bile yemiş değilim. İncir karmasına gelince: Bu bir nevi reçeldir. Ağdası, tatlı kısmı şekerden değil pekmezden. Bizim köyde, kışlık pekmezimizi temin edecek kadar üzüm olur, bağlarımızın verimi ve büyüklüğü ancak okadardır. Bundan başka yazın incirlerimizin çoğunu yemeyiz, büyüklerimiz de yedirmezler; yararlar, açarlar ve damlarda, tahtalar üzerinde, güneşte kuruturlar. İşte bu kuru yemişleri, incirleri, tam olmak üzere iken, kıvama gelirken kaynayan pekmezin içine atarlar ve birkaç dakika öylece bekletirler. Sonra bunlar soğutulur ve özel çömleklere, küplere konur. Bu bizim katığımız, şekerimiz, tatlımız,

enerji kaynağımızdır. İşte buna biz incir karması deriz, öyle derdik. Şimdi adı kaldı, kendisini köyümüzde bile yaptıklarını zannetmiyorum. Artık köyün çobanı bile çarşıdan, kazadan öğleyin ekmek ısmarlarsa, neye incir karması yapılsın? Mamaafih artık eli kulağındadır. CHP bütün hışmı ile gelmiş ve milletin üzerine oturmıştır. İncir karması da yapılacaktır, keş'de! Artık yakındır: Köyümüzde kalanlar yeniden tekneleri ve senitleri ortaya çıkaracaklar, kırılmamış ise yeniden bışecekleri alacaklar, saclar yerlerinden çıkarılacak ve kendi ekmeğini köylü kendisi yapacak: Öyle ya çok ileri gittik: Önce kendi ekmeğini kendin yap, sonra kendi tayyareni de kendin yaparsın! Yine köylü çocukları yarışa girecek: Acaba bir diş kavurma ile kim daha fazla ekmek yiyecek diye. Yakındır, bekleyin, hazır olun! Sonra acemilik çekmemek için şimdiden bir iki talim yapın. Bu gelen CHP dir. Devri Cumhuriyetin bir tanesi, yegânesil Askeri, Sivili ile bütün münnevverlerin iştiaqla bekledikleri CHP! İşte geldi, bir daha zor gidecek olan CHP! Çok değil, bir iki sene sonra şu türkû söylenecek:

Eski günler birer hayal oldular

Bedr-i tam idller hılâl oldular

Dün cevapken bugün sual oldular

Güftesi böyle, elbet bir dertli de bestesini yapar. Bu yazı devam edecek aziz okuyucu, CHP başımızda durdukça devam edecek. Araya başka bir şey girmezse, hep devam edecek. Şimdilik hoşca kalın, eğer kalabilirseneiz...

TÖRE

AYLIK FİKİR VE SANAT DERGİSİ

İDEOLOJİK KAVGADA

BİR SİLAHTIR!

PK. 211

Kızılay/ANKARA

AP ve MHP'nin

(Baştarafı Sayfa 18'de)

tır. Şimdi vatandaşın 70 milyar lira daha alacaklar. Bu, gelecek zamlarla 100 milyarı bulacak. Zaten hükümet elini vatandaşın cebinden hiç çıkarmamıştır. Buna zalim denmez de kime denir.

Bunların gidişi Allende gidişidir. Allende de Şili'yi böyle idare etmişti. Mao'nun Ho Şi Minhin durduğu kapının önünde şimdi de biz duruyoruz. Acaba, tokmağı çevirsek girer miyiz diye düşünüyorlar. vatandaşın canından bezdirmek, bundan kötüsü olmaz ya dedirtmek istiyorlar. Fiatları arttırmakla enflasyonu da körükliyorlar. Enflasyon, halkı rejimden ve devletten bıktırmak isteyenlerin kullandığı silahtır."

TEPKİLER VE CEVAP

Hükümetin yakın çevreleri Demirel'in bu sözüne büyük tepkiler gösterdi. Bunun üzerine partisinin ortak grubunda konuşan Demirel sözlerini daha da şiddetlendirdi ve şunları söylüyordu :

"Hangi şeye el attılar da kurumadı, yeşerdi. Tahtadan umut putu yapanlar, bu putu bir gün mutlaka kıracaklardır. Zira, bu puta tapanlar "Hadi yap bir şey" dedikçe onun elinin, ayağının oynama-
dığını görüyorlar. Sadece kendi kendilerini, kendi yaptıkları putun şerrinden korumaya çalışıyorlar.

Ecevit Allende'nin ta kendisidir. Türkiye'de de bugünkü hükümet uyguladığı ekonomik politika sonucunda, Ecevit aynı akibete uğrayacaktır. Mutfaktan gelen ses, Ecevit'in akibetini tayin edecektir.

SAMSUN MİTINGİNDE KONUSAN TÜRKES :

«ECEVİT'İN YİYECEĞİ ŞAMAR MÜTHİŞ OLACAKTIR!»

MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş 24 Mart günü partisinin Samsun'da düzenlediği "Yokluklara, Kuyruklara ve Zorbalıklara karşı İktidarı Anayasa'ya Davet" mitinginde konuştu. Miting olağanüstü ilgi gördü ve meydana dolduran on binlerce vatandaş "CHP İktidarının çekilip gitmesini, açığa daha fazla tahammüllerinin kalmadığını..." haykırdı.

Mitingden önce yapılan yürüyüş ise, on binlerin iktidara karşı canlı, kararlı bir kürekliği gibiydi. Ellerinde boş fileler, tencerelerle yürüyen kadınlar, kızlar gözyaşları döküyor, kanlı gömleklerle geçen gençler herkesi ağlatıyordu. "Zam, işkence - işte CHP", "Ecevit Başvekil, işçi - köylü aç - sefil", "Ucuzluk ne zaman? Zam, zam, zam...", "Hükümet istifa", "Katil Ecevit", "Türkes gelecek, deriler bitecek", "Kahrolsun komünistler", "Bu düzen batmazsa bu vatan batacak", "Bu vatan bize mezar olmadan komünistlere gülzar olmaz..." gibi sloganlar büyük bir nizam içerisinde ve içten haykırılıyordu.

Büyük bir tezahürat altında ve "Başbakan Türkeş" ni dalarıyla kürsiye gelen Alparslan Türkeş, "Cumhuriyet kurulduğu 56 yıl geçmiş olmasına rağmen Türkiye'nin meselelerine hiçbir köklü çözümün getirilemediğini belirterek bunun için bütün, hem ekonomik kurtuluş savaşı, hem de yeniden siyasi bir kurtuluş savaşı vermek zorundayız. Çünkü memleketimizin içinden ve dışından büyük düşmanlıklarla karşı karşıyadır." dedi. "Birlik ve beraberlik içinde hareket edilmesi, gerektiğine" işaret eden Türkeş "CHP'nin başında bulunanların ülkeyi karanlık bir sona doğru hızla sürüklemekte olduklarını" sözlerine ekledi. Türkiye'nin çeşitli meseleleri ve hal çareleri üzerinde duran Türkeş'in Samsun'da yaptığı konuşma özetle şöyledir :

"Ecevit, bir aydan bu yana zam söylentilerine rağmen gerekli tedbirleri almayarak bir avuç CHP'li vurguncunun vurmasına da yardımcı olmuştur. Tüyü bitmemiş yetimlerin hakları, Ecevit sayesinde bu kapkaççı ve vurguncu takımının cebine indirilmiş olan fakir fukaraya olmuştur. Çarşıda bir filenin kaç liraya dolduğundan Ecevit'in ve iktidardakilerin haberi yoktur.

MHP Mitinglerinden Bir Görünüş

Ecevit, sömürü düzeninin çarklarını döndürten makineci tir. Vatandaş, pahalılıktan inin inin inliyormuş, bir litre benzin için saatlerce kuyrukta bekliyormuş, yağ bulamıyormuş, ilaçsızlıktan hastalar ölüyormuş, bunlar Ecevit'i hiç alakadar etmemektedir. Ecevit için iki konu mühimdir. Birincisi, kendisinin iktidarının Türkiye'yi çökertme pahasına devam etmesi, ikincisi de; halkı ezerek ekonomik şartları daha da ağırlaştırarak, toplumu sosyal bir patlama noktasına getirerek, yıllardır ittifak içinde bulunduğu komünist kanlı bir dikta yönetiminin eşğine getirmek.

Böylesine amaçlar doğrultusunda icraat gösteren Ecevit'in halka acıması, vatandaşların perişanlıklarına kulak asması, onların ızdı-

rabını dindirmesi mümkün değildir. Zaten son zamlarla Ecevit halka acımadığını, insaf ve merhamet gibi kavramlardan ne kadar uzak olduğunu bir defa daha ortaya koymuştur.

Ekonomide vatandaşları perişan eden, dış politikada Türkiye'yi gülünç durumlara sokan vatandaşların can, mal ve namuslarını korumaktan acze düşen, komünist militanları devletin kadrolarına yerleştiren ve işgal ettiren, yurt sathında kin ve nifak tohumları saçan, kardeşi kardeşe düşman eden bu iktidar artık çekilip gitmelidir.

Ecevit iktidarı, bir soygun, bir vurgun ve bir sömürü iktidarındır. soyguna karşı çıkanlar, vurguna karşı çıkanlar, sömürüye karşı olanlar Ecevit ve iktidarına karşı

birleşmelidirler. Halkı sefalete mahkum eden, bir yandan işkencelerle, bir yandan da zamlarla şaşkına çeviren bu iktidara, milletimizin sandık başında indireceği şamar müt-hiş olacaktır.

Ancak Ecevit, halka zulmettiği için, halkı zamları ile perişan ettiği için, kanunları hukuku ve Anayasayı çiğnediği için, erken seçimden kaçmaktadır. Hatta seçimden kaçmaktadır. Birtakım militanları vasıtasıyla vatandaşlar arasında dedikodular yaymakta ve "artık seçim olmayacak" imajı, milletimizin arasında yaratılmaya çalışmaktadır. Türkiye'de hiç bir güç ve kuvvet seçimi önleyemez. Hür demokratik rejimi ortadan kaldıramaz."

MHP'nin ikinci büyük miting-i Yozgat'ta yapılacak.

Bütün Savcıların ve Yetkililerin Dikkatine :

TÜRK MİLLÎ EĞİTİMİ NEREYE SÜRÜKLENİYOR?

MİLLÎ EĞİTİM

DIYARBAKIR'DAN BİR MEKTUP

Adresini şaşırmış, oldukça eski tarihli bir mektup bu. Kimin eline geçti ise, entere-san bulmuş olacak ki, bize postalamış. Bir eğitim enstitüsü öğrencisinden «Devrimci Öğretmen Arkadaş» ına yazılmış. Diyor ki :

«Geçtiğimiz hafta okulda öğrenci temsilciliği seçimleri yapılmaya başlandı. Şimdiye kadar üç bölüm sonuçlandı : Matematik, Beden ve Türkçe. Bunları D.D.K.D. iller aldı. Ama nasıl? Bak : Biz derneği (Diyanbakır Devrimci Gençlik Derneği) açtıktan sonra D.Y. Ö.K.D.'den ayrıldık, istifa ettik. Diğer siyasetler daha önce ayrılmıştı.

Bu seçimlerde ise biz H. K., H.B., H.G., H.Y. ve KAWA ile güç birliğine gittik. Dört bölümde (Almanca, F.K.B.,

Matematik, Sosyal) bizim aday var. Diğerlerinde oport. ları destekliyeceğiz.

Matematik seçiminde adaylar gösteriliyor: Dev-Genç, D. D.K.D., (Rızgarlı-KSD-KDP ittifakı), İGD ve Özgürlük Yolu, ayrıca APO veya UKO. Halkın Sülâlesi ise bize oy verecek. Adayımız Orhan'dı. Eğer İGD ve Özgürlük kendi adayına oy verse biz alıyoruz seçimi. Son anda İGD ve Özgürlük kayıtsız D.D.K.D.'ye veriyor oyunu. Sonuç: Dev-Genç: 95, D.D.K.D.: 125, Rızgarlı: 46, İGD: 10 v.s.

Korkuyor revizyonistler ve korktukları için anti-goşist cephede birleşiyor adiller. Hareketimiz burada da —her yerde olduğu gibi— güçlü olarak gelişiyor. Bunun için bize karşı hepsi bir araya geliyor.»

Şifre gibi bir mektup! Gerçi bazı rumuzlara âşinayız ama bir kısmını da doğrusu anlayamadık. «Halkın Sülâlesi» ise en orijinali, belki de bir şaka. Anladığımız bir şey varsa «Diyanbakır Eğitim Enstitüsü» nde legal ve illegal komünist ve bölücüler arasında bir «egemenlik ve etkinlik savaşımı» var! Birileri burada «güçlü olarak» gelişiyor. Bu gelişenlerin Türk milletinin birlik ve üstünlüğü, Türkiye Cumhuriyeti'nin esenliği ile bir ilgileri bulunmadığı da muhakkak.

Bu kriptu tablosunu «özeril ve sevecen» Millî Eğitim Bakanı ile eski köy enstitülü İçişleri Bakanı'na ithaf ediyoruz. Sayesinde memleket ve mektepler önemli «devrimsel aşamalar» geçiriyor!..

İLK VE ORTAOKUL ÖDEVLERİ, VEYA SİYASİ SUİKASTLERİN KAYNAĞI

Diyarbakır'dan iki de defter yaprağı var elimizde. Bunlar aynı konuda iki ödev. Ödevin konusu: Kahramanmaraş Olayları. Diyarbakır Nâmik Kemal İlkokulu ile Ali Emîrî Ortaokulu'nda yazdırılmış. İlkokul öğrencisi olan çocuğun defterinden:

«Kahramanmaraş'ta şu olaylar oldu: İnsanları kesip çocukları öldürmüşler ve kadın çocuk demeden öldürmüşler. Bir kadının evine saldırıp kocasını kurşunlamışlar. Kızının elinden bileziklerini çıkarıp kızı öldürmüşler. Bir kadın şöyle demişti: Kapımıza M.H.P. yazsaydık bu gelmezdi başımıza. 70 yaşındaki erkekleri öldürmüşler. Ellerinde kasap bıçakları ve oto-

matik silahlarla evlere saldırmışlar. Bir kadının üç yaşındaki çocuğunu bile öldürmüşler. Dükkânlara bomba atıp dükkânları yıkmışlar. Bazılarının evlerine gaz döküp evlerini yandırmışlar. Bir hamile kadına saldırıp öldürmüşler. Ve karınıdaki üç aylık çocuğu öldürmüşler. Adamları ellerine çivî vurarak orda öldürmüşler. İşte bız bunlara M.H.P. deriz.»

Şu da Ortaokul öğrencisi-ne yazdırılan:

«Faşistler Türkiye'yi ele geçirmek için her türlü bas-kılar tertiplendirmişler. Faşist dediğimiz M.H.P. demektir. Faşistleri öldürmek, yok etmek bir vatan borcudur. Faşistler Kahramanmaraş halkını acımasızca öldürüp kesmişler. Kadınların ellerindeki bilezikleri bile çıkarıp götür-

müşler. Suçları neymiş? Suçları M.H.P. li olmadıkları için. İşte bunu iyice bilin. M.H.P. illerin ellerine fırsat geçerse heptimizin başına bunları getirirler.»

Bir tek kelimeyle REZÂ-LETTİR! Cinayetlere, kardeş kavgasına kaynak arayanlar Nâmik Kemal İlkokulu ile Ali Emîrî Ortaokulu'ndaki öğrencilerin Hayat Bilgisi ve Türkçe defterlerine mutlaka bakmalıdırlar. Türk Ceza Kanunumuz ve mer'î her türlü mevzuatı çiğneyerek vatandaşları birbirine düşman edici «siyasî hayatın vaz geçilmez unsurları»ndan biri olan meşrû bir partiyi açıkça hedef alan bu alçakça telkinleri yapanların yakasına devlet mutlaka yapışmalıdır. Mâsum çocuklarımızın bu tarzda zehirlenmelerine göz yumulamaz. Telki-

CHP İktidarı Ülkeye Ne Kazandırdı mı Diyorsunuz?

— İlkokul Öğrencilerine Bu «Kültür» ü Kazandırmak Az İş mi?

Necdet UĞUR

nin bir kaynaktan çıktığı bel-
lidir. Şümülünün de iki okul-
dan daha yaygın olduğunu
tahmin etmek zor değildir.

Yüksek okullardan geçtik,
ilk ve Ortaokullarda nasıl bir
«kardeşlik» sağladığı açıkça
görülen Necdet Uğur da bu-
nun hesabını vermelidir. Me-
sele yüzüstü ve pişkince veri-
lecek sürat-i haktan beyanlar-
la, yılan gibi sokup kuzu gibi
meleyerek geçirilemez...

ÇOCUK EDEBİYATI NASIL GELİŞMELİDİR?

Başlık sualimizin cevabını
bir eğitim enstitüsünün ders
notu teksirlerinden tákib ede-
lim :

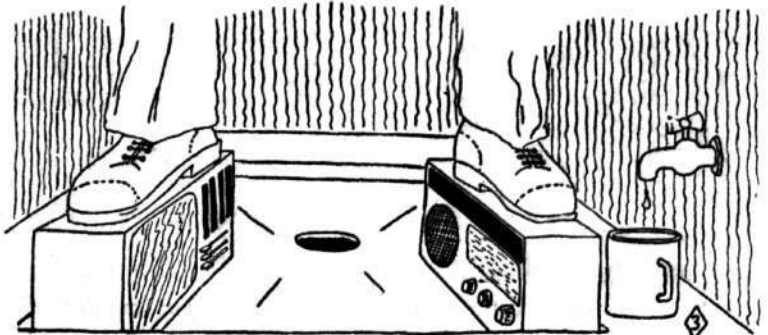
«Oluşturmaya çalıştığımız
çocuk edebiyatı, ezilen sınıf-
lara, mülksüzlere, emekçilere
omuz vermek: Toplumsal çe-
liklerin emekçiler lehine çö-
zümlmesine görev yüklenmek
zorundadır. Egemen sınıfların
yerleşik üretim tarzlarını
korumalarına karşı çıkmak,
bunun bir üst üretim tarzına
dönüşümünü sanatta destek-
lemek zorundadır. Egemen
ideolojiyi benimsemiş küçük
insanları uyarmakla, araların-
da ne kadar fark varsa ezil-
mişlikte, sömürülmekte ortak
bütün sınıf ve tabakaları top-
lamak, bütünleştirmek, kay-
naştırmakla yükümlüdür. Bu-
nun için de ezilen sınıfların

ideolojisini, materyalizmi ve
diyalektiği benimsemek şart-
tır.» Kader yok, alt yapının
yansınası var.», «Parasız sa-
adet olmuyor.», «Zora dağlar
dayanmaz.», «Eski köyler kal-
madı ki adetler korunsun.»
gibi onurlu, ilerici mesajlar
sunabilir.

Ezilen sınıflara yönelik
çocuk edebiyatımızın cılızlık-
tan kurtarılıp güçlendirilme-
sine çalışıldığı şu günlerde
çözmemiz gereken sorunlar-
dan biri de basın, yayın ve
dağıtım işidir. Bu konuda
TÖB-DER ve DİSK gibi dar
gelirli ilerici unsurları topla-
yan kitle örgütlerinin görev
yüklenmesi kanısındayız.

Ezilen sınıfların devrimci
ve ilerici ideolojisini benimse-
miş çocuk ürünlerinin de ege-
men sınıfların ideolojisini be-
nimsemiş devletin resmi kül-
tür politikasını aşması, söz
gelimi okullara girmesi düşü-
nülemesiz. İşte TÖB-DER, DİSK
gibi demokratik kitle örgütleri-
nin görev yüklenmesi bu iki
olmazı olurlaştıracaktır.»

Öğretmen TURAN DALAR'
ın hazırladığı, teksir ettiği ve
altına adını yazdığı ders not-
larından bu kadar ıktibas fi-
kir vermek için kâfidir, sanı-
yoruz. Turan Dalar'ın hangi
eğitim enstitüsünde hoca ol-
duğunu belirtmeye lüzum gör-
müyoruz. Necdet Uğur'un 8
yıla mahkûm müşavirlerin-
den Emin Tunçbilek veya
marksist Öğretmen Okulları
Genel Müdürlüğü takımı iste-
nirse beş dakikada bulup çı-
kartırlar. Sınıf tahakkümünü
esas alan bu «ders notları»
hakkında takibata geçip geç-
memek hususunda savcılar-
mıza bir görev düşüp düşme-
diğinin takdiri de kendilerine
âit. Yalnız, C.H.P. Aşığı Sâkıp
Sabancı'da çocukları için bu
tarz bir «Çocuk Edebiyatı»nı
acaba münasip bulmakta mı-
dır? Doğrusu meraka değer.
Bu en iri kapitalistimize böy-
le bir tercih çok da yakışır...
Enver Hoca, Dr. Lütfi Doğan
Hoca, Şeyh Septioğlu, Kılıç
Ağa da çocuklarımız için «ma-
teryalizm ve diyalektiğin» be-
nimsemesini şart görerek,

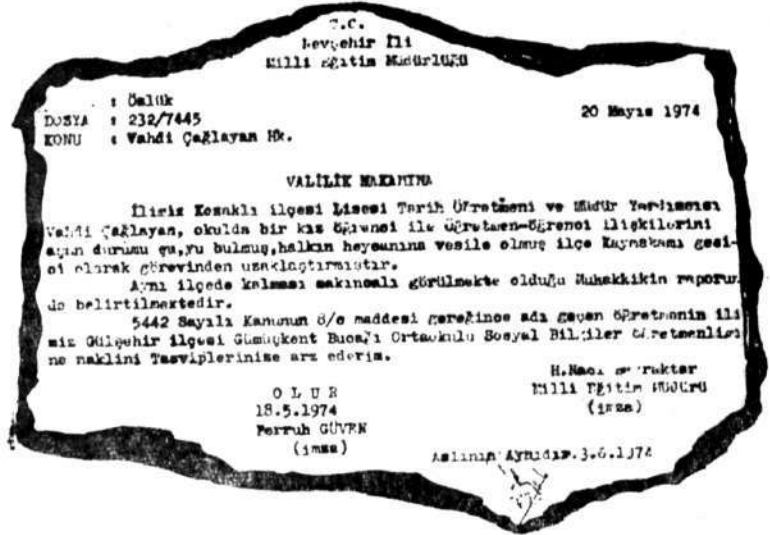

«Kader yok, alt yapının yaşaması var!» telkinlerinin yapılmasına can atarak mı bakan oldular diye sorsak, pek mi abes olur? İnsan bakan olunca pek çok kul hesabını atlatır, bir çoğuna da boş verir ama, acaba bakanlık veya bir başka mevki veya rütbe, insandan Allah korkusunu ve Peygamber sevgi ve saygısını da götürür mü, dersiniz? Anayasa'ya göre Bakanlar Kurulu, hükümetin umûmî siyasetinden müstereken sorumlu dur. «Mahkeme-i Kübrâ» diye bir sorumluluk yerinden de mütebessim Faruk Sükan Bey yıllar önce bahsetmişlerdi. Kendilerine Mahkeme-i Kübrâ'nın şimdilerde lağv edildiğine dâir bir tebliğ-i ilâhî mi vâki oldu, nedir? Belki de «soluk alışlarını bile» dinleye dinleye komünistlere alışmış gitmiştir...

Belki de biz yanlış ve «aşırı» bir hassasiyet içindeyiz! Böylesine eşi menendi bulunmaz zevat bakan olduktan sonra okullarda da var-sın biraz komünistlik, biraz dinsizlik yapıversin! Değmez mi yâni? Böyle de düşülebilir tabii... Neticeten millet büyük, Allah ise Ekber'dir...

BİR MÜDÜR

C.H.P. iktidarının şâibeli adamlara hususî bir düşkünlüğü, mahkûmlara ise her zaman büyük teveccühü var görünüyor. Ankara İncirli Lisesi Müdürü, sekiz yıla mahkûm bir aşırı solcu idi. Milliyetçi basın, çeşitli vesilelerle bu zattan bahsetti. Sonunda adamı birinci derece Bakanlık Müfavehliğine terfi edildi. Yandaki klişe ile şâibeli listelerinden bir yeni ismi huzurlarınıza getiriyoruz. 20 Mayıs 1974'te Kozaklı ilçesi Lise Tarih Öğretmeni ve Müdür Yardımcısı iken, «bir kız öğrenci ile öğretmen-öğrenci ilişkilerini aşan durumu şüyu

«Ahlâksızlığın» Mükafat Belgesi!

bulmuş, halkın heyecanına vesile olmuş» ilçe kaymakamı tarafından geçici olarak görevinden uzaklaştırılmış. Sonra da 5442 sayılı Kanunun 8/c maddesi gereğince Güntüskent Bucağı Ortaokulu Sosyal Bilgiler öğretmenliğine nakledilmiş. Gördüğünüz klişe bu nakille ilgili il onayını gösteriyor. O zaman da, hatırlanacağı gibi, C.H.P. li bir iktidar vardı. Bakan meşhur Üstündağ idi. Yâni Vahdi Çağlayan adlı bu öğretmen bir «faşist» kıymına vâkıp sayılamazdı.

Kız öğrencisi ile aşna fişna ettiği için hakkında işlem yapılan Vahdi Çağlayan, şimdiki Yozgat-Boğazlıyan Lisesi Müdürüdür! Üstündağ zamanında mağdur edilen(!) bu devrimci eğitimci, Necdet Uğur tarafından böylece taltif edilip gönüllü alınmış. Boğazlıyan halkı tiksinti ve infial içinde, ama ne zararı var? Devrimcilerin gönüllü hoş olsun yeter! İktidarı, halkın tavrı, isteği, infiali pek ilgilendirmiyor. O, diyet borçlarını ödemekle meşgul. TÖB-DER, POL-DER bir tasarrufu münâsib bulmuş sa başka bir faktörün ehemmiyeti yoktur.

Umuyoruz ki bu neşriyatımızdan sonra Vahdi Çağla-

yan'ın mevkiyi daha yükseltir, koltuğu daha büyültür! Böyle bir neticeye Boğazlıyan halkının da çok sevineceği muhakkaktır.

«K.U.P.»

Ecevit, Hürriyet'e verdiği mülâkatta nüfus planlamasına taraftar olduğunu belirttikten sonra :

— Büyük Türkiye'yi ben, fizik büyüklüklerde değil, üretim hacminde ve gelişmişlik düzeyinde görüyorum. diyor.

Anlaşıyor ki, Muharrem'in «üretim hacmi» ve «gelişmişlik düzeyi» dediği şeyler, «fizik büyüklükler», yâni elle tutulur, gözler görülen, mekânda yeri olan nesneler değil. Metafizikle de pek arası olmadığına göre, Mutasair Bay Başbakan'ın «fizik dış büyük Türkiye» olsa olsa, «laf hacmi» ve «plâkinlik düzeyi» üstünde yükselen bir «hayal belde» veya «Kurgu Ülke Projesi» dir...

TRT'de Neler Oluyor, "Esir Doktor,, Ne Yapıyor?

TRT ile ilgili sütunlarda böyle tırnak içinde yer alan «Esir Doktor» sözünü okuyanlar belki de yayına girecek bir diziden söz edeceğimizi getirecekler akıllarına. Doktor Doolittle gibi, Doktor Jivago gibi biri gelecek belki akıllara...

Ne o ne de ötekiler. Hiçbiri değil. Hatta Doktor Kimble'la bile ilgili yok. «Esir Doktor» ne bir dizi kahramanı, ne de baş kahraman.

«Esir Doktor» başı belli, sonu belirsiz bir canlı televizyon oyunu. Baş oyuncusu ise TRT Kurumunun ünlü doktoru Cengiz Taşer!

Kurumun iki «Profesör doktor» genel müdüründen sonra işbaşı yapan hazretin onlara benzeyen çeşitli yanları var.

Soyadının harfleri arasında gizlenen «Taş» bunlardan biri.

İkincisi de «Doktor» luğu. Önceki genel müdürler «Prof. Dr.» du. Beriki sadece «Doktor».

Diplomalı başbakanımız profesörlüğü olan doktorları genel müdür yapmıştı ya, diplomasız başbakanımız da sadece «Doktor» la yetindi! Hikâye bul

Cengiz TAŞER

«Esaret» e gelince..

Hazret benzeri görülmemiş bir esaret hayatı yaşıyor TRT nin güneş gözlüklü binasında. Hem de TRT-DER'in esiri. TRT-DER ne derse onu yapıyor. «Al» diyor, alıyor. «Vur» diyor, vuruyor. Hatta TRT-DER'le yaptığı Centilmen anlaşmasının ihlaline alırdığı bile yok.

Bir süre önce derneğin kurmayları ile bir anlaşma yapmış, yapacağı bazı tayinlere karşı dernek üyelerinin tezahüratta bulunmamalarını istemişti. Ama olmadı. Mart girerken yaptığı tayinler TRT-DER'cilere kırk gün kırk geceli kına şenliği yapırdı.

Aslında DER'ciler haklıydı. Hazretin buyruğuna girmiş «Sarı» bir dernek olmuşlardı. Bunu nasıl kamufle etsinler. Tabii «İşte yaptırdığımız tayinler... Bizzzzz öyle yaparız» demeliydiler ki, «Sarı» renkleri görünmez olsun..

Bunda da başarılı oldu lar hanı. Öyle avaz avaza bağırma başladılar ki, doktor susakaldı. Doğrusu Nazlı Ilıcak'a söylediği gibi «Kurumun her elemanını tanıyordu. Kurumda dönen dolapları iyili biliyordu, kim ne yapar, kendini nasıl zorlar; farkındaydı.»

Ama derneğin böyle bir oyununa geleceğini aklı kesmemişti.

Olay şuydu :

Derneğin Mart ayı başında çıkardığı aylık dergisinin bütün sayfaları yayından önce gösterilmişti hazrete. Onun sevdiği ifadeyle «Okey» almıştı dernekçiler. Ama EK-Bülten'in yırtık rotatiften çıkar gibi basılıp üyelere dağıtıl-

cak sayfaları arasına sıkışacağı nereden bilebilirdi.

Evet, bazı DER'ciler aylık dergilerinin içinde bir ek sayfayı doktordan habersiz üyelere yollamışlardı.

Bu bültende bir takım tayinlerin TRT-DER'in baskısı ile gerçekleştiği, MC döneminin, hatta 12. Mart'ın kalıntılarının bu baskıyla nötralize edildiği yazılıydı.

Kimler miydi bunlar?

— Çukurova Radyosunun DER'ci prodüktörlerine iş yerinde politika yaptırmayan Program Müdürü Yaşar Çamurdan...

— Mesleğinin gereklerini yerine getirmek için bir çok büyük isimle bile çekişmekten geri kalmamış, korkmamış —Tabii DER'cilere de yüz veremeyecek olan— Orhan Timur-öğlu..

— Son Program Planlama toplantısında, zamana, iktidara ve TRT yönetimine ters gelecek tekliflerle adından söz ettiren, «Demokratikleşme - çağdaşlaşma» maskaralığını yayın planına aldırmanın Hâlık Kılçık..

DER'ciler bu kişilerin yaptıklarıyla değil, işgal ettikleri koltuklarla ilgileniyorlardı aslında.

DER'ciler buraları elleri ne geçirebilirlerdi.

Nasıl mı?

Arkadaşlarının «Polls mıdır, nedir?» dedikleri Yaşar Özürlüt buralardan birine gelebilirdi meselâ...

Mustafa Üstündağ'ın yakın arkadaşı Tevfik Yılmaz da bir başkasına..

Ama ne olursa olsun, boşalan koltuk sayısı boş kol-

TRT'den

Gördüklerimiz,,Dinlediklerimiz,,

tuk gözleyen açığöz DER'ci-
lere göre öylesine azdı ki..

Hazretler bir süre daha
avuç yalayıp «Sarı dernekçil-
liğe» devam edeceklerdi.

TRT'DE MARKSİST YOBAZ- LIĞIN CHP ELİYLE YÜRÜT- TÜĞÜ ENGİZİSYON

Bu günlerde Marksist yo-
bazlar TRT'de CHP eliyle bü-
yük bir Engizisyon yürütüyor-
lar. İşten çıkarmalar, sürgün-
ler, sicil bozmalar, görevden
almalar, idarî cezalar, maddî
cezalar, aklın iz'amın almaya-
cağı biçimde sürüp gidiyor.

Kızıl kuklaların meydana
getirdiği bir dernek tarafın-
dan plânlanan ve tezgâhlanan
ve engizisyon, mağdurlarını
«Faşist», «12 Mart artığı»,
«MC kalıntısı» mâlum suçla-
malarla yargılayıp cezalandı-
rıyor. Ardından bildiriler yay-
ınlayarak Yeşilköye inen
Moskof subayı edasıyla başa-
rılarını(!) etrafa ilân ediyor.

TRT'de çalışan ve Mark-
sist şarkılara katılmayanlar,
millî izzetinefs sahibi olanlar
için mânen bir soykırımın
başlatıldığı anlaşılmaktadır.
Kızılı-Karalı Frenk mukallit-
leri TRT'yi dikensiz bir gül
bahçesi hâline getirerek, bu
milletin muhâkemesini, hâfi-
zasını, zevkiselimini vesâyet
altına almayı planlıyorlar.

CENGİZ TAŞER NASIL KAN İÇER

TRT Genel Müdürü Cen-
giz Taşer'i biliriz, zârif adem-
dir, kan içmekle falan ilgisi
olamaz, ancak, Cengiz Taşer
cangüvenliği olmayan yerlere
nakil, atama geçici görev ka-
rarnamelerini imzalarken, bi-
le bile «lâdes» demektedir ki
bunu bilmekteyiz. Bu tür ta-
yinlere rağmen şükrolsun bu

güne kadar kimsenin burnu
kanamamıştır. Ancak Allah
korusun böyle bir şey olursa
Cengiz Taşer bilmelidir ki bu
kan dolusu kadehleri sunan
da yudumlayan da vebalinin
sonucuna katlanacaklardır.

SIHHİYE PAZARINDA ISPA- NAK SATAN RADYO MÜDÜ- RÜ

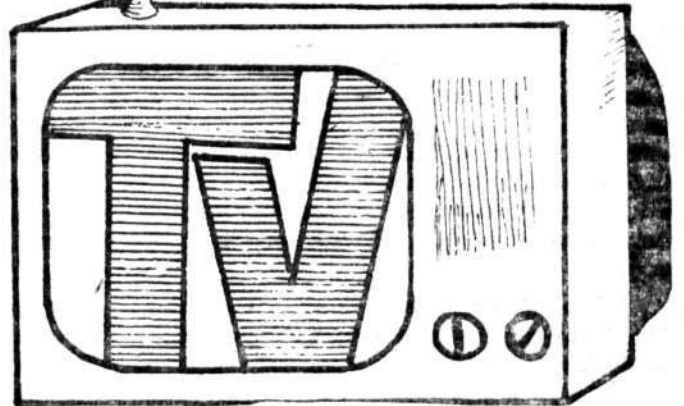
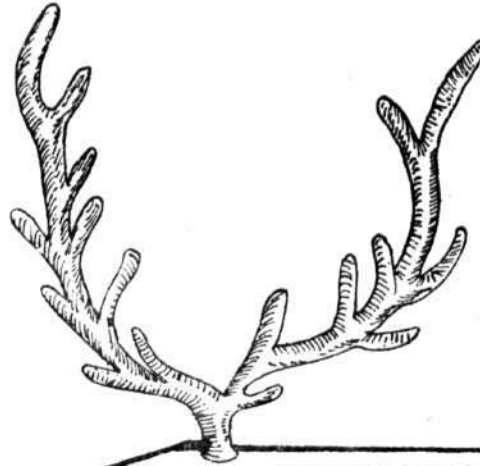
Adı : Mevlüt Işık

**Vazifesi: Kars Radyosu
Müdürü**

**Tahsili: Gazetecilik Y. O-
kulu**

İnanan insanlar «Rabbim
bizi açlıkla terbiye etme» di-
ye sık sık Allah'a yakarırılar.
Kars Radyosu Müdürü Mevlüt
Işık, Radyo Müdürlüğünden

alınp Diyarbakır Radyosunda
bir bölüm müdürlüğüne nak-
ledildiği haberini aldığı za-
man du duayı tekrarladı mı
bilmiyoruz. Ancak TRT Genel
Müdürü Cengiz Taşer Mevlüt
Işık'ı can güvenliği olmayan
bir göreve tayin ederken onu
açlığa mahkûm etmişti bile.
Mevlüt Işık kalabalık bir ai-
lenin reisi idi. Dokuz kişi o-
nun eline bakmaktaydı, üstel-
lik felç tehlikesi geçiren bir
bebeğin sorumluluğunu taşı-
yordu. Kars'ın dağlarını kara
kış, Mevlüt Işık'ın evini, gide-
rek azgınlaşan Moskof kukla-
larının tabanca namluları teh-
dit ediyordu. Mevlüt Işık Di-
yarbakır'a gitmedi. Bir akşam
vakti ıslak gözlerle baba oca-
ğını bir kaçak gibi terkedi
borç harç Ankara'ya taşındı.
Parasız ve işsiz olarak çileli
günler birbirini kovaladı. Aç
kalmamak için Kars Radyosu
Müdürü Mevlüt Işık Pazar es-
nafı arasına katıldı. Sıhhiye
pazarında ispanak küfelerinin
arkasına geçerek nafakasını
temin etti.

«UYGAR HAYVANLAR»IN MARİFETLERİ

DR.SÜHA DÜNDAR

Rahmetli Neyzen Tevfik: «İnsanoğlu tuhaftır, öküz dersin kızar da tosun dersin sevinir.» demiş. Ne doğru bir söz.

Kendisinin maymun torunu olduğuna inanan ve bu yüce inançlarını(!) yayan bilcümle insan görünüşlü gürûha «Hayvanoğlu hayvan» değil, «Maymunoğlu maymun» deseniz bile kızarlar; ellerinde imkân olursa sizi dövmeye ve mahkemeye vermeye kalkarlar.

Bundan yirmi sene evvel Necip Fazıl, Ş. Günaltay ile bir maymun resmini yanyana mecmua kapagina koymuştu da, mahkemeye verilmişti. Mahkemede ise Necip Fazıl Afrika maymunlarının kendisine çektiği protesto telgraflarını okumuştul Yemen dağlarındaki bir cins maymunun erkeklerin ve bilhassa kadınların ırzına tecavüz ettiklerini vaktiyle bir İstanbul gazetesi, bir röportajında yazmıştı. Demek ki onlar da kendilerinin insana benzetilmesinin veya insanların dedesi olarak gösterilmesinin intikamını alıyorlar. Belki de maymun meful olmak üzere insanla maymunu çiftleştiren Kafka'nın hareketlerinin huncunu alıyorlar.

Kimbilir, belki de isim babaları olan Darwin'in cedlerini keşfetmesinden sonra «Biz uyar hayvanız» diye TRT mikrofonlarından bağırın, ekranda tepinen «Uyar Hayvanlar»ın bu hareketlerine kızıp da insanken maymunlaşanlara birtakım dersler vermek istiyorlar. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de Cenâb-ı Hak kendisini tanımayan bir kısım insanlara «Aşağılık maymunlar olunuz» diye emrettiğini haber veriyor. Bu durumda bugün hayvan olduklarını her tarafa ilân edenler, insan suretinde olsalar bile, isyankâr ve inkârcı oldukları için maymun şekline münkalip oldular. Darwin ve taraftarlarına göre ise, asılları maymundur. Bunların en aslı ise Yemen dağlarındaki mütecaviz ve kadın düşkünü maymunlar olmalıdır. Bizdeki «Uyar Hayvanlar»ın bu kadar seks düşkünü olmalarının sebebi de böylece ortaya çıkmış oluyor.

İki sene evvel Örovizyon şarkı yarışmasında «Biz uyar hayvanız» diyenlerin şarkısı jüri tarafından kabul edilince o zamanki TRT Yö-

netim Kurulu 64'le bu şarkının «âdetlerimize ve inançlarımıza aykırıdır» gerekçesi ile TRT'den neşrini yasak etmişti. Fakat Danıştay imdadına yetişmiş; bu acayip şarkının TRT mikrofonlarından neşri temin edilmişti.

Bizim bildiğimiz «Uyar Hayvanlar» eğitimi görmüş olup sirklerde gösteri yapan cins hayvanlardır. Halbuki memleketimizde maymun asıllı olduklarına inanan bilumum «uygar» taife sirklerdeki eğitilmiş hayvanların idrakinden de mahrumdurlar. Zira onlar bilmedikleri şeyi burunlarını sokmazlar, öğretileni bilirler ve yerine getirirler. İnkâr dertleri de yoktur. Halbuki kendilerine «uygar» sıfatını yakıştıranlar hem bilmezler, hem inanmazlar, hem de inkâr ederler. Üstelik eğitim de kabul etmezler. Bunlara Anadolu'da «Terbiyeden tezikmiş» denir; yani terbiye kabul etmemiş, demektir. Her şeye hücum ederler, her şeye tecavüz ederler. Maddî-manevî ne kadar kıymet varsa hepsini «Devrim sar'ası» ile yıkmaya çalışırlar.

Bunlardan TRT'ye yerleşenlerin, neler yaptıklarını, her gün nelerimize tecavüz ettiklerini görüp duruyoruz. Fakat bir şey yapamıyoruz. Bilmem bir gün bunların tecavüzlerinin hesabını soracak bir makam veya bazı kimseler çıkar mı? İnşallah diyoruz ve bekliyoruz.

Hâl böyle olunca TRT mikrofonlarından Kur'anî hakikatleri Voltaire'in ilmi(!)ne dayanarak inkâr eden maymun tabiatlı ve istahlı «uygar»lar hakkında fazla söz söylemeğe lüzum var mı? Voltaire'in ilmi nerde, 19. Asrın ilmi nerde? 19. Asrın ilmi nerde, 20. Asır sonlarının ilmi nerededir? Çünkü Voltaire 18. Asrın son çeyreğinde öldü. Ona dayanarak Kur'anî hakikatleri inkâra yeltenen maymunzâdelere biz çok yeni bir eser tavsiye edelim; hem eser Voltaire'in ölümünden 200 sene sonra yazılmış: 1976. Yazan da bir Fransız: «Maurice Bucaille-Moris Bükay», eserinin adı: «La Bible, le Coran, et la Science» yani «İncil, Kur'an ve İlim». 254 sayfalık kitabın son sayfasını ve son paragrafını okusunlar, yeter: «İncil ve Tevrat'ın aksine, Kur'an'da ilme aykırı hiçbir âyet yoktur.»

DEVİR-İ CHP'DE OLUP BİTENLER!..

Anlattılar, dinledik, aktarıyoruz :

Köylerden bir köy; Susuz Köyü. Ve orada bir şoför, akşam evinde televizyonunu açmış, haberleri dinliyor. Az sonra ekranda tanıdık bir çehre çıkıyor.

Ve konuşuyor, konuşuyor bu zat: «Özveri» istiyor, «Olana» diyor, «koşullar» diyor,

«varsayım, yok sayım» diyor. «saptamalar», «kamutlamalar» yapıyor ve uzattıkça uzatıyor.

Kaç gündür mazot bulamadığı için köyünde yatan ve kamyonunun borcunu nasıl ödeyeceğini kara kara düşünen şoför alıyor duvarda asılı duran çiftesini de, nişan alıyor TV ekranındaki tikli, kararmış çehreye. Çoluk - çocuk,

hanım, feryat ediyor «yapma, etme, ev yanar, mahvoluruz!»

Dinlemiyor şoför ve çekiyor tetiği!..

Dudaklarından dökülen üç-beş kelime :

«Sana bir daha oy veririm...»

Zaten istese de veremez ki, vurdu, öldürdü onu!

... Ve bir de mektup... Günyaydın Gazetesinde Can Pulak'ın sütununda yayımlanmıştı aynen ahyouruz :

BİR İŞPORTACININ MEKTUBU

Zamlardan sonra okuyucuların mektup yağmuru iyice yoğunlaştı. Sahipsiz kaldıklarını söyleyen mi ararsınız, iktidarın beceriksizliğine öfkelenen mi, geçim sıkıntısından şikayet eden mi, «Ellerim kırılıyordu da..» diyen mi yakından yakınana..

Mektuplarda genellikle şu sorular yöneltiliyor.

— Hükümet nasıl geçineceğimizi de açıkla bari. Aldığımız maaşla zaten güç yaşıyoruz. Şimdi ne yapacağız? Elimize geçen para, zamlardan sonra ev kirasını zor karşılar. Ne yiyip, ne içeceğiz?..

Görüyorsunuz ya, Ecevit'ten geçim reçetesi istiyor herkes...

Son günlerin en ilginç mektubunu CHP'den ayrılmak zorunda kalan bir işportacıdan aldım. Ekonomiyi hükümetten daha iyi bildiğini iddia eden Alptuğ Semiz adlı bu işportacı, bakın neler diyor mektubunda...

— Gerçekçi yazılarınızı her gün kaçırmadan okuyorum. Ecevit'i göklere çıkaran (Bir de bunu deneyelim ne kaybederiz) diyen makalelerinizi unutmadım. Ecevit'i şişiren gözümüzde büyüten hep sizler oldunuz yalan mı? Bire bin katıp olmayan meziyetleri var göstermediniz mi? Bizde sizlere ve umut olarak gelecek akgünlere, ucuzluk ve refah vaatlerine kanmak zorunda kaldık. Ben 1968 senesinden beri okurum ve çocukluk yaşımdan beri de CHP'li idim. Hatta büyüklerimiz Halk Partisi zamanını yokluk, kıtlık, ıstırap ve sefalet diye anlatırlarken, onları haksızlıkla suçlayıp karşı çıkar, sözlerini dinlemez ve (Bu yeni CHP) derdik. Şimdi yeni nesil olarak biz, babalarımızın dedelerimizin çektiklerinden de fazlasını çekiyoruz. Bu CHP milletvekillerinin çıkardıkları kanunlar, kararnameler saçmalıklarla dolu, ne tarafından tutarsak tutalım elimizde kalıyor. Demek bunlar değil devleti idare etmek, kendilerini bile idare etmekten aciz kitap çocukları...

Oyum haramdır

Saatlerce vasıta bekliyoruz. Dolmuş ve otobüs kuyruklarında sefil oluyoruz. Akaryakit

yokmuş. Bir gün tek, bir gün çift plaka çıkacakmış trafiğe. Haftada 10 veya 40 litre benzin vereceklermiş. İnsanın acı acı güleceği geliyor bu tedbirlere. Ben piyasada işportacılık yapan bir vatandaş olarak, ekonomiyi onlardan daha iyi biliyorum desem yalan olmaz. Kısıtlama demekle yok demekle, kimi kandırıyorlar, beş yaşındaki çocuğu mu? Şunu açıkça ilan ediyorum, bir daha CHP'ye benim ve ailemin oyu sittin sene haramdır. Demirel'ci olmadım, CHP'li olmakla övünürdüm, ama şimdi MHP'ye geçiyorum. Allah için söyleyin, Demirel zamanında bu sıkıntıları çekti mi? Yüreğim kan ağlıyor ama, gerçekleri söylemek zorundayım. Bizimkiler iş başına geçmeden önce bolluk ve refah olmasa da, hiç değilse yokluk görmezdik. O zamanlar günde 80-100 lira kazanırdım. Evime televizyon, radyo, buzdolabı, çamaşır makinesi, elektrik süpürgesi gibi ihtiyaçları, hep o zaman, hem de taksitle aldım. Fiyatları 3-5 bin arasında değişiyordu hepsinin. Şimdi sıkıysa, yeni evlenecek memur veya işçi alabilsin. Korkarım ekmeği de karneyle satacaklar. Bize reva mı yaptıkları? Beceremiyorsan çekil git, yapacaklar gelsin yerine. Bizi bu kadar ezme kimsenin hakkı yok..»

Suçlamaya cevap

İşportacı okuyucum özetle böyle diyor mektubunda, üstelik sadece beceriksiz yönetimi değil, bizleri de suçluyor. Ecevit'in Başbakan olmasında hepimizin payı var, bu doğrudur. Ama işleri böylesine eline yüzüne buluşturacağını nereden bilebilirdik ki... Devlet parselleniyor, anarşi tırmanıyor, ülke kötüye gidiyordu. Bu gidişe seyirci kalmak üzerine, «Ben düzeltirim» diye cesaretle ortaya çıkan bir insana, elbette fırsat verilmeliydi. Başbakanlığın tapusu çıkarılmış ve Demirel'e verilmemişti ki... Düzeltirim diye ortaya çıkan insana fırsat vermek, hem demokrasinin gereği, hem de yurtseverlik ödeviydi. Bu yapıldı ve görüldü ki, fırsat verilen kişi de beceremeyeceği gibi, işi daha da kötüye götürüyor. Geç de olsa bunu gördük. HALA görmesek ve Ecevit umudunu ülkede sürdürmeye devam etsek daha mı iyiydi yanı?...»

PETROL OYUNUNUN PERDE ARKASI

Kâmil KUTLUAY

Akaryakıt fiyatlarına bir yıl içinde ikinci defa yapılan fahiş zamlar bu mevzuu yeniden aktüel hale getirdi. Siyasî iktidar ve yan kuruluşları, «etkileşim ve iletişim» araçlarıyla bu zamların kaçınılmaz olduğunu, yurdumuzda bir petrol «savurganlığı» bulunduğunu, bütün bunlara da «MC Hükümetleriyle» özel otomobillerin sebebiyet verdiğini umumî efkâra yaymaya ve toplumu bu yönde «şartlandırmaya» çalıştılar.

Türkiye'nin petrol bakımından hakikaten bir darboğazda olduğu doğrudur ama siyasî iktidarın gösterdiği sebepler ve bulduğu çareler yanlışdır. Türkiye bu buhrana, yokluğa, bilinecek ve istenilerek yani k a s d e n itilmiştir.

Söyle ki; dünyada en gelişmiş teknoloji ve en fazla sermaye isteyen sektör, şüphesiz petrol sektörüdür. Petrolün bulunması muhtemel noktanın en ince koordinatlarına kadar tespiti, buradaki petrolün dışarı çıkartılması için gerekli teknik imkânlar, cihazlar ve bunları kullanacak tecrübeli mütehassısların bulunması ve yetiştirilmesi, büyük imkân, para ve teknoloji işidir. Esasen bu sebeptir ki bugün Rusya'da ve Çin'de dahi aramalar batılı şirketler tarafından batı teknolojiyle yapılmaktadır.

Hal böyle iken Türkiye'de 1970 lerin başından itibaren bütün dünyanın tersine bir petrol politikası tatbikine başlanılmış, değiştirilen petrol kanunuyla yabancı şirketlerin petrol araması yapmaları, yeni sahalar açmaları imkânsız denilecek kadar güç şartlara bağlanmıştır. Oysa Türkiye'de 1954 yılında aramalara başlayan batılı şirketler, Petrol Kanununun yanlış felsefeye değiştirildiği 1972 yılında, TPAO nun 30 yılda bulabildiği petrole nazaran i k i m i s l i üretim seviyesine erişmişlerdi. Yabancı Sermaye düşmanlığı kisvesi takınan Marksistler, aslında Türk Milletinin ekonomik yönden gelişmemesi, enerjide Doğu Bloğunun esiri olması

politikası gütmektedirler. Petrol Kanununun tâdili ile batılı şirket aramalarının tahdidi, emelleri doğrultusunda atılmış ilk adımdı ve neticesi Petrol istihsalimizin azalmasıyla d e r h a l alındı. 1969 yılında yerli üretimimiz, ihtiyacımızın % 56 sını karşılarken bu nisbet 1978 de % 11 dolaylarına düştü.

Bu adımı diğerleri takip etti. Türk Petrol, Mobil, Shell ve BP Şirketlerinin ortaklaşa kurdukları ATAŞ rafinerisi 1974 yılında çıkartılan bir hükümet kararnamesi ile zararına çalışmaya icbar edildi. Gaye, aramalardan uzaklaştırılan batılı şirketlerin rafinaj sahasından da tasfiyesiydi. Umumî efkârın hamaset duyguları tahrik edildi ve bu rafinerinin devletleştirilmesinin çok büyük bir başarı, «gâvura karşı millî zafer» olacağı inancı yaratılmaya çalışıldı; bir yandan da 1978 yılı başına kadar bu şirketlerin yapmaya devam ettikleri ithalâtın engellenmesi denendi. Şirketler, kanun gereği, Basra Körfezinde beliren en d ü ş ü k fiat üzerinden ithalât yaparak Türkiye'nin ihtiyacının sağlanmasına katkıda bulunurlardı. Bunlar dışarıdan getirdikleri petrolün, cari döviz kuru üzerinden hesaplayarak Merkez Bankasına yatırdıkları bedelleri dışarıdaki satıcılara ödenmedi. Türk Lirası % 60 nisbetinde devalüe edilince de siyasî iktidar bu devalüasyondan doğan farkın Merkez Bankasına yatırılmasını istedi. Halbuki şirketler, Hükümetin kararnamesinde gösterdiği fiatlardan ithalât yapmışlar, yine kararnamede gösterilen fiatla hampetrolü rafineride işlemişler ve mamûl malı da hükümetin emrettiği fiatla satmışlardı. İthal ettikleri hampetrolün bedelini zamanında Merkez Bankasına yatırmışlardı, şayet bu paralar dışarıya vaktinde transfer edilmemişse, bu onların kusuru değildi. Ama siyasal iktidar itirazları dinlemedi, Devlet hay-siyetine yakıştığı çok şüpheli biçimde alınan kararla bu farkın yatırılması istendi ve yatırtıldı. Üstelik döviz de tahsis edilmeyerek Şir-

ketlerin OPEC fiatlarından da u c u z şekli-
de yaptıkları ithalatı zorla durduruldu. Böylece hem ATAS Rafinerisi çalışamaz hale geldi ve hem de devlet, memleket ihtiyacından eksilen ham petrol ve petrol ürününü ithal zorunda kaldı.

Üstelik memleketimizin başındaki bu siyasi iktidar, Petrol Şirketlerinin 13,70 dolara ithal ettikleri bir varil petrol için zaman zaman 26 dolara kadar varan korkunç fiyatlar ödedi, çünkü karaborsadan alışveriş yapıyordu. Öte yandan, önceki hükümetin anlaşma yaptığı kaynaklara olan döviz borcunu ödemedi ve yurdumuzun ihtiyacını bu istikrarlı kaynaklar yerine s p o t alımlarla serbest piyasadan, yani nereden bulursa oradan, karşılamak yolunu seçti; böylece de ülkemiz yüz milyonlarca dolar zarara sokuldu. Meselâ 1978 yılında, 1977 ye nazaran 1.000.000 ton daha az ham petrol ithal edilmişken, dışarıya % 40 daha fazla döviz ödenmiştir. Bunun yanı sıra ithal edilen ham petrol karaborsa olduğu için, kalitesi araştırılamamış, çeşitli kalitelilerdeki bu petrol, rafineri verimlerini düşürmüş, orta ürün denilen gazyağı, mazot açığını arttırmıştır. Bunun sonunda da bir ton motorine 3 4 5 dolar gibi havsallara sığmayacak paralar ödenmiştir.

Bugün, Marksistlerin ve —bilerek ya da bil-meyerek— onlara âlet olmuş kişilerin uzun yıllardan beri hayal ettikleri noktaya Türkiye'miz maalesef gelmiş bulunmaktadır. Ülkemiz, şimdiye kadar ikmalini yaptığı batılı kaynaklardan kopmuş, aramalar yok denecek kadar azalmış, OPEC ülkeleri ile bağlar alabildiğine lâçkalaşmış ve iz'an sahiplerinin en korktuğu netice hâsıl olmuş; memleketimiz petrolde —ve elektrikte de— Doğu Bloğunun kucağına oturtulmuştur. Hem de öyle oturtulmuştur ki, OPEC üyesi komşumuz Irak'ın tonu 95 dolara sattığı petrol için Rusya'ya 110 dolar ödenmiş, Irak'dan Irak petrolü, parası R u s y a 'ya ödenecek Ruslar hesabına alınmıştır. Böylece de Rusya'ya tonda 15 dolar a r a c ı l ı k hissesi ödenilmiş buna karşılık aldığımız petrolün adı R u s petrolü olmuştur.

Enerji dalındaki «saygın ve akılcı politika» işte budur. 15 ayda hazinemiz en az 600.000.000 dolar zarara uğratılmıştır. Bu dövizler böyle kasıtlı biçimde h e d e r edilirken, gazeteler döviz yokluğundan bulunamayan ilaçlar sebebiyle ö l e n hastaların haberleriyle dolup taşmaktaydı.

«Muhterem büyüklüklerimiz», mümkün mertebe kısa olarak anlatmaya gayret ettiğimiz tutumlarıyla, Ülkemizi eşi menendi görülmeyen bir buhrana sürükledikten sonra, bu buhranın sebebini de yine «MC ye» ve özel otomobillere yüklemeye çabasına girişmiştir. Herhalde «umumi «efkârın zekâ seviyesi 11 yaşındaki çocukların ayarındadır» faraziyesine dayanılarak yapılan bu açıklamalar ve şartlandırma teşebbüsleri, sağduyu sahiplerini acı acı güldürmekten başka tesir uyandırmamıştır. Çünkü «hâfızai beşer her zaman nişyanla malûl» değildir ve siyasi iktidar Eylül 1978 de akaryakıt fiatlarına % 100 e varan ilk zammın yaparken de gerekçeyi «MC'nin bıraktığı enkaz» olarak ilân etmişti, 1974 de zam yaparken de «özel otomobilleri» suçlamıştı..

Diğer yandan, yurdumuzda özel otomobillerin tükettiği benzinin bütün petrolün ancak % 3,5 nisbetinde olduğu mümkün mertebe gözlerden uzak tutularak «çoğu kere içinde bir kişi taşıyan» özel otomobillerin yasaklanmasıyla akaryakıt savurganlığının biteceği ilân ediliyordu. Aslında Türkiye, 1975 rakamlarına göre kişi başına yılda 348 kilogram petrol tüketiyordu, bu rakam aynı yıl ABD'de 3579, Federal Almanya'da 2057, İtalya'da 1713, İspanya'da 1225 ve Rusya'da 1468 kilogramdı. Ülkemizdeki tüketim ancak Uganda, Angola gibi memleketlerin önünde geliyordu, yani istihlak fazla değil, istihsal çok azdı ve bu istihsal yukarıda anlattığımız usullerle daha da azaltılmış, 1969 da 3.624.000 ton iken, 1978 de 2.700.000 tona düşürülmüştü. Ayrıca petrol ikmalimiz de batıdan kopartılarak doğuya bağlanmıştı.

Netice ne olur? Kanaatimizce yapılan yeni zamlar, sanayiı durdurmak, ekonomiyi çökertmek, orta gelirlilerle dar gelirliyi daha fakir yapmaktan, karaborsa zenginleri yaratarak cemiyette gelir dağılımı adaletsizliğini arttırmaktan başka sonuç doğurmaz. Belki de Karl Marks'ın dediği gibi «burjuva, proleterya haline gelir» ve belki de bu yeni «proleter katmanlar» kilitli olmadığı evvelce ifade edilmiş olan kapıların açılması için koç başı vazifesi görürler. Tabii o zamana kadar k a s ı t l ı olarak yapılan işlerin hesabını soracak ve artık gözyaşları s e l halini almış «bahtı kadar mâderlerini» kurtaracak çıkmazsa...

141 - 142 Üzerine Oynanan Oyunlar Sonuç Vermedi !

TEMCİT PİLAVI

T.C.K. Madde: 142

1 Mart tarihli gazetelerin bir kısmında Ceza Kanununun 142. maddesi ile ilgili kısa bir haber yer aldı: «142. madde için yapılan başvuru ciddi ve esaslanıncı değerdır» Dikkatli gözler, haberin kısa oluşunu ve verilış tarzını, oynanmak istenen oyunu tebesümle karşılar, solun bitmez tükenmez gayretlerini bir bakıma takdirle karşıladılar. Bilindiğı gibi Ceza Kanunun 142 nci maddesinin Anayasa'ya aykırı olduğı daha önce ileri sürülmüş, Anayasa Mahkemesi aykırılık iddiasını kesin şekilde reddetmişti. Bu karara rağmen gayretler devam etti, CHP'nin aşırı solun oyunu almak için TCK da değışiklik vaadi seçimlerde sık sık tekrarlandı. Seçimler sona erdi vaat havada... Vassat uygun görülmüş olacak ki tekrar «yasal imkânlar» derhal zorlanmağa başladı; nitekim âdetâ dâvâ açılış diye yayın yapan Ürün dergisi yazı işleri müdürü aleyhine «Yasa dışı Türkiye Komünist Partisinin programını» yayınlamaktan İstanbul 2. Ağır ceza mahkemesinde dâvâ açıldı Yurt dışındaki yandaşlar hemen devreye girerek Avrupa'dan, İngiltere ve Hollanda'dan sosyalist sendika birliklerinden gelenler mâlûm yaygalarını tekrarladılar. Ürün dergisi yazı işleri müdürü mahkûm olursa Türkiyede demokراسi olmadığını bütün dünyaya yayacaklarını ilân ettiler.

Anayasaya aykırılık iddiasını; Anayasa Mahkemesinin kararından bu yana zaman geçtiğı, siyasî ve sosyal gelişmeler olduğıu gerekçesi ile dikkate alan İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi, dosyayı Anayasa Mahkemesine intikal ettirdi. Anayasa Mahkemesi raporünün başvuru

ruyu «ciddi ve esaslanıncı değerdır» bulduğıu haberi gazetelerde yer alınca, işlerin sol açısından şimdilik iyi gitmekte olduğıu anlaşılıyor. Ancak anlayamadığımız bir şey var: Anayasa Mahkemesi kararları, aradan zaman geçti, siyasî ve sosyal gelişmeler vardır diyerek değıştirilebilir mi? Siyasî ve sosyale gelişmeler varsa ve Anayasa bu siyasî ve sosyal gelişmelere ayak uyduramıyorsa, Anayasasının kendisinin değıştirilmesi gerekmez mi? Anayasa aynı Anayasa olarak kalacak, aradan zaman geçti, siyasî ve sosyal gelişmeler var, denerek kararlar değışebilecekse acaba gerekçe ne olacak?

Bekleyelim görelim dedğimiz sırada 21.Mart.1979 tarihli gazetelerde Anayasa Mahkemesinin 142. madde ile ilgili başvuruyu ESASA GEÇMEDEN BİÇİM YÖNÜNDEN reddettiğı haberi yer aldı. 20. Mart.1979 tarihinde esasa gi-

rişilip girişilmeyeceğı konusunda karar vermek üzere dosyayı inceleyen Anayasa Mahkemesinin T.C.K. 142. maddesine ilişkin davaların Sıkıyönetim ilânından sonra Sıkıyönetim mahkemelerine intikal ettirilmesi gerektiğı, bu sebeple normal mahkemelerin bu davalara bakmalarının görev sınırı dışında olduğıu düşüncesinden hareketle; İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesinin bu konuna dava açmağa yetkili olmadığı gerekçesiyle başvuruyu reddederek dosyayı kapattığı anlaşıldı. Bu kararı hukukçular tartışa dursun. 22.Mart.1979 tarihli gazetelerde yeni bir haber daha yer aldı: TCK. nun 141, 142 ve 163 üncü maddelerinin tadiline ilişkin Mardin bağımsız Milletvekili Nurettin Yılmaz'ın kanun teklifi komisyonunda süresi içinde görüşülmediğı gerekçesi ile ve CHP Milletvekillerinin oyları ile meclis gündemine alındı...

Anayasa Mahkemesinin gündeminden çıkıp meclis gündemine giren 142. maddenin akıbeti bakalım ne olacak.

DIYANET MAKAMI TECAVÜZE UĞRADI!..

NEFRET VE LÂNET!

27 Mart Salı günü normal mesâî saati bittikten sonra, 18.30 sıralarında, bir yakınının usûl dışı tâyin işlemini mutlaka yaptırmak arzusu ile, makamında çalışmakta olan Diyanet İşleri Başkanı Muhterem Tayyar Altıkulaç'ı ziyârete gelen C.H.P. Urfa Milletvekili Celâl Paydaş, isteğinin usule aykırılığı sebebiyle is'af edilemeyeceğı kendisine bildirilince sinirlenerek münâkaşaya başlar. Başkan'a kendi iktidarları zamanında tâyin olunmuş bir memur sıfatıyla, kendilerinin her istediğini yapmak, kendi iktidarlarının siyâsetini tahakkuk ettirmek mecburiyetinde olduğunu, bu-

Diyanet İşleri Başkanı
Tayyar ALTIKULAÇ

nü yapmayacaksa, âkıbetini iyi düşünmesi gerektiğini söyler. Başkan da bu iktidar za-

manında tâyin olunmuş olmakla berâber, kendisinin her hangi bir partinin veya siyasi iktidarın değil, devletin memuru olduğunu, bu haysiyetle icraat yaptığını, başka türlü davranmasının da mümkün olmadığını belirterek; «Beyefendi ne demek istediğinizi anlıyorum; fakat sözlerinizin muhatabı ben değilim. Bu kabil sözleri, Sayın Devlet Bakanı ile, Sayın Başbakan'la, Hükûmet'le konuşunuz.» der. Bu haysiyetli cevap, her türlü kötülüğe yapısı ve niyeti mü-

sait olduğu anlaşılan mütecâviz milletvekilini iyice çileden çıkarır. Ahlâkî seviyesinden ve aile terbiyesinden nişan veren galiz elfaz ile bağırıp çağırmaya, mukaddes fetva makamının mehâbeti ile kabili telif olmayan âdî külhanebeyi üslûbu ile küfür ve hakaret etmeye başlar. Gürültüyü duyarak odaya giren Başkanlık personelinden o saatte orada çalışmakta bulunanlar, mütecâviz Celâl Paydaş'ın Başkanın muhterem şahsına sin kafli küfürler yağdırdığı-

nu, isteklerini zorla da olsa mutlaka yaptıracağını ifade zımında sövdüğünü duyarlar.

Bir milletvekili ile konuştuğunu zannederken bir anda düşük seviyeli bir pavyon kabadayısı veya genelev fedâisi üslûbu ile karşı karşıya kalan Muhterem Başkan, bunun şaşkınlığı içinde, fakat vekar ve sükûnetini, herkesçe malûm ve müsellem beyefendiliğini kaybetmeden, C.H.P.'nin bu sâbıkâli milletvekiline, makamın mehâbet ve kudsiyetini ihtar eder. Bu kadar

Derginiz DEVLET Ve, Vazifeşinas Bir Savcı !..

Ankara Basın Savcılığı DEVLET'in 10. sayısının kapığında ve iç sayfalarındaki bazı ifadelerde «Hükûmeti tahkire müteveccih» suç işlendiği gerekçesi ile soruşturma açtı. Yazı İşleri Müdürümüz her ne kadar, Savcı'nın zannı hilâfına hükûmetin işlerinin başka devletlerin elinde bulunduğu gibi bir iddiamızın bulunmadığını belirtti ise de Sayın Savcı Yardımcısı Orhan Demirburan DEVLET'in mezkûr sayısının toplatılması için Sulh Ceza Mahkemesi'ne başvurdu.

Sayın Savcı Orhan Demirburan DEVLET'in yayını ile «Hükûmetin manevî şahsiyetini tahkir ve tezyif ettiği» iddiasındaydı. Ancak Ankara 10. Sulh Ceza Mahkemesi, yayında «...Hükûmetin manevî şahsiyetini neşren tahkir ve tezyif suçunun işlendiğinin kesin belirtileri bulunmadığından dava konusu yapılan ifadeler ağır tenkid niteliğinde görüldüğünden...» bu talebi reddetti. Ama vazifesini sonuna kadar yapmaya kararlı Bay Savcı Orhan Demirburan bu kardandan yılmadı. Derhal bir üst mahkemeye itirazını yaptı.

Ancak bu kere de Ankara.8 Asliye Ceza Mahkemesi, «... hükûmet etmek bir yerde tenkide tahammül eylemektir. S. Ceza Mahkemesi'nin gerekçesi yerindedir...» diyerek DEVLET lehinde karar verdi. Sayın Savcı yine yılmadı ; Adalet Bakanlığı'na müracaat ederek, «Hükûmetin manevî şahsiyetini» tahkir edip kirleten DEVLET Sorumlu Müdürü aleyhinde dava açmak için izin istedi. Tabii eski gazeteci ve de gazetecilerin bazılarıyla kahvaltı sofrasında sürekli istişare eyleyecek dercede basın dostu, özgür düşünceli, entellektüel Başbakan Sayın Ecevit ile eski kaymakam Sayın Mehmet Can bu izni derhal verdiler. Bu suretle hükûmetin manevî şahsiyetinin savunulması için çok kısa zamanda geniş bir mesai harcayan Savcı Yardımcısı Orhan Demirburan, Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde DEVLET'in Sorumlu Müdürü aleyhine kamu davası açma imkânını buldu.

Kürtçü ve komünist propagandaların alenen yapılacağı, bulvarları dolduran kı-

zıl neşriyat furyası karşısında 141 ve 142 maddelerin yeterli heyecanla uygulanmadığı, Sıkıyönetim makamlarının ülke bütünlüğü için zararlı görüp yasakladığı bunca yayının daha evvel ilgili ve yetkili makamların dikkatinden kaçabildiğini hatırlayan zihinler, bu yeni dikkat ve heyecanı —belki bütün sahalara da aynı dik katle teşmil edilir diye— müs bet karşılımlarıdır sanırsız.

Dergimiz kendi aleyhinde bile olsa, Bay Orhan Demirburan'ın şüphesiz adaletin tecellisi ve mevzuatın tatbiki maksadından ibaret olan ve keza şüphesiz iyi niyetli ve objektif vicdana, bir hukuk adamının zarurî vasfını teşkil eden tarafsızlık ve dürüstlüğe dayanan bu tutumundan asla şikâyetçi değildir. Zâten yukarıdan beri yazdığımız haberin maksadı kendimizle ilgili bir işlemin kamuoyuna duyurulmasından ibarettir.. Mâruz kaldığımız işlemler karşısında Bay Savcı Yardımcısı hakkındaki kanaatimizin değişmemiş olduğunu özellikle belirtiriz.

Söylediklerimizin ve yazdıklarımızın ötesinde bizde değişik mânâlar aramak isteyenler çıksa bile, bunun herkesin kendine ait şahsî kanaatlerden ileri gitmeyeceği ve yayınımızı ilzâm etmeyeceği açıktır.

galiz elifazın, bu kadar edep, terbiye, ahlak ve hayâ dışı tavrı ve sözlerin değil Diyanet İşleri Başkanlığı makamında, elâlâde bir yerde, herhangi bir müslümana veya insana karşı bile câiz olmadığı belirterek, kendisini sükkûnete dâvet eder. Fakat sarhoş olmadığı halde, sarhoştan beter bir çılgınlık içinde bulunduğu anlaşılan Celâl Paydaş, daha da köpürür ve tabancasını çekip, namluya mer mi sürerek Başkanın alınına dayar: «Ulan p... yere serip senin hesabını göreyim mi?» diye bağırır. Etraftan müessif bir neticeyi önlemek üzere müdâhaleye çalışan herkes: «Hepinizin anasını, avradını...» diyerek küfür ve hakaret eder. Güçlülükle dışarıya çıkartılır. Bu defa da dışarıda, dinî imanı da karıştırarak sin kefli küfürlerine devam eden C.H.P. Milletvekili ve mütecaviz Celâl Paydaş'a bir memur: «Beyefendi küfrettiğiniz makam benim harim-i ismetimden daha muazzezdir! Böyle bir makama nasıl bu şekilde hakareti revâ götürsünüz?» deyince, adı geçen, bu defa da bunu söyleyen memura saldırır ve ikinci defa kış aksesuarı olarak çok hoşlandığı anlaşılan tabancasına el atar. Yine müessif bir netice an meselesidir. Böyle bir belâyı önlemek için koruma polisi, milletvekilinin tabancalı eline sarılır. Aralarında bir boğuşma olur. Memurun tabancanın ateşlenmesini önlemekten başka bir maksadı olmadığı için milletvekilinin tekme yumrukları saldırılarına karşılık vermez. Nihayet binbir zahmet ve itina ile mütecaviz, Başkanlık binasından ağzında sin kafi

ile çıkartılıp gönderilir. Fâcia da bu kadarla önlenir.

Böyle bir hâdise, İslâm'ın en yüksek fetvâ makamına bu ölçüde galiz bir tecavüz Türk-İslâm tarihinde yoktur! Hiçbir şeyle mukayese edilemeyecek bu hayâsızlık, bütün müslümanların kalbini kanatmıştır. Haberi gazetelerden öğrenen, Parlamenterler, parti başkanları, halk ve aydınlar, nefret ve lânet ifade ederek Muhterem Diyanet İşleri Başkanı Beyefendi'yi evinde, makamında ziyarete koşmuş ve geçmiş olsun dileklerini bildirmişlerdir. Muhalefet partileri hâdiseden bir gün sonraki Meclis oturumlarına iştirak etmemek sûretiyle menfur tecavüzü protesto etmişlerdir.

Öfke ve infial içindeki müslüman halkımızın Başbakanlığa telgraflar yağdırdığı öğrenilmiş ve câmi cemaatlerinin son derece izzetli ve öfkeli oldukları dikkati çekmiştir.

Tarihin görmediği böyle bir âdi tecavüz ve İslâmın en yüksek fetvâ makamına yöneltilmiş haysalanın almadığı böyle bir güzleti lânetliyoruz!

NOT:

Dergimiz baskıya verildikten sonra vukua gelen müessif hâdise ile ilgili reaksiyon ve gelişmeleri gelecek sayımızda daha geniş olarak intikal ettireceğimizi sayın okuyucularımıza duyururuz.

«UMUDUMUZ!»

Bir okuyucumuz yazdığı mektupta soruyor:

— Umudumuzu yitirecek miyiz?

— Hayır! Umudumuz yitirmeye hiç niyeti-miz yok. Zaman geldiğinde, şartlar tahakkuk ettiğinde sınır kapılarımızı da kapayarak; «Umudumuz» un yitmesine ve gitmesine mani olacağız!

BİR SAF ADAM

(Baştarafı Sayfa 7'de)

samere tertip olundu. Herkes bu fikri anlatmak için ne bilirse söyledi. Sahneye Rıza Tevfik geldi. Bu fikre iltihak ile başladı. Sonra bir hikâye anlattı. Bir vurgun yapmaya karar veren yeni bir vali önüne çağrılan ahaliyi penceresinden baktıracak, bahçedeki bağlı duran bir hayvanın ne olduğunu sorar, buzağıdır diyenleri keçi demediler diye, keçidir diyenleri, buzağı demediler diye tevkif ettirmiş. Yahudiler gelince, «Bu ne keçidir, ne de buzağıdır bu Allahın belâsıdır. Bizim vereceğimiz ne ise bildirin de hapse girmeden önce ödeyelim.» demişler. «İşte siz de bunu anlat-sınız ya, hepiniz istikraz-ı dahilî alacaksınız.» deyince, herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Müsamere tam bir clim-büş halinde dağıldı.

Tam tamına o günleri yaşıyoruz. Yalnız bir Rıza Tevfik eksik. Biri çıkıp demiyor ki, «bu ekonomiyi güçlendir-me paketi değil. Bir Allah'ın belâsıdır. Nasıl dayanacağız, nasıl kurtulacağız?»

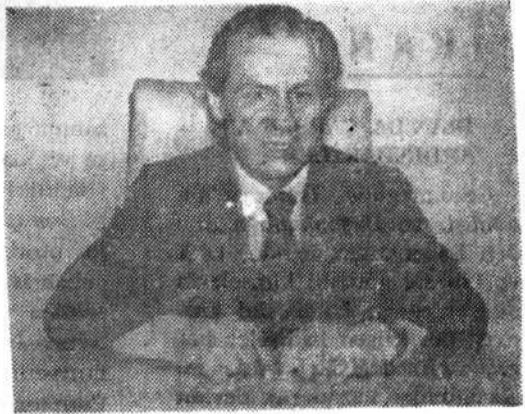
OCAKLILARA MEKTUP

«TÜRK OCAKLARI»NIN YENİ ÇALIŞMA YERİ AÇILDI...

1971'de zamanın Hükûmetince binasının elinden alınmasından sonra çeşitli yerlerde faaliyetini sürdüren Türk Ocakları Genel Merkez'nin yeni çalışma yeri Adem Yavuz (Çelikkale) Sk. 3/6'da hizmete girdi.

Bu münasebetle 24 Mart Cumartesi günü yapılan toplantı, oldukça alaka gördü. Eski Ocaklılar, ilim ve fikir adamları ile bazı milletvekilli ve senatörler toplantıya katıldılar. Genel Başkan Prof. Dr. Orhan Düzgüneş'in konuşmasından sonra Eski Ocaklıların Ocak'la ilgili hatıraları zevkle dinlendi.

Genel Başkan Prof. Dr. Orhan Düzgüneş, açılış toplantısı münasebetiyle eski Ocaklılara bir mektup göndermişti. Bu mektubu, ehemmiyetine binaen aynen yayınlıyoruz :

Devletimizin bir müddetten beri sürüklenmekte olduğu tehlike, yakın tarihimizde, Millî Mücadele'ye tekaddüm eden devirlerde geçirdiklerimizden çok daha büyük ve elimdir. Çünkü devletimizin ana unsurları olan Millet ve Ülke Bütünlüğü ile demokratik idare sistemimizde büyük çatlaklar meydana gelmiştir. Bunların kısa bir zamanda tamir edilmemesi hâlinde parçalanma ve yokolma mukadderdir. Bunun için tekrar bir Atatürk beklileyemeyiz; veya «Na-sıl olsa bu millet bağrından bir Atatürk çıkarır» diye gaflet uykusuna devam edemeyiz.

Atatürk'ün başarısı, kendisinin her fırsatta ifade ettiği gibi, Türk Milleti'nin üstün manevî vasıflara sahip olduğuna inanmış ve bunda yanılmamış olmasındandır. Halbuki şimdi ki şer kuvvetler bizim bu vasıflarımızı eritmeğe ve bizi yalnız maddî çıkarları peşinde sürüklenen maddî birer varlık haline dönüştürmeğe çalışmakta ve bunda büyük ölçüde muvaffak da olmaktadır. Türk kültürü dejenere edilmekte, Türk'ün yaşayış ve davranış biçimi değiştirilmektedir. Çoğu kimseler «Ben Türk'üm» demekten mutluluk şöyle dursun âdetâ hicap duymakta, bunu gericilik, faşizm veya ırkçılık saymaktadırlar. Bu gidiş durdurulmadığı takdirde öyle bir insan toplumu meydana gelmiş olacaktır ki, bunu artık Atatürk gücü de tekrar Türk Milleti olarak geliştirmeye ve müstakil bir Türk devleti kuracak vasıflara sahip kılmağa muktedir olamayacaktır.

Bu düşüncelerle, Türk Ocakları, kurulduğu zamanlarda (1912) olduğu gibi, şimdi de milletimizi sözünü ettiğim şer kuvvetlere karşı direnmeğe hazırlamak, bu maksatla millî hareketlerimizi yaşatmak, millî kültürümüzü yaymak ve geliştirmek, bu yurttaki yaşayan bütün vatandaşların «Ben Türk'üm» diyebilmelerini ve bundan mutluluk duymalarını sağlamak üzere vazife başı yapmak mecburiyeti duymuştur.

Bunun için evvelâ bu mütevazî çalışma yerini temin ettik ve döşedik. Bize bu imkânları sağlayan değerli Ocaklı'lara teşekkürlerimizi arz ederim. Maddî imkânlarımızın, yapacağımız çalışmaların verimliliği nisbetinde gelişeceğine ve eski seviyesine ulaşacağına inanıyoruz. Kamu yararına hizmet eden derneklerden olmamızdan da faydalanmamız mümkündür. Keza 1971 yılı Haziran ayında Bakanlar Kurulu kararı ile elimizden alınan binamızın, Türk Ocağı için sembol olmuş ve tamamen yurt içindeki ve dışındaki Türk Ocaklı'ların yardımları ile inşa edilen o tarihi binanın, tekrar bize tahsis edilmesi için o zamandan bu yana sarfettiğimiz gayretlere devam edilmesi hâlinde muvaffak olunacağına güveniyoruz. Bir gün bu millet, Türk Ocağı binasının ancak asıl sahipleri tarafından Türk Milleti'ne en faydalı bir biçimde kullanılacağına inanan bir hükûmete muhakkak kavuşacaktır.

Bu günkü toplantımıza elimizdeki imkânlarla adreslerini bulabildiğimiz bütün eski Türk Ocaklı'ları davet ettik. Anayasamızın başlangıç bölümünde ifade edilen Türk Milliyetçiliği'ni yaymaya ve yaşatmaya çalışan ve bu çalışmalarını bundan böyle Türk Ocağı çatısı altında devam ettireceklerine inandığımız Türk münevverlerinden hemen aklımıza gelen bir bölümü ne de toplantımıza şeref vermeleri için rica ettik. Keza millî dâvalara gösterdikleri ilgi ve hassasiyeti kendi imkânlarına uyan bir biçimde tezahür ettirmekten haz duyan esnaf, sanat-kâr, tüccar ve sanayicilerimizi de aramızda görmek istedik.

Hülâsa, Türk Ocakları'nın Türk millî hayatında oynadığı büyük rolü, şimdi biz üstlenip devam ettirmek azmindedir. Mevcut şartlarda başarıya ulaşmanın zorluğunu takdir ediyoruz. Fakat Türk Milleti'nin, ülkesi ve devletin payidar olması ve yücelmesi için, ahval ve şerait ne kadar namüsaît olursa olsun, bütün gücümüzü harcamak gerektiğine inanıyoruz. Başarıda ümidimizin bir kaynağı da, yine Atatürk'ün Cumhuriyetin ilk yıllarında Adana Türk Ocağı Şubesi defterine yazdığı şu satırlardır: «Türk Ocağı Türklük nurunun feyyaz menbaı olsun. Onu asırlarca söndürmeğe çalışmaktan halli kalmadılar. Fakat buna her teşebbüs edenin Ocağı söndü.»

İRAN'DA ÇARŞAF VE
ARDINDAKİLER :

Şahın gidişi, Humeyni'nin dönüşü ve Başbakanlığa atadığı Bazergân'ın, içinde İslâh ve Liberal görüşlü kimselerin de yer aldığı kabinesini kurması ile gelişen hadiseler her geçen gün değişik boyutlar ve görünüşler kazanarak devam ediyor. Bu arada Humeyni'nin Tahran'dan ayrılarak Kum şehrine yerleşmesini izleyen günlerde Humeyni ile Başbakan arasında fikir ayrılıkları ve temelde bir takım anlaşmazlıklar su yüzüne iyice çıkmaya başladı.

Bütün bunların ardından, ilân edilen kadınların çarşaf giyinme mecburiyeti Tahran Üniversitesini üs haline getiren Komünistler tarafından idareye karşı bir koz olarak kullanılmakta gecikmedi. Marksist gerillalar tarafından korunan(!) binlerce kız ve kadın bu kararın aleyhine günlerce protesto mitingleri yaptıktan, bağırıp çağırıdıktan sonra idareden Humeyni'nin hanesine bir kayıp, Komünistlerin hanesine de büyük bir kazanç olarak geçen yürütmeyi iptal kararını aldılar. Evet, bu karar bizim Danıştay tarafından değil Humeyni idaresi tarafından verildi. Bu, idare hesabına büyük bir kayıp olma durumunu muhafaza ederken, İran'da hemen her gün beş-on kişinin meçhûl mahkemelerde yargılanıp! kurşuna dizilmeleri ve eli silahlı gençlerin bilhassa Tahran'da sokak sokak, idarenin varlığını hiçe sayarcasına hakimiyet kavgalarına devam etmeleri raslanan günlük hadiseler haline gelme istidadını göstermekte ve ilân edilen «St-lahları bırakın» çağırısına kimse uymamaktadır.

Görünen odur ki, Komünistler yavaş yavaş faaliyet alanlarını ve sempati alanlarını

zamanla çabalarını genişletmekte ve idare bu duruma karşı şimdilik! bir vaziyet almamakta, ses çıkarmamaktadır. Devlet otoritesi bu arada İran'da en çok istenen ve yokluğu hissedilen bir durum olsa gerek. Ayrıca İran'da kurulacak Cumhuriyetin «Demokratik İslâm Cumhuriyeti» mi yoksa sadece «İslâm Cumhuriyeti» mi olması hususunda tartışmalar büyümektedir. Humeyni yakın da yapılacak referandumda İranlılardan oylarını «İslâm Cumhuriyeti» lehinde vermelerini istemiştir.

Evet İran'da şu anda gündemde olan meseleler bunlar. Esas değişiklik ve hadiselerin Referandumdan sonra olması beklenmekte, bölgedeki istikrar ve kuvvetler dengesi vahametini ve ciddiyetini korumaktadır.

VIETNAM

CEZALANDIRMA
MÜESSESESİ

Vietnam'ın Kamboçya'yı Rus desteğini de yanına alarak işgalinden sonra bir müddet suskunluk devresine giren Kızıl Çin nihayet beklenen çıkışını yaparak Vietnam harekâtını başlatmış ve gerekçe olarak da «O benim himayem altındaki! Kamboçya'ya girdi, ben de onu cezalandıracağım» işte demistir. Vietnam'a karşı giriştiği harekette işgal niyetinin olmadığını belirten Çin cezalandırma işi biter bitmez çekileceğini demiş ve hem ken disinden hem de karşı taraftan bir sürü Sosyalist kanı aktıktan sonra sözünde durmuştur. Bu arada himayesi

altındaki Vietnam'da bütün şiddetiyle devam eden harb süresince zevahir tutmayan blöfler ve TASS Ajansı yorumlarıyla(!) kurtarmaya çalışan Sovyetler bölgedeki hegemonyacı siyasetinin tehlikeye düştüğünü görmüş olacak ki, B.M.'de yapılan oylamada Vietnam'ın Kamboçya'dan çekilme karar tasarısını veto etmiştir. Güneydoğu Asya'da mevcut kuvvetler hassas dengesi önemli her geçen gün artırmakta ve patlamaya hazır çok merkezli bir barut fıçısını andırmaktadır. Buna bir de bölgedeki iki Komünist süper devletin hegemonyacı ve saldırgan siyasetler izlemeleri de eklenince durumun ciddiyeti iyice ortaya çıkmaktadır. Bölgedeki ASEAN devletleri kendi benliklerini bulmadıkça ve bir onun bir diğerinin koruyucu kanatları(!) altına eğilmeye devam ettiği müddetçe, bir de Çin'in en son olarak misalini verdiği «Uşu dur. Yoksa cezalandırırım ha!» yolu taktileri de bölgedeki gerginliği iyice artırmış bulunmaktadır. Bu cezalandırma işlemine 956 Macaristan'ı cezalandırma ile başlayan merak her halde hem Sovyetlerin hem de Çin'in pek hoşuna gitmiş olacak ki, nerede kendilerini rahatlatmak için hareketleri görseler büyük bir istahla «cezalandırma» yoluna gitmekte ve hemen karşı tarafı uslandırmektedirler! Görünen odur ki, bu iyice yol olmuş vaziyette.. Fakat Sovyet ve Çin yöneticileri biraraya gelip buna Marxist teoride bir ad bulsalar da, buradaki kriptoları fazla güçlük çekmese.

Malûm, «Emperyalizm ve saldırganlık Kapitalizmin en yüce aşamasıdır da..»

DEVLET

Milliyetçi Aktualite - Fikir ve Yorum Dergisi

AYLIK DERGI

Sahibi :

ŞEREF SAVAŞ

Yazı İşleri Müdürü :

SÜLEYMAN KÜRKÇÜ

Sayı : 448 — Nisan 1979

II. Dönem : 12

Her türlü haberleşme adresi :

P. K. 284 Bakanlıklar - ANKARA

Posta Çekl Nu : 21849

Abone Şartları :

Yıllık : 150 TL.

Yurtdışı Yıllık : 300 TL.

Yurtdışı Havaleler

Akbank K. Esat Şubesi :

4440 no.lu kesaba gönderilmelidir.

İlan Şartları :

Tam sayfa arka kapak : 6000 TL.

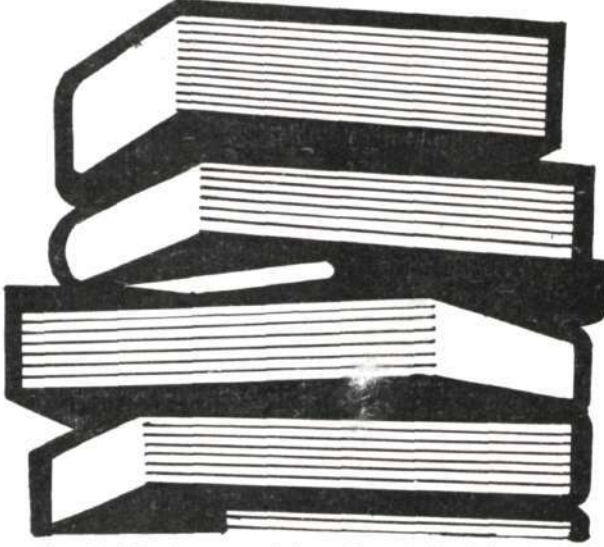
Tam sayfa iç kapak : 5000 TL.

DEVLET'te yayınlanan yazılar kaynak gösterilmeden iktibas edilemez.

Basıldığı Yer :

Emel Matbaacılık Sanayi - Ankara

Kitap en iyi dosttur, iyi kitabı ANDA dağıtır.

Her biri Türk yayıncılığına büyük katkılarda bulunan Tercüman 1001 Temel Eser, Kervan, Tercüman, Gençlik, İrfan, Ötüken, Töre-Devlet, Toker, Boğaziçi, Tur, Emel, Çağaloğlu, Çınar, Turan Neşriyat Yurdu, Yol, Kutluğ, Oymak, İstanbul Kıtabevi, Kutsun, Muhit, İstanbul Fetih Cemiyeti, Kubbealtı Cemiyeti, Ekonomik ve Sosyal Yayınlar A.Ş., Kadro, Yaşar Eğitim ve Kültür Vakfı, Ülker, Kalem, Diriliş, Afşin, Büyük Doğu, Türk Edebiyatı Vakfı ve Türk Eğitim Vakfı'nın yüzlerce faydalı yayınına dağıtmaktadır. Dağıtımını yaptığımız bu yayınları yurdun her yerindeki bayilerimizde arayıp bulabilirsiniz.

★ Telefonlarımız:

İSTANBUL 27 65 11 - 28 34 99 ★ ANKARA: 18 05 42 -
25 11 50 - 18 47 83 ★ İZMİR: 14 66 95 ★ ADANA:
23356 ★ SAMSUN: 12105 ★ ERZURUM: 3257 ANDA
A.Ş. P.K. 1065 Sirkeci/İSTANBUL.

Fiyatı 15 Lira